OCTOBER 1935 No. 10 PRIJS 25 CENT

T 13678

VERKENNER

Gedurende zijn wereldreis heeft de Chief eenige weken vacantie genomen

We zien hem hier te Penobsquis, New Brunswick, Canada aan het visschen

UITGAVE SCHEFFERDRUKKERIJ, DORDRECHT

● **Wilt U zich een nieuwe tent aanschaffen?**

Vraagt dan eerst even aan bij:

KAMPEERTENTENFABRIEK
M. VAN VEELEN

Middenhavenstraat - Tel. 313 - IJmuiden
Het adres voor dc betere Kampeertent
TEVENS VERHUURINRICHTING

Kampeertenten - Strandtenten
Veldtenten - Vlaggen

● HET BESTE IS ALTIJD HET VOORDEELIGST

3de VERBETERDE EN MET 50 NIEUWE SPELEN AANGEVULD

Het Spelenboek

EEN VERZAMELING VAN

450 Spelen

VOOR BINNEN- EN BUITENSHUIS

De opvoedkundige waarde van het spel behoeft niet meer te worden bepleit. Belangrijker is echter, dat men de noodzakelijkheid beseft om voor afwisseling van tijd tot tijd nieuwe spelen te introduceeren, zoodat men beschikken moet over een zeer groot aantal spelen. In dit boek komen voor: Zintuigspelen (sneldenken, smaak, reuk, gevoel, gehoor, opmerken en gevolgtrekken, zelfvertrouwen), Algemeene kringspelen, Team-spelen in een kring, Algemeene teamspelen, wedloopen en estafetten voor teams, Diversen, en Spelen voor Verkenners-klasse-eischen.

f 1.50

Dit boek is overal verkrijgbaar

Uitgave: Schefferdrukkerij

DORDRECHT - TELEFOON 5700 - POSTREKENING 2456

Elken morgen ***EEN*** *goede daad*

schoenen poetsen met

gewone doos 10 cent · groote doos 20 cent

PRIJSLIJST
van Plats du Jour

DER N.V. FIJNE VLEESWAREN- EN CONSERVENFABRIEKEN VAN

ANTON HUNINK, Deventer

	p. ½ kg. blik
Boerenkool, Aardappelen, Rookworst	*f* 0.30
Hutspot, Wortelen, Uien, Aard. en Vlees	- 0.30
Zuurkool, Aardappelen, Spek en Worst ..	- 0.30
Snijbonen, Aardappelen, Rookworst	- 0.30
Rode Kool, Aardappelen, Rolpens	- 0.33
Capucijners, Spek	- 0.30
Capucijners, Gebraden Vlees	- 0.33
Bruine Bonen, Spek	- 0.30
Bruine Bonen, Gebraden Vlees	- 0.33

VRAAGT UWEN WINKELIER DEZE ARTIKELEN.

Zo niet voorradig, vraagt ons om inlichtingen.

PADVINDERS

gebruiken evenals sportlui graag een goede chocoladereep. Chocolade van Van Houten is bereid van uitstekende cacaobonen, smaakt heerlijk en is voedzaam. Padvinders vragen daarom altijd

5 ct.

VAN HOUTEN's K.L.M. REPEN

LAAT ONS UW KAARTEN LEVEREN

Padvinders!
Voor Uw speur- en zwerftochten

DE TOPOGRAFISCHE KAART!

Een goede kaart...

Voorziet U voor Uw tochten tijdig van de RIJKS TOPOGRAFISCHE KAARTEN. Deze worden uitgegeven op schaal 1 : 25000, 1 : 50000 en 1 : 200000. Let op de bijzondere uitgave met omslag in de nationale kleuren. Van elk gewenscht centrum kunnen dergelijke kaarten worden geleverd. Bijzonder aanbevolen gekleurde wandelkaarten:

is haar geld altijd waard

Prijzen geldig voor 1935

SCHAAL 1 : 25000	Onopgepl.	opgepl.
Alkmaar en omstreken	ƒ 0.90	ƒ 1.90
Amsterdam Noord	0.90	1.90
Amsterdam Zuid	0.90	1.90
Haarlem-Zandvoort	0.90	1.90
Bussum-Laren	1.30	2.30
Utrecht en omstreken	1.30	2.30
's-Hertogenbosch en omstr.	0.90	1.90
Goes en omstreken	0.90	1.90
Velp en omstreken	ƒ 0.80	ƒ 1.30
Leiden en omstreken	1.10	2.10
Rotterdam en omstreken	1.30	2.80
's-Gravenhage en omstreken	1.35	2.85
Wassenaar en omstreken	0.85	1.85
Delft en omstreken	0.50	1.—
Naaldwijk en omstreken	0.50	1.—
enz. enz.		

Alle topografische kaarten zijn verkrijgbaar door bemiddeling van ....

DE Scout Shop

van het Nationaal Hoofdkwartier en de Scout Shop Depôts te

Amsterdam, Alkmaar, Bussum, Breda, Goes, Haarlem, 's-Bosch, Leiden, Rotterdam, Utrecht en Velp

Simplex
in 1935 wéér
vooraan
met lage prijzen en
Simplex kwaliteit
!

NEO m. freewheel & bandrem	f	37.—
NEO met terugtraprem . . .	„	38.—
SERVO m. Simplex trommelrem	„	49.50
CYCLOIDE-HOLLAND . . .	„	55.—
LICHT MOTORRIJWIEL . . .	„	199.50
VERZWAARD MODEL . . .	„	220.—
3½ PK MOTORRIJWIEL. . .	„	295.—

(Omzetbelasting inbegrepen.)

Cycloïde Holland
f. 55.-

eischt gratis en franco toezending van de nieuwe prijscourant 1935

Simplex FABRIEKEN A'DAM *RIJWIELEN* **37**

N.V. tot Exploitatie der Haveninrichtingen van Dordrecht

(Stuwadoorsbedrijf Dordrecht)

Telefoon 6541

Telegram-Adres
„ESBEDEE"

4 electrische laadbruggen
2 electrische kranen
2 motorkranen
2 drijvende stoomkranen

SPOORVERBINDING, GOEDERENLOODS EN OPSLAGTERREINEN AAN DIEP VAARWATER

Last van Puistjes

Borzural

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE APOTHEKERS EN DROGISTEN
FABR. APOTHEEK. G.F. REYST. LEIDEN

21e Jaargang OCTOBER 1935 - No. 10 Prijs 25 cent

DE VERKENNER

GEÏLLUSTREERD MAANDBLAD ONDER REDACTIE VAN JAN SCHAAP

REDACTIE-ADRES: VAN AERSSENSTRAAT 42 - DEN HAAG - TELEFOON 555002
ADVERTENTIES: ADVERTENTIE-BUREAU B. WESSEL - MAUVESTRAAT 32 - DEN HAAG - TEL. 110978

ABONNEMENTSPRIJS: BIJ VOORUITBETALING f 2.50 P. JAAR; f 1.40 P. 1/2 JAAR; LUXE UITGAVE f 4.- P. JAAR; KOLONIËN EN BUITENLAND f 3.- P. JAAR

ADMINISTRATIE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT - WIJNSTRAAT 47 - TELEFOON 5700 - POSTREKENING 2456

Oost Indisch Editie. Red.: J. Loogen, Randoesarie 51, Semarang. Adm.: H.B. Kantoor N.I.P.V., Batoeweg, Koningsplein Oost Batavia (C.)

„Ouwe Mankpoot"

door

M. M. ALWATER

Charley Greenway had nauwelijks tijd om uit te stappen of de trein, die even aan de halte Montana stopte, zette zich weer in beweging. De conducteur wierp zijn dekenrol en zijn sneeuwschoenen uit den goederenwagen op den hoogen witten wal, die door de sneeuwploeg was opgeworpen.

Een oogenblik bleef hij staan en keek naar de stille bergen, de bevroren rivier en den hoogen top van den St. Nicolaas aan de overzijde van 't water. Aan den anderen kant van het dal was een opening in de rotsmassa, een nauwe kloof, en daar moest hij doorheen om zijn bestemming te bereiken. Hij gespte zijn sneeuwschoenen aan over zijn mocassins en heesch zijn rugzak waarin zijn pannen, blikjes en andere levensmiddelen geborgen waren, op zijn rug; nu nog de dekenrol er bovenop en vol moed aanvaardde hij met zijn zware vracht den tocht.

Charley had zich merkwaardig gauw aan het leven in de wildernis aangepast; zes maanden geleden had hij niet gedroomd, dat hij nog eens zwaar beladen op sneeuwschoenen zou loopen en nu gleed hij al voort tusschen boomen alsof hij zijn leven lang niet anders gedaan had. Zes maanden geleden zat hij op een kantoorkruk, onbeduidend onderdeel van het personeel eener groote maatschappij; nu was hij een man die op zijn eigen beenen stond.

Als hij zich dat goed indacht voelde hij zijn bloed sneller stroomen en met veerkrachtige, vlugge passen gleed hij voort.

Na een half uur hielden de boomen op, hij kwam op de open vlakte, de kloof liep uit in een wijder dal maar daar lag de sneeuw zoo hoog, dat slechts de toppen der langs de rivier staande boomen er boven uit staken en van een ijzeren afrastering was zoo weinig te zien, dat hij er overheen stapte inplaats van het hek open te maken.

„Ik heb toch altijd betaald!" zei de oude man. „Je bent nog nooit een cent aan mij tekort gekomen."

Het dal, waarin hij zich nu bevond, was zijn eigendom, hij had het ontdekt en gekocht. De kleine vervallen hoeve die er in stond was sinds langen tijd verlaten; een wildernis van woekerplanten, wilgen en elzenstruiken bedekte het veld en het pad was geheel overgroeid door bramen en frambozen met hun lange ranken.

Hier was het, dat Charley een half jaar geleden zijn grootschen inval gekregen had. Niet alleen de planten tierden er woelig, ook voor de dierenwereld was het een waar paradijs. Overal langs de rivier hadden bevers hun dammen en holen gemaakt en tusschen de lischdodden huisden waterratten in menigte.

„Wat zou 't fijn zijn als je hier heer en meester was," dacht hij, „maar ik moet nu eenmaal werken voor mijn broodje."

En toen was 't of hem een licht opging. „Waarom kan ik hier niet werken? Waarom zou ik dit terrein niet koopen en bevers en muskusratten fokken?"

Vroeger had Charley eens een fokkerij van pelsdieren gezien en dat vond hij akelig, maar dat kwam omdat ze daar in hokken opgesloten zaten maar dat zou immers bij hem heel anders zijn, bij hem konden ze vrij rondloopen binnen de omrastering ten minste.

Zijn kapitaaltje ging er tot den laatsten cent aan want hij moest niet alleen de grond koopen maar ook een woning bouwen en de afrastering in goeden staat brengen, maar 't was alles zijn eigendom en hij voelde zich trotsch als grondbezitter!

Na nog een half uur stevig doorstappen kwam hij aan een groep hooge sparren en daar middenin stond zijn blokhut, zijn thuis, met zijn stevige wanden en het puntige dak. Eerst moest hij de sneeuw wegscheppen, die tegen

de deur was opgewaaid en toen trad hij binnen en wierp met een zucht van verlichting zijn zware vracht op den grond. Het duurde niet lang of een houtvuur verdreef de kilte uit het vertrek; hij legde de dekens uit op zijn kooi en schikte zijn meegebrachte voorraden op een plank. Tevreden keek hij om zich heen. Langs den eenen wand hing zijn gereedschap netjes gerangschikt. Buks en patroongordel hadden een plaatsje naast den ingang. Een tweede wand was bijna geheel ingenomen door planken, waarop zijn lievelingsboeken prijkten.

Nadat hij iets gegeten had gespte hij zijn sneeuwschoenen weer aan en stapte naar buiten. Op een honderd meter afstand van de hut had men een prachtig uitzicht op den St. Nicolaastop aan 't eind van 't dal en aan de andere zijde lag de gletscher, die zijn rivier van water voorzag. Hij kon haast niet van deze plek wegkomen maar hij moest verder. Hij moest zien of soms een oude bever een opening in 't ijs had gemaakt om een versche wilgentak te halen en hij moest toch eens bovenop dat groote beverhol klimmen, 't was zoo grappig te denken hoe die bevers dat geloop boven hun hoofd wel zouden vinden. Als hij daar bovenop stond kon hij de rivier op en af zien; door al die beverdammen leek het alsof het water over terrassen stroomde.

Op korten afstand van het beverhol stond hij opeens tegenover een tragedie; tusschen een groepje sparren vond hij een hert, dat pas kort geleden gedood moest zijn en hij had lang genoeg in de wildernis geleefd om te begrijpen wat zich daar had afgespeeld.

Argeloos was het hert komen aanloopen en toen van uit die struiken was de vijand op hem afgesprongen en had zijn klauwen in den rug van zijn slachtoffer geslagen en het den nek gebroken. In de sneeuw stonden sporen van groote vier teenige pooten, wel zoo breed als een hand. Charley bekeek ze aandachtig. Kijk, hier had de staart van den roover door de sneeuw gesleept, geen twijfel, hier was een puma aan den gang geweest. Het viel hem op, dat een van de pooten naar binnen stond en dat er een teen aan ontbrak, het dier had blijkbaar in een val gezeten.

Bewoog daar iets in de struiken? Charley kreeg kippevel; zat dat groote beest daar op hem te loeren? 't Was of hij die valsche, gele oogen op zich gericht voelde. Hij had wel een revolver bij zich, maar dat is nu juist niet het wapen dat men zou kiezen om een puma af te wachten, dien men net in zijn maaltijd gestoord had.

Telkens achterom kijkend rende Charley naar de blokhut om zijn buks te halen. Hij wist, dat een puma niet licht een mensch zal aanvallen, tenzij hij in 't nauw gedreven wordt, maar hij vertrouwde 't toch maar half. Toen hij naar de plek terugkeerde met zijn buks gewapend voelde hij zich meer op zijn gemak. Behoedzaam naderde hij het sparreboschje maar het hert was verdwenen. Toch bewezen hem de bloedsporen, dat hij zich niet in de plaats vergist had; het beest moest hem gezien en zijn buit in veiligheid gebracht hebben. 't Was merkwaardig, dat hij het hert had kunnen vervoeren zonder 't door de sneeuw te sleepen, 't moest wel een heel groot exemplaar zijn.

Den heelen winter door vond Charley aanduidingen dat de puma in de buurt was; zoo'n ellendige roover, 't arme hert kon hij maar niet vergeten en hij was zeer bezorgd voor zijn kostbare bevers. Nu zaten ze nog veilig in hun dichtgevroren holen maar met de lente kwamen ze te voorschijn om van de zon te genieten en hun voedselvoorraad aan te vullen en dan zat die leelijke kat natuurlijk op de loer.

En eindelijk kwám de lente; de sneeuw smolt, beekjes stroomden langs de berghellingen, groote plekken kale rotswand kwamen bloot, het ijs in de rivier raakte los en met donderend geraas stroomde 't water het dal in. Charley moest zich haasten de opgehoopte sneeuw van 't rasterwerk te scheppen, want als 't water er niet vrij doorheen kon had hij kans dat alles meegesleurd werd.

Met vreugde ontdekte hij het eerste spoor van de bevers, een breed spoor, van de rivier naar een wilgenboschje, een afgeknabbelde boomstronk verried dat die lentevoorboden niet zonder buit naar huis gegaan waren. Sinds weken had hij niets van den puma gemerkt en hij hoopte vurig dat het beest uit de omgeving verdwenen was. In zijn verrukking over de lente kon Charley zelfs hem alles goeds toewenschen mits hij maar weg bleef!

Maar hij had te vroeg gejuicht. Op een dag ontdekte hij dat zich weer een treurspel had afgespeeld, een heel bedenkelijk treurspel. Weer zag hij bloed op de sneeuw en de sporen van de groote kat, maar ditmaal was geen hert het slachtoffer; plukken bruin haar verrieden dat het op een bever gemunt was geweest. Meer dan ooit haatte hij het valsche beest.

Nu zwierf hij dag aan dag langs de rivier en maar al te dikwijls vond hij bloedsporen en stukken pels. De bevers waren zorgeloos geworden door den rustigen winter in hun veilige holen. Ze waagden zich te ver van het water om de jonge geurige takken te bemachtigen en de puma lag steeds op de loer.

Charley werd er wanhopig onder. Als dat zoo voortging zou zijn heele onderneming mislukken en al zijn werk vergeefs zijn. In neerslachtige stemming trok hij op een dag naar het stadje waar hij zijn inkoopen deed en nauwelijks lette hij op een man, die aan de toonbank stond te praten. 't Was een oude man, bruin en knoestig als een bergceder; zijn mocassins en een leege zak, die naast hem op den grond lag deden hem kennen als een woudlooper, die blijkbaar met hetzelfde doel als Charley naar de stad gekomen was. Terwijl Charley zich bij de kachel warmde hoorde hij den winkelier zeggen:

„Ik vind 't zelf beroerd, Clint, maar ik kan je waarachtig geen crediet meer geven, ik heb voor je gedaan wat ik kon."

„Ik heb je toch altijd eerlijk afbetaald," pleitte de oude man, „je bent nooit een cent aan me tekort gekomen."

„Dat is zoo, maar je staat nu al voor 100 dollar bij me in 't krijt en de volgende winter komt er weer van geen betalen. Ik zou je graag helpen, Clint, maar ik moet zelf ook leven."

De oude man raapte zijn tasch op en ging met loome stappen de deur uit.

„En wat wenscht u?" vroeg de man achter de toonbank aan Charley.

Wie was dat?" vroeg Charley terwijl hij zijn boodschappenlijst voor den dag haalde.

„Dat was de ouwe Clint Purcell, vroeger een beroemd pelsjager. Dezen winter was hij stijf van de rheumatiek en hij kon niets verdienen; hij wil geen ander werk doen en ik heb hem waarachtig zooveel geholpen als ik maar kon."

„Ik kom dadelijk terug," zei Charley en hij liep naar buiten, den ouden man achterna.

„Mr. Purcell," zei hij toen hij hem ingehaald had.

De pelsjager bleef staan en keek hem met zijn sombere oogen aan. Charley wist niet goed hoe hij beginnen moest. Eindelijk zei hij:

„'t Is misschien een raar voorstel, maar zie je, we zijn alletwee in moeilijkheden en nou dacht ik, dat we elkaar misschien konden helpen. Als jij me vertelt hoe ik zoo'n beroerden puma moet kwijtraken dan zal ik je inkoopen voor je betalen."

Daar Purcell bleef zwijgen, besloot Charley hem de heele geschiedenis te vertellen. Toen hij het spoor van de puma beschreef, zei de oude levendig:

„Wel, dat is natuurlijk de „ouwe mankpoot;" ik dacht al, waar zou die toch gebleven zijn, ik heb hem al jaren achterna gezeten en aan mij heeft hij 't te danken dat-ie zijn teen kwijt is."

„Maar wat kan ik nu doen?" vroeg Charley terwijl ze naar den winkel terugwandelden; „hij maakt al mijn bevers kapot en ik kan hem maar niet onder schot krijgen."

„Dat zal je ook nooit lukken, je kunt mijlen en mijlen achter hem aanloopen en je zult hem niet zien en toch kan hij al dien tijd op geen tien meter van je af zijn. 't Is zoo'n slimme duvel, die ouwe mankpoot."

„En toch zal ik hem krijgen, al.. al moest ik hem vergiftigen," riep Charley uit.

De oude pelsjager krabde zijn hoofd. „Dan weet ik wat beters," zei hij, „in

SUCCES.

Duurzaam succes, een waarlijk ideaal, kan slechts gedijen op een bodem van eigenwaarde en zelfrespect. Wanneer de levenstaak een roeping wordt om fatsoen en eerlijkheid. De roeping van berustend te kunnen ontvangen de mokerende slagen van teleurstellingen en tegenspoed om bij de keerende levenskansen even ingetogen de vreugdevolle belooningen te kunnen aanvaarden als de kroon op het levenswerk van staag volharden.

Zoo leidt een moeilijk begaanbare, maar af te bakenen weg naar een innerlijk oprecht succes. Een succes, waarvan niemand zich ooit meer kan meester maken. Het succes van een vlekkeloos geweten en de heilige overtuiging niets onbeproefd te hebben gelaten een goed en fatsoenlijk mensch te zijn.

Grooter succes is niet denkbaar!

S. VAZ DIAS.
(Schoevers Koerier)

den herfst kocht ik een jachthond, juist met het oog op Mankpoot, maar ik kan tegenwoordig niet goed uit den weg. Neem jij nu dien hond als ruil voor de waren die je voor me wilt betalen, dan heb je bepaald een goede kans dat je hem krijgt."

„Maar ik weet niet hoe je dat doet, met een hond jagen." -

„Dat hindert niets, je laat den hond het spoor ruiken en dan doet hij de rest."

Een half uur later namen ze afscheid van elkaar, Purcell met een volle tasch en een opgewekter gezicht en Charley voerde den hond aan een touw mee. 't Was een grappig dier met lange ooren en een langen, kalen staart en droefgeestige bruine oogen. Hij heette Mac en wist, volgens Purcell alles van puma's af. Charley en hij waren dadelijk goede maatjes en na een paar dagen togen ze samen op onderzoek uit. Het duurde niet lang of ze vonden de overblijfselen van een bever, die dien nacht gedood was. Behalve op enkele plaatsen in de schaduw lag er geen sneeuw meer en Charley was erg benieuwd wat de hond nu doen zou. Zoodra het de lucht van de puma in de neus kreeg werd het dier half dol van opgewondenheid 't draafde met den neus op den grond in 't rond en stiet af en toe een scherp geblaf uit.

Opeens liet Mac een langgerekt gehuil hooren en rende het bosch in, Charley volgde hem zoo snel hij kon maar de hond was hem spoedig een heel eind vooruit.

Toen hij niets meer hoorde bleef Charley staan en wischte zich 't zweet van 't voorhoofd; hij besloot voort te gaan in de richting waarin hij 't geluid 't laatst gehoord had. Een half uur lang baande hij zich een weg door 't struikgewas, dat tegen den berg opgroeide, en toen hij boven was bleef hij staan en luisterde. Nu klonk Mac's blaffen weer van een anderen kant. Tot driemaal toe moest Charley van richting veranderen, 't was een zware tocht over rotsblokken en door dichte struiken en hij hijgde naar adem. Opeens klonk een langgerekt gehuil vlak bij hem. 't Mankeert er maar aan, dacht Charley, dat Mac 't beest regelrecht op me af jaagt. Zijn vinger zocht de trekker van zijn buks. Voorzichtig sloop hij op 't geluid af en daar zag hij den hond, die als een dolle tegen een boom opsprong. Charley gluurde door het dichte gebladerte en jawel, daar lag de ouwe „Mankpoot" rustig uitgestrekt op een dikken tak; zijn staart zwiepte nijdig heen en weer en met minachtende spot keek hij naar den razenden hond. Charley kreeg ook een uitdagenden blik uit de venijnige, gele oogen; angst scheen het dier niet te hebben.

„Zoo," mompelde Charley, „nu heb ik je dan toch te pakken, ouwe schavuit, 't is uit met je rooven en moorden."

Maar terwijl hij daar stond en naar boven staarde voelde Charley tot zijn verbazing niets van de triomf, die hij zich had voorgesteld. Nu hij het trotsche dier vlak voor zich had was 't of al zijn haat en woede verdween. Hij legde zijn buks aan maar hij schoot niet; was er geen andere manier te bedenken om dien ouden heerscher van de wildernis onschadelijk te maken ? Jammer dat hij niet kon spreken, wie weet of hij niet zou beloven voorgoed weg te gaan als Charley hem 't leven wilde laten !

Mankpoot blies kwaadaardig en sloeg met zijn staart. Hij had toch maar altijd herten en bevers vermoord en de wet van de rimboe luidde : oog om oog, tand om tand — en toch —

En terwijl hij daar zoo stond en aarzelde kreeg Charley een inval. Hij riep den hond terug. „Kom maar mee, Mac," zeide hij, „we zullen een ander vonnis over mankpoot vellen maar daar moet ik gauw een telegram voor verzenden."

Mac was eerst niet te bewegen zijn vijand te verlaten en Charley moest hem aan de lijn meetrekken. Zoodra mankpoot dat zag liet hij zich uit den boom

(Zie vervolg blz. 309)

BRIEVEN VAN EEN ZAKENMAN

XIV.

Beste Steef,

We hebben elkaar met de vacantie zoòveel verteld en we hebben zoòveel met elkaar besproken, dat ik je nu maar weinig nieuws kan vertellen. Voor jou is het natuurlijk belangrijk dat de voetbalcompetities weer zijn begonnen dat je weer geregeld met je troep en je patrouille kan gaan oefenen. Je weet dat er veel kans is dat de groote jamboree in '37 in ons land komt? Jij zult dan wel niet meer in ons land zijn, want mijn onderhandelingen met onze connectie in Parijs zullen er wel toe leiden dat je met 1 Januari als volontair bij mijn zakenvrienden R. et Cie in de Rue Scribe gaat werken, en allicht ben je daar langer dan een jaar. Je bent nu al bijna anderhalf jaar in Rotterdam dus moet je weer eens veranderen om wat meer van de wereld te leeren kennen en als verkenner hoop ik, dat je dat op verkenners-manier zult doen en het dus niet alleen uit de boekjes zult willen halen, maar zelf uit je doppen kijken. Maar àls de jamboree komt, dan zou het toch prachtig voor ons land zijn! Werken ze er bij jullie hard voor? Je moet er eens met je patrouilleleider over praten; de jongens moeten zelf ook eens aanpakken. Ik heb dat altijd het mooie gevonden in de padvinderij dat er aangestuurd werd op zelf-doen. Daarom vond ik het meer dan idioot dat ik in de vorige Verkenner las, dat jullie niet in je eigen zaak je bullen koopen. Ik heb jou destijds alles in de Scout-shop laten koopen, maar tot mijn — ja, ik mag wel zeggen stomme verbazing — las ik dat jullie (ten minste naar ik begreep nog veel van jullie) je eigen zaak voorbij loopt.

Nee, maar diè is goed! Verbeeld je dat je Vader koffie verkoopt en je Moeder gaat gauw koffie bij Vader's concurrent koopen! Bij ons in Amsterdam zouden de jongens zeggen: „Wet sêg-je-me doarfên" Het is net tegen den draad in. Jullie moest allemaal een soort handelsreizigers zijn voor je eigen Scout-shop. Jullie moest het zoo ver brengen dat je aan jongens die geen padvinder zijn maar toch aan kampeeren of buitenwerk doen, juist spullen uit je eigen zaak verkocht. Maar niet, nota bene, zelf je eigen, je bloed-eigenste zaak voorbij loopen! Nou, ik heb er van opgekeken. Behandel dat onderwerp maar 's in jullie troepraad. Maar luister eens. Je broer in Amerika zegt altijd: „Bij ons zeggen ze: Eerst moet je iets aan jezelf verkocht hebben voor je het aan een ander verkoopen kan."

Dat wil zeggen je moet eerst zelf zòòveel voor je eigen zaak voelen en voor je eigen artikelen, dat je zòòveel argumenten bij de hand hebt, dat je je zelf zoudt weten over te halen om te koopen. Vòòr je zoo ver ben, mag je er nog met geen ander over praten anders verkoop je niemendal. En je hoeft heusch niet bang te zijn om voor den dag te komen met wat de Scout-shop levert. Maar eerst moet je zelf overtuigd zijn van je eigen zaak. Dan gaat er verkoopkracht van je uit. En verkoopkracht is wat waard, geloof me.

Als jullie 19000 padvinders het willen, zie je, ik bedoel willen, weet je goed wat ik bedoel WILLEN, dan kan er geen enkel sportmagazijn behalve de Scout-shop in Nederland meer bestaan. Ach, beste Steef, mijn hart gaat open! Stel je eens voor, dat ik in mijn zaak 19000 handelsreizigers kon laten werken!! Ik gun heusch mijn concurrenten wel hun broodje, maar vin-je het erg dat ik het mezelf het eerste gun?

19000 jongens die voor je werken kunnen!! Nee, het is voor 'n zakenman om z'n hoofd bij te verliezen.

En als jullie willen gaat de jamboree ook bepaald door! Dus wil nou maar.

Stevige vijf van

JE VADER.

Van onze Lezers

VERSLAG ZOMERKAMP 1935

Hertog van Beyeren Groep, Katuilentroep, Goes

PLAATS: Esbeek. Landgoed „De Utrecht". TERREIN: „Onder den Notenboom". Deelgenomen werd door 4 patrouilles, n.l.: Fazanten, Zeemeeuwen, Sperwers en Spechten. Zeemeeuwen hadden een afzonderlijk kampje op ongeveer 200 m. afstand van het terrein der andere patrouilles.
Dinsdag 6 Augustus werd na hartroerend afscheid van Goes vertrokken. Vanaf Tilburg ging het op de fiets naar het terrein, waarbij de Fazanten nog verdwaalden. Op het terrein aangekomen werden direct tenten en keukens opgezet en ingericht. 's Avonds werd gezwommen in de Flaas, jammer genoeg zeer onvoldoend zwemwater.
's Morgens om half 7 moesten van elke patrouille kok en helper opstaan en om 7 uur luidde de P.L. der dienstpatrouille, midden op het terrein, de bel, waarna alles uit de tenten kwam voor de gym. Wie het laatst uit de tent was, moest tot inspectie een slaapmuts dragen die voor dit doel meegenomen was. Wie dit „voorrecht" het meest te beurt viel, kreeg na afloop van het kamp zijn naam er in. Groote vreugde toen dit lot den Troepleider trof.
7 Augustus moest Esbeek verkend worden en een aantal vragen beantwoord. O.a. kwamen we tot de ontdekking dat:
men er het goedkoopst kan eten door te schooieren,
de dikste bewoonster 225 pond weegt, wat nog 270 p. van het wereldrecord af is,
er in Esbeek geen hok is om de belhamels in te stoppen, maar dat de meester de ergsten in de W.C. stopt, enz. enz.

IN DE HERTGANG, een nog ongerept oerbosch, werd Woensdag een sluipspel gehouden. De rest van de middag werd gebruikt voor pionieren, waarna allen met blaren in de handen naar bed gingen.

Met de jachtopziener werd een natuurtocht gehouden, wat zeer in de smaak viel. Eenige jongens trokken onder leiding van de Vaandrig naar het bosch om berken te kappen, waarbij twee reeën gezien werden. De P.L. van de Zeemeeuwen vertrok 's middags voor een hike.

's Avonds werd gastenkampvuur gehouden op Zeemeeuwenterreintje, waarbij ook eenige gasten in Zeeuwsche kleederdracht waren.

Zaterdag 10 Augustus werd door de P.L.'s leiding gegeven. De leiders waren als nieuwelingen ingedeeld bij de patrouilles. Ze werden natuurlijk voor niets anders gebruikt dan voor pannenschuren en waterdragen. De morgen werd doorgebracht met kampspelen, terwijl 's middags een schat werd gezocht die indertijd begraven was door Tempelieren, gezeten op paarden met gouden hoeven.

's Zondagsmorgens was kerkgang in Tilburg. 's Middags bezigheden onder P.L. waarbij de Fazanten prachtig zwemwater vonden in de Leemputten achter Esbeek. Zeemeeuwen verkenden de Reusel stroomopwaarts.

's Avonds intiem kampvuur met pow-wow.

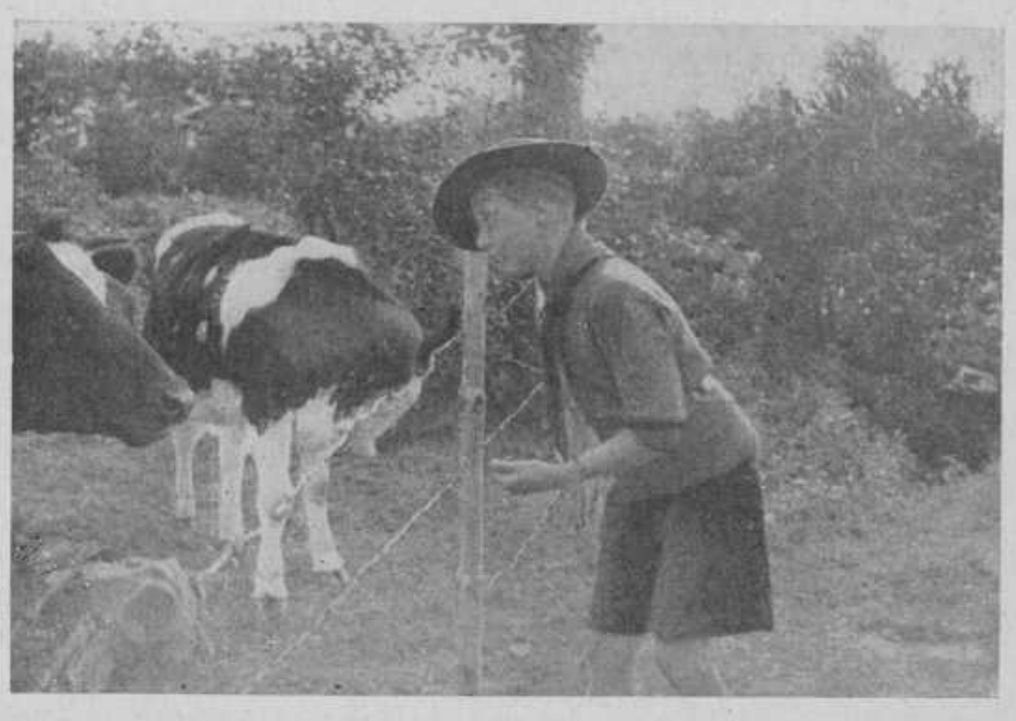
Maandag was Patrouilledag, waarop de patr. mochten doen wat ze wilden. Fazanten en Spechten nogmaals natuurtocht met jachtopziener, nu in ander deel van het bosch, Zeemeeuwen pionierden, Sperwers maakten een lange tocht naar onbekende gebieden. 's Middags werd door allen gezwommen in de leemputten. 's Avonds werd de eerste regen aangekondigd die den geheelen nacht aanhield.

Dinsdag en Woensdag werd een Groote Tocht gehouden, waarbij de patr. Indianenstammen voorstelden, die, daar ze van hun woonplaats verdreven waren, nieuwe plaatsen moesten zoeken voor hun opperhoofd. Er werd naar een terrein getrokken, ongeveer 7 km. van het terrein. De nieuwe woonplaats moest grondig gemaakt worden. Bij de boschwachter werd in de schuur overnacht. Daar het vlak bij de Belgische grens was, zagen twee verkenners 's avonds smokkelaars. De andere dag bakte ieder persoonlijk stokbrood, geen enkele mislukking. De morgen werd doorgebracht met verkennen der omgeving. Warme maaltijd zonder pannen: gepofte aardappelen, salade, kabobs en fruit. Terugtocht naar het kampwasschen in de Reusel, daarna gemeenschappelijke broodmaaltijd op de boerderij van boer de Bruin. Een der jongste verkenners vestigde hier een record door 15 groote sneden krentenmik naar binnen te werken.

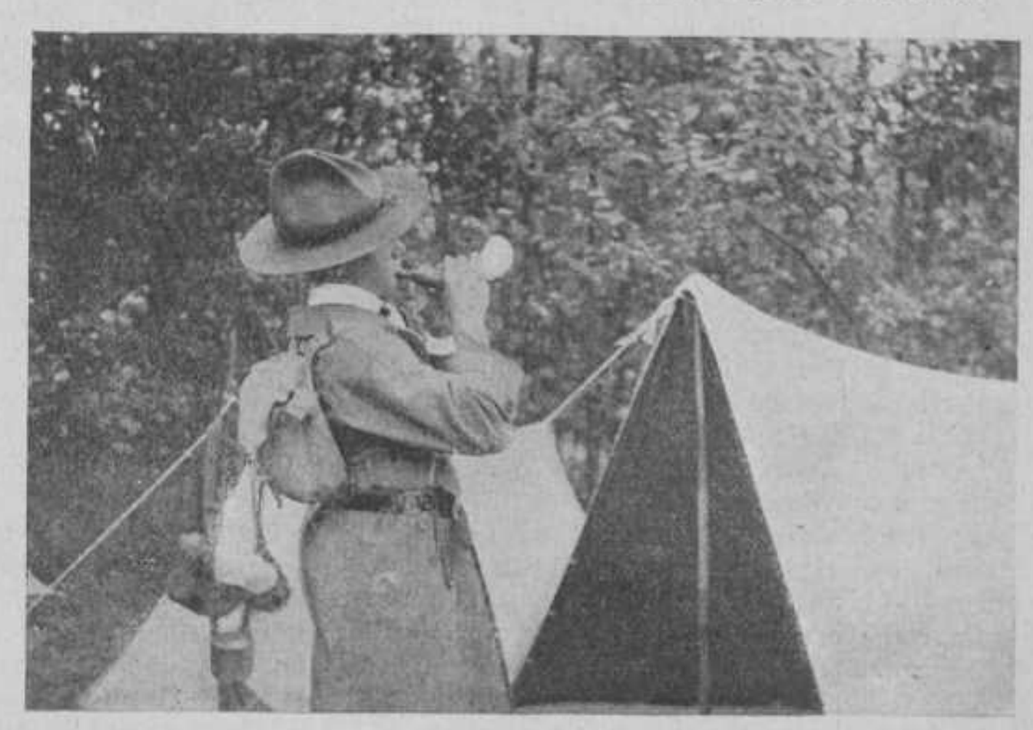
Donderdag 15 Augustus, de laatste kampdag, werden kampioenschappen gehouden in: hamerwerpen, paalstoten, haringslaan en balwerpen. 's Middags voor de laatste maal gezwommen in de Leemputten. 's Avonds kampvuur in eigen kring met leuke recreaties en chocolademelk.

Vrijdag 16 Augustus werd besteed aan afbreken; om kwart voor 7 sluiting van het kamp met vlagstrijken. Op de fiets weer naar Tilburg en daarna naar Goes. Zeer vele belangstelling van familieleden en kennissen. De totem werd 7 maal uitgereikt en 3 maal gewonnen door Zeemeeuwen, 1 maal door Sperwers, 2 maal door Fazanten en 1 maal door Spechten.

H. VAN MARIS, A.P.L. Fazanten.

Tête-à-Tête.

„Aantreden"

PIET*)

door JAN SCHAAP

DIT STUKJE kan worden opgevoerd voor het doek, b.v. wanneer het tooneel voor een volgend nummer wordt gereed gemaakt. Doe het als volgt. Vier kleine jongens stellen zich naast elkander in de breedte van het tooneel op. Elke jongen draagt een bord, op elk bord staat een groote letter. Deze letters vormen het woord Piet, dus: P—I—E—T. Dan komt Piet, die ongeveer 15 moet zijn, op. Bij het eerste couplet staat hij geheel links. Bij het 2e. couplet staat hij voor de P. Bij de laatste regel draait de drager het bord om en het publiek ziet de teekening van een professor. Bij het 3e. couplet staat hij voor de I en wordt bij de laatste regel de teekening van een cherubijntje zichtbaar. Bij het 4e. couplet bevindt hij zich voor de E en laat de achterzijde van het bord de teekening van een padvinder of een Indianenkop zien. Bij het 5e. couplet staat hij voor de T en ziet men bij de laatste regel op de achterzijde een ezelskop. Bij het laatste couplet staat Piet geheel rechts en bij de laatste regel draaien de vier jongens hun bord allen tegelijk om en leest men weer P—I—E—T. Het omdraaien moet steeds vlug en correct gebeuren. Piet zegt, zooals men begrepen zal hebben, alle coupletten. Dit moet vooral langzaam, rythmisch en duidelijk gebeuren. Nu begrijpt men de bedoeling en kan een ieder met wat moeite er iets aardigs van maken. Denk eraan, dit stukje mag slechts met toestemming van de redactie worden opgevoerd.

1. Hallo, geacht publiek, 'k ben Piet, een doodgewone jongen,
Met een gezonde eetlust en een stel gezonde longen.
Ik heb wel goede dingen, ook een heele hoop verkeerde;
Op school zou ik uitstekend zijn als ik maar beter leerde.
De meisjes vind ik aardig, maar zij mij geloof ik niet....
Enfin, om kort te gaan, ik ben een doodgewone Piet.
Maar thuis, dat is zoo gek, daar heeft een elk zijn eigen oordeel,
Over hetgeen ik kan en ben, 't zij in mijn na- of voordeel.

2. Zoo denkt mijn vader dat zijn zoon een kei is in het leeren,
Hij wil da'k steeds van vroeg tot laat niets doe dan maar studeeren.
Hij wil dat ik voldoende heb voor al mijn 16 vakken.
Ziet hij mij niet aan 't vossen, brrr, dan praat hij al van zakken.
Hij is natuurlijk bar geschikt. Was ik met hem alleen,
Dan zei 'k wel duizend keer: je zoon is heusch geen phenomeen.
Maar wat ik smoes en wat ik doe, en wat ik ook beweerde....
Mijn ouwe heer ziet slechts in mij 'n toekomstige geleerde.
(plaat professor)

3. Mijn moeder die is dol op mij, ik ben haar trots en vreugde,
Zij ziet in mij de Onschuld en de vleesch-geworden deugden.
Mijn fouten wil ze nimmer zien, ik ben haar Piet der Pieten,
En daarom is het zoo beroerd om haar soms te verdrieten.
Maar ja, voor Moeder blijf ik steeds ten hoogste negen jaar,
Ze denkt, 'k geloof nog aan Sinterklaas en aan de Ooievaar.
Moeders beseffen meestal niet dat onze leeftijd doortelt,
Ik zal U nu dan laten zien, hoe moeder zich mij voorstelt.
(cherubijntje)

4. En onze hopman ziet in mij een scout van 't eerste water,
'n Soort hutspot van Buffalo Bill, Chief Winnetou, Nick Carter.
Hij zegt we moeten kunnen helpen als er ergens brand is....
Iemand verdrinkt, verstikt, zich wondt, of wat er aan de hand is.
Zijn we op trek, zijn we in 't kamp, in 't bosch of op de hei....
Robinson Crusoë is er maar een kleine jongen bij.
Zoo ben ik dus in uniform een Man op wien men rekent,
U ziet het op den achterkant van dit papier geteekend.
(padv. of indiaan)

5. De leeraren der H.B.S., en dit is heusch geen geintje,
Die zien in mij geen professor en ook geen cherubijntje.
Bijvoorbeeld: wanneer ik mijn leeraar wiskunde moest g'looven,
Dan zit, in plaats van hersens, slechts wat zaagsel hier van boven.
En die van Duitsch die zei onlangs, maar toen was hij gepest,
„Je bent een aap, een gans, een koe, nog stommer dan de rest".
En daar niet 't heele dierenrijk hier op 't tooneel kan komen,
Heb ik, als hún opinie, maar de ezel aangenomen. *(ezelskop)*

6. Maar ach, geacht publiek, 'k ben Piet, een doodgewone jongen,
Met een gezonde eetlust en een stel gezonde longen.
Ik heb een bende fouten, maar toch ook wel een paar gaven,
Ik hoor niet tot de slechten en ik hoor niet tot de braven.
Maar 'k geloof wel dat U thans de zaak volkomen helder ziet:
Ik ben een doodgewone jongen, dus: een doodgewone PIET.
(tooneel onm. donkerslaan)

*) Naar Ralph Reader's „John" in „Good Turns". Voor het opvoeren van dit stukje moet de toestemming der redactie van „De Verkenner" worden aangevraagd. Porto voor antwoord insluiten.

Van de Redactie

De Fotowedstrijd. Twintig abonné's hebben aan onzen foto-wedstrijd deelgenomen. De termijn van inzending is thans gesloten en de wedstrijd-foto's circuleeren nu bij de jury-leden. In onze volgende aflevering hopen we den uitslag bekend te maken.

* * *

Troepuitvoeringen. Het regen- en stormweer van September was misschien de oorzaak, dat onze gedachten wat vroeger dan andere jaren gericht waren op de troep uitvoeringen en hoe wij onze lezers wat dit betreft konden helpen. Jullie vindt in dit nummer een één-acter „Speculanten", het entre-acte stukje „Piet" en eenige behartenswaardige opmerkingen van den bekenden Londenschen regisseur-voortrekker Ralph Reader.

* * *

De Donkere Planeet. Reeds verscheidene malen was mij gevraagd om in „De Verkenner" weer eens een vervolgverhaal op te nemen. In deze aflevering beginnen we met „De Donkere Planeet", een boeiend, fantastisch verhaal dat speelt in het jaar 1954. Het zal in vier nummers worden afgeplaatst. Schrijven jullie me eens hoe je het vindt? Ik heb het zelf met reusachtig veel plezier gelezen; het is uit het Amerikaansch vertaald.

* * *

Welkom! Te beginnen met ons volgend nummer zullen we iedere maand een rubriek opnemen, getiteld:

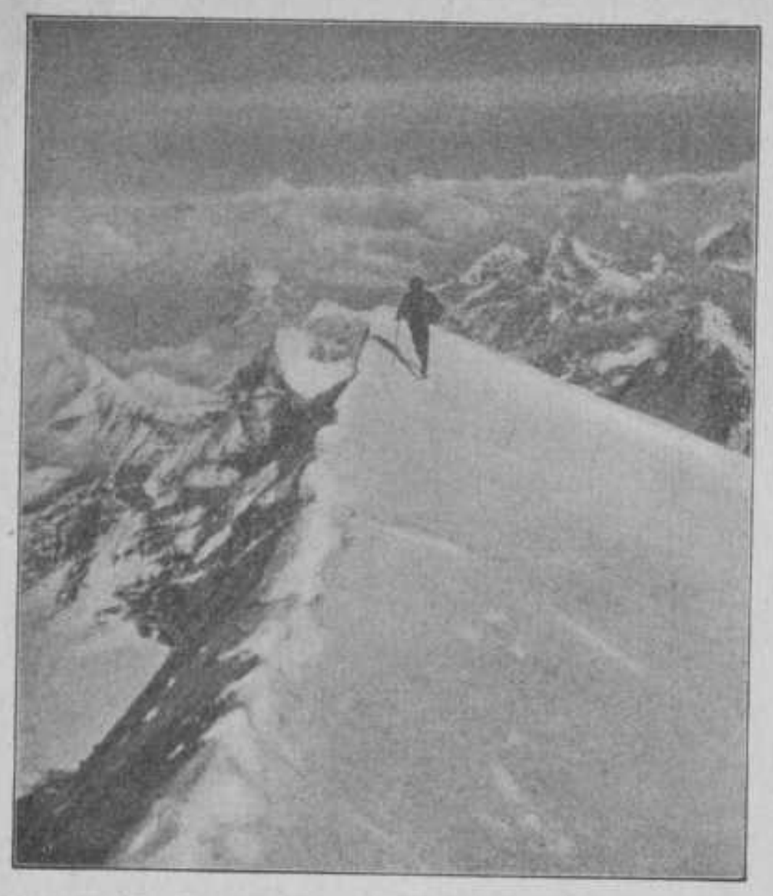
WELKOM NIEUWELING!

In deze rubriek publiceeren wij de namen dergenen, die in de afgeloopen maand als Verkenner zijn geïnstalleerd. Opgaven moeten uiterlijk den eersten dag van de maand, waarin „De Verkenner" verschijnt, in ons bezit zijn en de volgende bijzonderheden bevatten: (a) Naam, (b) volledig adres, (c) Troep, (d) datum van installatie. Wij zenden iederen nieuwen Verkenner onze gelukwenschen en een keurig uitgevoerde kaart met de Belofte en de Padvinderswet, gratis natuurlijk.

Willen leiders, patrouilleleiders en correspondenten ons helpen om dit plan ten uitvoer te brengen en ons de opgaven verstrekken? Onzen besten dank hiervoor. J. SCH.

Oude Nummers.

Werkeloos oud-padvinder vraagt oude nummers van „De Verkenner" of jaargangen. Is bereid te ruilen tegen boeken of in zijn bezit zijnde oude nummers „Verkenner" en „Padvinder". Adres: W. G. Zandwijk, Noordzeestraat 67, Utrecht.

Op den top van de Kamet (Himalaya)

Kamet overwonnen

Dit is de titel van een in 1932 verschenen boek over de Kamet expeditie. De leider dezer expeditie, Mr. F. S. Smythe, beschrijft op spannende wijze de beklimming van deze 25447 voet hooge Himalaya top. De tocht werd begonnen op 18 Mei 1930 vanuit Ranikhet. Ofschoon vroeger reeds verscheidene pogingen waren gedaan om deze bergtop te beklimmen, was men tot nu toe er niet in geslaagd. De groote moeilijkheden waarmee men te kampen heeft, zijn: de hevige stormen die in het Himalaya gebergte woeden, het bezwaarlijke transport van kampuitrusting en levensmiddelen en het vinden van getrainde inlandsche dragers.
Het succes van Mr. Smythe's expeditie is vooral te danken aan de uitstekende voorbereiding, den prettigen geest van samenwerken onder de zes Europeesche deelnemers en de volharding en het optimisme van de inlanders. Hieronder volgt een fragment waarin de climax van de expeditie: het bereiken van de Kamet-top, wordt beschreven.

(Slot)

Wij kwamen in de verleiding om eenvoudig treden uit te stampen en te hopen dat de sneeuw wel zou houden. Maar we mochten het lot, dat ons tot dusverre gunstig was geweest, niet tarten. Op sommige plaatsen was het absoluut noodig treden te hakken en met voldoening kan ik zeggen: we hebben ze gehakt!

De helling werd steeds steiler, soms haast een muur gelijk. Na enkele meters moesten we stil staan om zuurstof en nieuwe energie op te doen. Als ik op deze rustpoozen naar beneden keek, dan zag ik, tusschen mijn voeten door, een stukje besneeuwde helling en dan den oostelijke Kamet gletcher, bijna 2500 m. onder mij. Bij het groote rotsblok zat de eenzame figuur van Nina Dorje; hij zat nog in de volle zon maar wij liepen al in de kille schaduw.

Wij hakten en de schilfers harde sneeuw vlogen suizend den afgrond in. Toen ik vooraan liep zag ik niets boven mij dan de witte helling en als mijn metgezellen vooraan waren, zag ik alleen hun voeten. Ik weet nog hoe kregel ik werd toen Holdsworth een van die hatelijke sneeuwschalen aftrapte. Ik bromde nijdig in mijzelf: „Waarom kijkt hij niet waar hij zijn voeten zet in plaats van zoo mal te loopen zwiebelen". Maar toen het weer mijn beurt was vooraan te loopen, was ik al even onhandig als hij. Vlak boven ons bescheen de ondergaande zon een klein plekje sneeuw tegen de bovenste bergkam. Het leek of wij er maar niet dichter bij kwamen, totdat ik het plotseling binnen mijn bereik zag. Ik dreef mijn pikel in de sneeuw, heesch me aan beide armen op en plofte er op neer, voorover, doodop van de inspanning met mijn hoofd in de zon en mijn voeten in de schaduw. Groote wolkzuilen stegen als berggeesten op uit de blauwe diepten. Ze zwaaiden voor mijn oogen heen en weer, terwijl ik naar adem lag te snakken als een visch op het droge. Eindelijk gelukte het mij me schrijlings op de kam te hijschen en Holdsworth's touw om de pikel te slaan. Weldra zaten we allemaal op de kam.

We hadden gehoopt dat we nu den top bereikt zouden hebben of er tenminste vlak bij waren, maar we merkten dadelijk dat we er nog van gescheiden waren door een sneeuwrug, scherp als een mes. Toen we naar die smalle richel staarden waarover we gaan moesten, beklemde ons even een gevoel van angst. Op een afstand van 30 meter liep de kam in een scherpe punt uit; daarachter was niets te zien, maar we voelden toch instinctmatig dat daar de top nog niet was. Ter weerszijden zagen we rotsen en sneeuwtoppen opstijgen, die ons deden vermoeden dat wij nog hooger moesten zijn. Had Kamet ons een verrassing bereid? Als er nu eens een onoverbrugbare kloof was tusschen ons en den top? Dolgraag hadden we een oogenblik rust genoten, maar we gunden ons die niet voor we het uitstekende punt bereikt hadden en wisten wat er achter lag. Dus gingen we voort over de bijna horizontale scherpe kam. Steil vielen de hellingen aan weerszijden naar beneden af en het leek ons onbegrijpelijk dat wij naar boven gekomen waren uit dien duisteren afgrond aan onze rechterzijde. Ik herinner mij dat ik voorzichtig maar vastberaden voortstapte op den smallen richel; men mocht nu geen misstap doen. Beneden op de helling waren wij slechts automaten geweest, zwoegende atomen, niet in staat tot zuiver en samenhangend denken — maar nu waren wij weer denkende menschen, in staat om onzen uitzonderlijken toestand te beseffen, in de wijde eenzaamheid van die sneeuwwereld. Onze vermoeidheid maakte plaats voor een gevoel van spanning en opwinding, onze suffe hersens werkten weer, de top lag bijna binnen ons bereik; nu kon hij ons toch niet meer ontsnappen?

Wij bereikten de uitstekende punt, wij keken erover en erlangs; zacht glooiend liep de kam een eind naar beneden en daarachter verhief zich 'n kleine sneeuwkegel — de top! We duwden Lewa voor ons uit; ik voelde hoe zijn adem met korte horten en stooten op en neer ging. Ik geloof niet dat hij volkomen besefte wat wij deden. Hij was dus het eerst boven op den top, dat was ook wel het minste eerbewijs dat we onze dragers geven konden die kranige kerels aan wie we het succes van onze onderneming te danken hebben. Toen we op den top waren zagen we op eenige meters afstand een even hoogen top; voor alle zekerheid togen we er heen, zoodat ons succes nu onbetwistbaar was.

Met verstijfde, onhandige vingers fotografeerde en filmde ik ons groepje, het uitzicht vanaf den top en den top zelf. Mijn vingers bleven maar stijf, wit en dood. Ik werd bang dat ze bevroren waren en ik sloeg mijn handen flink tegen elkaar. Langzaam herstelde zich mijn bloedsomloop, maar dat was zoo pijnlijk dat ik het af en toe uitkreunde.

Wij waren om acht uur 's morgens uit kamp 5 vertrokken, dus hadden wij voor een klim van 700 meter acht en een half uur noodig gehad. De laatste 500 meter hadden we met een gemiddelde snelheid van 70 meter per uur afgelegd. Meer nog dan de groote hoogte was de toestand der sneeuw de oorzaak van onzen slakkengang. Terwijl wij in de sneeuw lagen rookte Holdsworth een halve pijp. Wij plaagden hem dikwijls met zijn verknochtheid aan zijn pijp, maar na deze prestatie hadden we het hart niet meer. Of dat pijpje hem nu wel heel lekker smaakte op een hoogte van 9000 meter, dat is een tweede. In ieder geval verdient dit offer aan de Godin Nicotine vermeld te worden.

Het uitzicht? Het is moeilijk daarvan een beschrijving te geven, we waren te hoog boven de bewoonde wereld. Bijna minachtend zwierven onze blikken over de eene machtige bergreeks na de andere om rust te vinden in de violette nevelen van den onbegrensden horizon. Groote wolken met gouden randen bovenaan en purperen schaduwen aan den onderkant zweefden boven de dalen, maar ons bereikten ze niet. Een ijskoude bries woei om ons heen en de stilte en het gevoel van eenzaamheid waren ontzettend. Nergens was een groen dal te zien, niets dan zwarte rotspunten, glinsterend ijs en sneeuw, verstijfde voorposten van de oneindigheid. Duizenden meters lager strekte zich de gletscher uit naar het zuidwesten van Kamet, de gletscher met zijn spleten, rotspunten en moraines, kruipend als een reusachtige draak van het eene hol naar het andere. Onze eenige schakel met de wereld was het kamp dat wij verlaten hadden, een stip op de sneeuw van Meade's Col. Misschien keken onze vrienden daar naar ons. Wij stonden op, zwaaiden onze pikels en schreeuwden, maar onze stemmen klonken akelig zwak in de ijle lucht en er kwam geen antwoord uit de verspreide tenten.

Ver naar het zuiden stonden koperkleurige nimbuswolken boven de lagere

bergen. Nanda Devi was achter de wolken verborgen en geen van de omringende bergen streefde den reus Kamet opzij, behalve het machtig massief van de Gurla Mandhata, op een afstand van 100 mijlen. Ook herinner ik mij vaag een bergreeks aan den verren noordwestelijken horizon. Was dat de oostelijke vleugel van de Karakorum? Zoo ja, dan was die 280 mijlen van ons verwijderd. Alleen in het noorden opende zich de woeste bergwereld en kale heuvels glooiden af naar de gouden vlakten van Thibet waarop zich blauwe wolkenschaduwen afteekenden.

Het was vijf uur in den namiddag, wij moesten woekeren met onzen tijd; nog een kleine drie uur en de duisternis zou intreden. Stijf en moeizaam kwamen wij overeind en vingen den terugtocht over de bergkam aan. Ik keek uit naar kamp 2, maar kon het niet ontdekken. Mijn blikken zwierven over de bergreeksen naar het zuiden waar groote cumuluswolken als luchtgeesten tusschen de lagere bergen van den Himalaya zweefden. De ondergaande zon koesterde ons nog even met haar gloed.

Vaster omklemden we onze pikels; achter elkaar stapten we van de bergkam af en terstond daalde de schaduw van de noordelijke Kamet-helling op ons neer. Nu pas beseften we hoe uitgeput we waren en dat is het oogenblik waarop bij de bergtochten de ongelukken gebeuren. De nadering van den nacht, koude, vermoeienis en de wensch om zoo spoedig mogelijk naar de betrekkelijke comfort van kamp 5 terug te keeren, dat alles te zamen bracht ons in de verleiding om de bovenste helling met een vaartje af te hollen. Hadden we dat gedaan, dan hadden wij ons schuldig gemaakt aan de ergste fout die een bergklimmer kan begaan. Kalm en zeker was het wachtwoord, we moesten ons ongeduld beteugelen. Touwlengte na touwlengte daalden we af, stap voor stap kwamen we vooruit, langzaam, o zoo langzaam; het eene oogenblik popelden we van ongeduld, dan weer zwoegden we gelaten verder. Het leek wel of we gedoemd waren voor eeuwig als slakken rond te kruipen op die besneeuwde helling van Kamet.

Evenals bij de bestijging verdeelden we ons in twee partijen, maar het leek ons veiliger dat een van de beide een nieuw pad uithakten, beter dan achter elkaar het bij het stijgen gemaakte spoor te volgen. Zoo gingen we dan langzaam maar zeker. De pikel werd in de sneeuw gedreven, totdat hij op de ijskorst stiet, dan werd het touw er om gebonden en zoo snel mogelijk daalde de voorste man af totdat het touw strak stond; dan sloeg hij zijn ijsbijl stevig in de sneeuw en als de laatste man naar beneden kwam palmde hij het touw in. In de Alpen zijn dergelijke voorzorgen bijna nooit noodig, zelfs niet op de steilste sneeuwhellingen; maar wij waren niet in de Alpen; wij waren doodvermoeide menschen op een hoogte van ruim 8000 meter en we moesten op alles voorbereid zijn. De toestand van de sneeuw bleek aanmerkelijk verbeterd, zoodat wij niet gebonden waren aan het spoor dat we bij het stijgen gemaakt hadden en door meer westelijk aan te houden konden we een route volgen, die, toen wij lager kwamen, niet op de oostelijke kloof uitzag.

Aan den voet van de laatste helling wachtten Holdsworth en ik op Shipton en Lewa. De laatste kwam maar heel langzaam en moeilijk vooruit. Hij zag groenbleek en staarde recht voor zich uit, volkomen uitgeput. Hij wees op zijn maag en klaagde over hevige maagpijn. Wij konden niets voor hem doen, alleen hem aanmoedigen om het niet op te geven en we namen hem zijn zwaren rugzak af, die het filmapparaat bevatte. Toen ik den zak over mijn schouder zwaaide, verloor ik bijna mijn evenwicht en met bewondering dacht ik aan Nina Dorje en Lewa die die vracht naar den top gezeuld hadden. Mijn beenen begaven mij bijna, maar ik zette mij schrap en zei tegen mijzelf: „Als dat vervloekte ding boven gekomen is, moet het ook weer naar beneden kunnen". Op de ijshellingen onder het groote rotsblok moesten wij uiterst voorzichtig loopen, want het ruwe ijsoppervlak was zoo hard bevroren dat er, wanneer een van ons het ongeluk had uit te glijden, bitter weinig van zijn kleeding zou overblijven. Onderaan de helling maakten we de touwen los en hoopten zoo veel vlugger vooruit te komen, maar de zachte sneeuw was tot een broze, verraderlijke korst bevroren en de harde sneeuw vormde keiharde lagen. Af en toe zakten onze voeten door de ijskorst in de poedersneeuw er onder en het kostte moeite ze er uit te trekken; op andere plaatsen gleden we uit. Een paar maal probeerden we ons eenvoudig te laten glijden, maar dat bleek onmogelijk op de zwakke korst en veel te gevaarlijk op het harde ijs.

Langzaam doemde de oostelijke Ibi Gamin voor ons op en in het kamp in de diepte, dat vanaf den top niet meer dan een stip leek, onderscheidden we weer de verschillende tenten. Op ruim 300 meter van het kamp besloot ik het zware filmapparaat achter te laten, het belemmerde mij in het loopen en we konden het den volgenden dag ophalen. Het werd steeds kouder. De laatste gloed van de ondergaande zon verlichtte de toppen en sneeuwvelden; schuin vielen de stralen over de vlakten van Thibet, grillig gevormde rotspunten staken scherp af tegen de avondlucht en maakten den indruk van een fantastisch opgebouwde sprookjesstad. Langzaam daalde de nacht. Eerst verdween de gloed van de toppen en liet een bleeke, koude wereld achter. En nu vertoonde zich een eigenaardig schouwspel aan ons oog: naarmate de zon in het westen daalde, verscheen er in het oosten een tweede zon, maar een zon die geen lichte doch donkere stralen naar het zenith van de avondlucht opzond. 't Waren de parallelschaduwen van de toppen in het westen die door de werkelijke zon op zoo groote afstand geprojecteerd werden op de lucht, dat het leek of zij in een punt boven den oostelijken horizon samenkwamen.

Ik herinner mij niet dat ik uitgeput was, maar wel dat mijn knieën zoo slap waren dat ik telkens struikelde en bijna gevallen was. In het kamp beneden teekenden zich gestalten af die ons langzaam tegemoet kwamen in de schemering en even later schudde ik Birnie de hand en dronk iets warms uit een thermosflesch, die hij mee had gebracht. Ik voelde een weldadige warmte door mijn lichaam stroomen en voelde me door en door behagelijk. Nog een kleine 100 m. en we zagen de tenten van kamp 5 vóór ons en we strompelden het kamp binnen bijgelicht door den laatsten gloed van een wolkenloozen zonsondergang.

Wij waren er niet zonder kleerscheuren afgekomen; de ontzettende kou van de laatste uren deed zich gelden in minder aangename gevolgen. De arme Lewa kon haast niet meer op zijn beenen staan en toen wij zijn laarzen en kousen uittrokken, bleken zijn voeten stijf bevroren te zijn en de witte tint ervan ging al over in een donker blauw-rood. Dadelijk werd al het mogelijke gedaan om den bloedsomloop te herstellen, maar hoewel we hem een uur lang masseerden, werd het niet beter; de bevriezing had al een te ver stadium bereikt. Holdsworth's rechter groote teen was ook bevroren en Shipton's teenen begonnen. Alleen ik had niets en dat schrijf ik niet zoozeer toe aan een bijzonder goede bloedsomloop dan wel aan het feit dat ik hetzelfde had toegepast wat ik altijd deed als ik in de Alpen klom of skide, n.l. steeds de teenen uitstrekken en intrekken wanneer ze koud begonnen te worden. Dit was zoo'n gewoonte geworden dat ik het bij de bestijging van de Kamet zeker heb gedaan, al kan ik het mij niet bepaald herinneren.

Het avondeten smaakte ons best, maar we waren te moe om veel te eten. Boonen en vruchten uit het blik, gevolgd door een groote beker heete rum, verwarmden ons inwendig voldoende om den kouden nacht door te komen. Shipton en ik lagen nog eenigen tijd in onze slaapzakken over de avonturen van den afgeloopen dag te praten. Ze leken ons nu alweer zoo ver af en naarmate ik slaperiger werd verdoezelden ze meer en meer.

Het werd stil in het kamp. In het zuiden, boven de lagere bergen weerlichtte het onophoudelijk....

„OUWE MANKPOOT"

(Vervolg van blz. 305)

vallen en rende het bosch in. Weer aarzelde Charley; zou hij Mac nu op hem loslaten, beging hij misschien niet een onherstelbare fout?

Neen, neen, hij bleef bij zijn besluit. Hij sloot Mac in de blokhut op, haastte zich naar de stad en verzond een lang telegram, dat eindigde: antwoord per ommegaande.

Na drie uur wachten kon hij met het antwoord naar huis gaan en nu vergezelde hem de oude pelsjager.

„Je bent een dekselsche slimmerd," prees Purcell, „voor zijn kadaver zou je een premie van vijftig dollar gekregen hebben en nu steek je drie honderd op."

„Als we hem nu maar levend te pakken krijgen!"

„Vast en zeker," beloofde Purcell, „ik heb zoo dikwijls kleinere puma's voor de grap gevangen en vastgebonden, en nu we weten, dat Mac hem in een boom kan jagen kunnen we hem ten allen tijde krijgen. Hoe heb je het zoo verzonnen! Naar een dierentuin telegrafeeren of ze voor 300 dollar een levenden puma willen koopen! Ik zou 't nooit bedacht hebben."

FOTOGRAFIE

DOOR H. DE KORT

HET VERGROOTEN

Wolken niet doorgedrukt, landschap niet tegengehouden.

NU DE LANGE WINTERAVONDEN weer komen, kijken wij onze negatieven, in deze zomer gemaakt, eens door. De mooiste gaan wij vergrooten. Allereerst zullen wij nagaan, wat vergrooten is. Het gewone fotografeeren is verkleinen. Draaien wij die geschiedenis om, dan kunnen wij, naar een bestaande opname vergrooten. Evenals het afdrukken kan het vergrooten bij dag- en kunstlicht gebeuren. In de meeste gevallen vergroot men met behulp van kunstlicht.

Het daglicht vergrooten geeft bij eenige oefening goede resultaten doch de groote moeilijkheid is de onstandvastigheid van het daglicht. Deze onzekerheid wordt bij het kunstlichtvergrooten uitgeschakeld. Er zijn twee soorten kunstlichtvergrootingstoestellen in de handel: n.l. een toestel met een condensor, waardoor de lichtstralen van de in de lantaarn geplaatste lamp evenwijdig door het te vergrooten negatief geleid worden. Het 2de systeem werkt met verstrooid licht, hetzij gereflecteerd door een lichte wand of door het licht door een zgn. opaalglas te voeren.

Met het 1e systeem krijgen wij contrastrijker resultaten. Wij zullen het hier niet over het zelfbouwen van een vergrootingstoestel hebben. Adriaan Boer heeft hiervoor een schitterend boek geschreven. Ook ben ik bereid je teekeningen te sturen.

Het maken der vergrooting is eigenlijk maar een kleinigheid, als je alles maar weet. Controleer voor het plaatsen van het gevoelig papier de instelling. Tel bij het belichten zuivere seconden. Oefen je met een horloge. Voor het vergrooten kunnen wij geen gaslichtpapier gebruiken. Wij gebruiken hiervoor het zgn. bromide papier. Evenals het gewone afdrukpapier is dit in verschillende gradaties verkrijgbaar. Het bromide papier is ook gevoelig voor geel licht. Het moet dus bij rood licht geopend worden. Het belichten hangt weer af van het negatief en de lichtsterkte. Voor een beginneling is het beste voor iedere vergrooting even een proefje te maken en dan de belichtingstijd te controleeren. Bij deze proeven moet je er op letten, het papier flink lang in den ontwikkelaar te laten en wel zoolang tot het beeld niet meer in kracht wint. Blijft het beeld niettegenstaande juiste belichting en lang doorgezette ontwikkelaar te flauw, dan gebruik je een contrastrijker papier. Was het verschil klein dan zal bij normale ontwikkeling het resultaat op dit papier soms te hard worden. Verdunning van de ontwikkelaar is hier het middel.

Wordt op een vergrooting een zeker deel van het beeld te donker en een ander te licht dan kan men dit afdekken of doorbelichten. Vaak komt het voor, dat bij een mooi wolken-negatief op de foto geen wolken komen of wel wolken maar een ander gedeelte veel te zwart. Nu kun je door middel van je hand het landschap tegenhouden en zoo het licht gelegenheid te geven (zie foto 1 en 2) langer op het wolkengedeelte in te werken. Je beweegt hierbij je hand zachtjes heen en weer. Het ontwikkelen geschiedt op dezelfde manier als bij contact afdrukken. Gebruikt echter een fijnkorrelontwikkelaar, want anders loop je gauw de kans, dat je foto te grof wordt.

Penteekeningen.

Het zal nog wel eens gebeuren, dat je nadat je de foto bij het daglicht bekeken hebt, bemerkt dat hij te licht of te donker is. Met deze mislukte foto's kun je op de volgende manier aardige teekeningen maken.

Wolken doorgedrukt, landschap tegengehouden.

Je teekent de foto over met behulp van O.I. inkt en een teekenpen. Sommige ongewenschte partijen kan je weg laten vallen.

Is de teekening voltooid dan de inkt een paar dagen flink drogen. Vervolgens het fotobeeld doen verdwijnen door middel van het volgende bleekbad:

water 100 cc.
roodbloedloogzout 1 gr.
broomkali 1 gr.

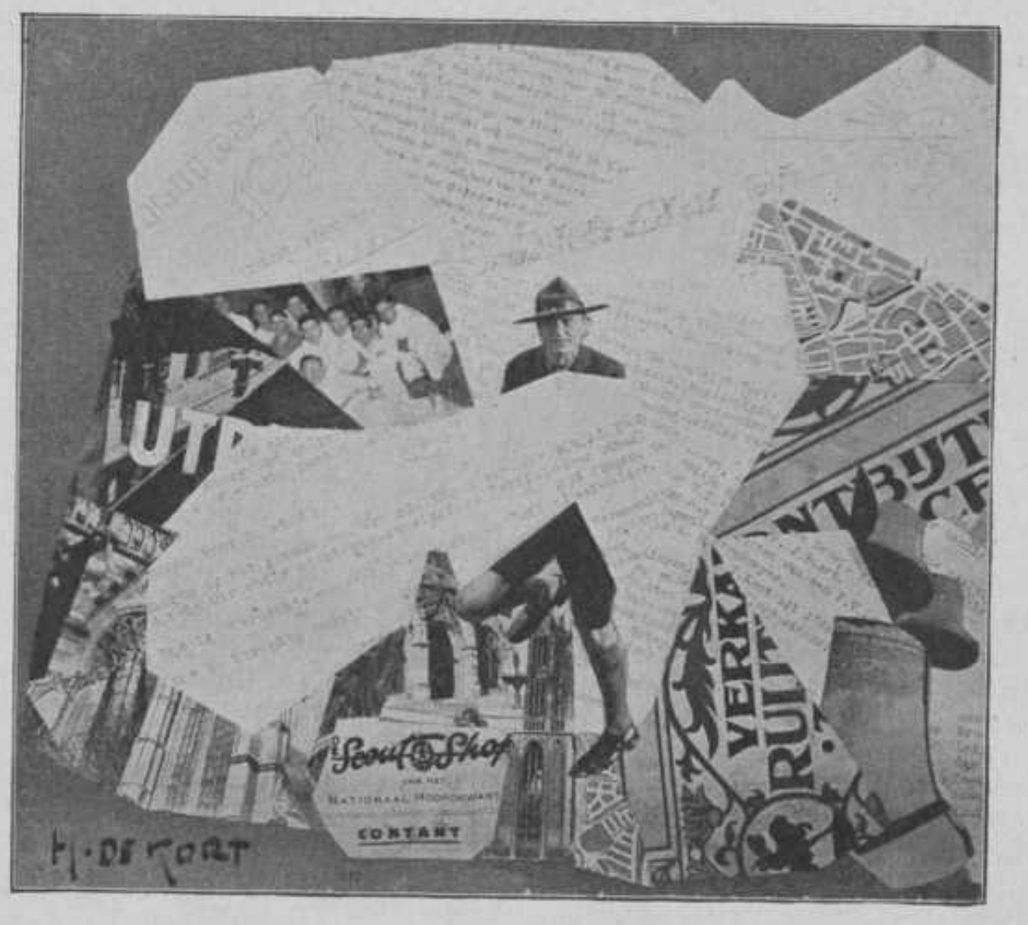
Daarna wordt gespoeld en vervolgens gedroogd.

Op het gedroogde beeld kunnen nog kleine correcties worden aangebracht. Ook kan je de teekening behandelen met pastel of aquarelverf in kleuren.

Reproductie's.

Vaak gebeurt het, dat je foto's hebt, waarvan je nog graag wat afdrukken van zou willen hebben, maar waarvan je geen negatief hebt. Deze foto's gaan wij reproduceeren. Het best gaat dit met een platencamera. We bevestigen de foto aan de wand en stellen het toestel op. Met behulp van een voorzetlens kan je al gauw op een afstand van 60 cm. bij de foto komen. Je stelt scherp in. Om de belichting korter te doen verloopen plaats je aan weerszijden 2 lampen, die het licht direct naar de foto doen schijnen. Vervolgens belicht je. De tijd is plm. 15 sec. bij een diafragma van 9. Dit hangt natuurlijk geheel af van de lichtsterkte der lampen.

De plaat moet weer ontwikkeld worden in een fijnkorrelontwikkelaar. Voor je patrouilledagboeken kan je zoo aardige kaleidoscopen maken. Je plakt alle schatten, op een oefening gevonden, schots en scheef op een stuk papier en reproduceert dit. Een resultaat zie je bij foto 3.

Kaleidoscoop van het Voortrekkers-Winterlaër 1934 te Utrecht.

DE DONKERE PLANEET

DOOR

John Murray Reynolds

DEEL I.

HET WAS een gewone dag, de 12de Juni van het jaar 1954, en bij de „Markey Luchtvaart Maatschappij" ging alles zijn gewone gang. Bob Markey zat, wat slaperig tevreden, op zijn privé-kantoor in de reusachtige New-Yorksche wolkenkrabber. Doch voor de avond voorbij was, zou hij zich bewust worden van het grootste gevaar, dat de wereld ooit bedreigd had.

Bob had op 21-jarigen leeftijd deze groote luchtvaart-maatschappij van zijn vader geërfd. Hij werkte dezen avond wat later en eerst om half zeven deed hij zijn papieren weg en leunde hij achterover in zijn stoel.

Zijn kantoor was klein en er was geen plaats waar iemand zich kon verbergen. Toch had hij het gevoel niet langer alleen te zijn. Hij keek het vertrek rond, doch zag niemand. Op dit uur waren alle ander kantoorlokalen verlaten met uitzondering van den nachtwaker. Toch verliet dat gevoel hem niet: het gevoel van door een onzichtbaar iemand te worden gadegeslagen.

Als bij ingeving stond hij op en draaide de lichten aan. Weer keek hij het vertrek rond.

„Zenuwen", zei hij half luid en hij lachte om zijn eigen dwaasheid. „Misschien te hard gewerkt".

Hij keerde terug naar zijn bureau, leunde achterover en keek uit het raam, doch steeds bleef het onbehagelijk gevoel van een boosaardig iets of iemand om zich heen te hebben.

Kwaad sprong Bob plotseling op en deze beweging redde waarschijnlijk zijn leven. Met een slag werd de stoel door een onzichtbaar *iets* omgegooid. Zelfs toen Bob een pas achterwaarts deed, rook hij een zwakke rottings-lucht. Hij greep een bronzen presse-papier van een tafeltje en wierp het voorwerp in de richting van de stoel. De stoel was duidelijk zichtbaar, er was niets tusschen hem en de stoel, en toch stopte het voorwerp voor de stoel, alsof het tegen iets zachts aan gekomen was, en viel op den grond.

Bob Markey was geen lafaard, doch thans beving hem de vrees. Iets onzichtbaars trachtte hem aan te vallen, iets dat niet op de gewone wijze kon worden bestreden. Vlak naast hem was de deur naar de gang en bliksemsnel sprong hij door de deuropening en sloot de deur. Een seconde daarna bonsde er iets aan de andere zijde tegen de deur.

Het licht op de gang brandde laag op dezen tijd, doch Bob zag tien meter verder bij de andere deur een korte, zware man staan; hij droeg een donkere regenjas en zijn gelaat werd overschaduwd door een breede hoedrand. Plotseling trok de onbekende 'n pistool van vreemd model.

Door hetgeen hem zooeven op zijn kantoor was overkomen, was Bob Markey op zijn hoede. Toen de man het pistool omhoog bracht, liet Bob zich snel op den grond vallen. Er klonk een zwak gesis en Bob hoorde de kogel in den muur slaan. Toen sprong hij, snel als een veer die ontspannen wordt, op en rende rond de dichtbijzijnde hoek van de gang. Vlakbij stond gelukkig een lift open. Hij sloeg de liftdeur achter zich dicht en de liftjongen liet de lift dalen. Bob leunde tegen den wand en veegde zijn voorhoofd af.

* * *

Hij begreep niets van het heele geval. Zoover hij wist had hij geen vijanden. Om welke reden zou iemand hem uit den weg willen ruimen? Ook vond hij geen enkele verklaring voor hetgeen op zijn kantoor was geschied. Hij wist alleen, dat hij door een kwaadaardig *iets* bedreigd was.

Er waren veel menschen op 5th Avenue. Bob ging een telefooncel binnen en belde het Politie-Hoofdkwartier op. Een zware stem zei:

„Politie. Hier sergeant Mulligan".

„Robert Markey van de „Markey Luchtvaart Maatschappij". Een paar minuten geleden heeft er iemand met een geluidloos pistool op mij geschoten in de gang bij mijn kantoor. U kunt de kogelgaten nog in den muur zien".

„Zóóó. Weet U wie het is?"

„Neen. Het is geen vriend van me", grinnikte Bob. Hij aarzelde om te spreken over hetgeen er op zijn kantoor was gebeurd; hij vreesde te worden uitgelachen. „Kijkt U meteen eens op mijn kantoor rond", zei hij tenslotte. „Er is iets vreemds daar. Ik kom later. Zeg den nachtwaker, dat hij wakker moet blijven".

Van de telefoon snelde Bob naar de Luchtvaart-Club, waar hij Larry Blaine, verslaggever van het New-Yorksche blad *Bulletin* zou ontmoeten. Larry ijsbeerde in de hall heen weer met handen in den zak, zijn rossig haar in de war en rimpels in het voorhoofd.

„Zoo, ouwe luchtvogel, hoe gaat het met de vliegerij?"

Larry Blaine was tenger en klein in tegenstelling met Bob's gespierde gestalte van ruim een meter tachtig. Hij bekeek het leven van den vroolijken kant, beschouwde het als een avontuur, en was dan ook pas 19 jaar, de jongste verslaggever van de stad.

„Je ziet er warm uit, Bob".

„Zoo is het. Ik heb pas een aardige sprint gemaakt door de gang van mijn kantoor. Ze wilden me eventjes vermoorden".

En Bob vertelde zijn vriend, wat hem overkomen was. Larry luisterde gespannen. „Je verhaal van dat onzichtbare iets op je kantoor klinkt vreemd", zei hij, „maar er komen meer vreemde berichten uit Oost-Europa".

„Wat bedoel je", vroeg Bob.

„Ik weet het zelf ook niet precies. Vermoedelijk hooren we vanavond meer. Ik wilde, dat je me even naar Professor Roebling vloog. Heb je niet gemerkt, dat de menschen zenuwachtig zijn?"

Bob keek om zich heen. Nu hij erop lette, bemerkte hij, dat er een zekere nerveuze spanning heerschte onder de talrijke menschen in de groote club-hall. Men keek ernstig en hij hoorde iemand zeggen: „men noemt het de Gevlekte Dood".

„Dat is het", zei Larry, zacht doch met spanning in zijn stem. „Dat bedoelde ik. De Gevlekte Dood".

„Wat is dat?"

„Niemand weet het nog. Het heeft Amerika nog niet bereikt, doch in Oost Europa verwekt het groote consternatie. De autoriteiten hier verwachten groote moeilijkheden. New York zit vol politie. Laten we wat eten en dan gauw op weg gaan naar Long Island".

* * *

Een vliegtuig stond warm te draaien op het dak-vliegveld van de Luchtvaart-Club, toen de beide jonge mannen na den maaltijd boven kwamen. De vervolmaking der opvouwbare helicoptères tusschen de jaren 1945—1950 had eindelijk dergelijke landingsplaatsen op daken van gebouwen mogelijk gemaakt. Naast het vliegtuig stond iemand van een jaar of veertig. Mager en met een gezicht als een havik.

Bob kende Reuben Horn, een hooggeplaatst gouvernements-beambte en zeer rijk. Horn was echter geen man met wien men vriendschap sloot. Bob groette hem en Reuben Horn zei: „Een oogenblikje. Mijn vliegtuig gaat dadelijk uit den weg. Gouvernementszaken, begrijp je?"

„Haast u niet", zei Larry, luchtigjes. „Wij zijn maar gewone burgers".

Een oogenblik keken Horn's bleekgroene oogen naar den jongen verslaggever. Dan stapte hij, schouderophalend, in zijn vliegmachine.

„Waarom maak je ruzie met zoo iemand?" vroeg Bob, wat korzelig.

„Omdat ik niets van hem moet heb-

ben". Er was een ondergrond van ernst in Larry's spottend antwoord. „Ik houd niet van die oogen, van dat lachje. Ik vertrouw dien vent niet".

Even later kwam Bob's vliegtuig, een Mason XX two-seater, met de groote lift naar boven. De jongelui stapten in, de motor werd aangeslagen en het prachtige, kleine vliegtuig steeg een duizend voet recht naar boven. Bob haalde een handle over, waardoor de helicoptère dichtvouwde en de voorschroef dreef hen met groote snelheid in de richting van Long Island.

Snel verdwenen de lichten van de stad achter hen. Roode lichtbakens daar beneden gaven den weg aan. Een bewapend politie-vliegtuig vloog hen met geraas van zware motoren achterop. Bob had nog steeds dat drukkend gevoel van onbestemd gevaar. Zwijgend zaten ze in het vliegtuig.

„Ik begrijp nog steeds niet, wie nu juist mij uit den weg zou willen ruimen", zei Bob eindelijk.

„Als ik jou was, nam ik hier wapens aan boord", antwoordde Larry. „Wie weet wat we nog beleven met die Gevlekte Dood. Ik geloof...."

Hij zweeg plotseling. De radio in het vliegtuig zoemde Bob's signaal. Larry schakelde het toestel om, zoodat beiden konden luisteren.

„Hier Robert Markey".

„Sergeant Mulligan van het Politie-Hoofdkwartier. We vonden de kogelgaten, maar op het kantoor was niets te zien. Alleen hing er een vreemde lucht".

„Hm. Nog iets nieuws?"

„Ja, de nachtwaker is dood".

„De oude Thomas dood! Wat is er gebeurd".

„Gewurgd. Iets of iemand heeft hem bij de keel gehad. Zulke teekens als hij op zijn hals had, hebben we nog nooit tevoren gezien. Kom zoo gauw mogelijk hier. Ik wacht op Uw kantoor".

„Allright, sergeant!"

De radio zweeg en Bob zuchtte diep. „Arme ouwe Thomas", zei hij.

„Daar zit wel copy in", merkte Larry op. „De vraag is, of de kranten het willen opnemen".

* * *

Boven Port Jefferson verlieten ze de hoofdverkeerslijn en streken neer op het grasveld van een oud wit huis, dat op de Sound uitzag. De dikke gestalte van den man, dien ze kwamen bezoeken, verscheen op de veranda. Professor Charles Roebling was een beroemd bacterioloog en lid van den Nationalen Gezondheidsraad. Hij droeg een baard, had zilverwit haar doch een merkwaardig jeugdig gezicht. Hij was met beide jongens de beste vrienden; hij drukte en hartelijk de hand en ging hun voor naar zijn bibliotheek.

„Kom binnen, kom binnen", zei hij, met een lachende uitdrukking in zijn schrandere, alles-ziende oogen. „We hebben een en ander te bespreken".

Nauwelijks zaten ze, toen er iets gebeurde, dat hen dadelijk op het bedoelde onderwerp bracht. De radio tegen den muur had wat jazz-muziek gespeeld. Plots stopte de muziek en met opgewonden stem sprak de omroeper:

„De censuur in Europa is opgeheven en thans kunnen wij U het volgend bericht uit Washington bekend maken..."

Allen wisten dat er iets belangrijks

Terwijl de mannen de trap op renden, riep Mulligan: „Wie Dr. Chang Lao-tze heeft aangevallen, moet nog binnen zijn!"

moest komen. De omroeper vervolgde: „Thans ontvangen we bevestiging, dat Oost-Europa geteisterd wordt door een geheimzinnige epidemie, de Gevlekte Dood, die duizenden levens eischt. Binnen tien minuten, nadat de vlekken zichtbaar worden, treedt de dood in. Alle luchtdiensten naar plaatsen ten Oosten van Berlijn zijn gestaakt".

De radio zweeg. Roebling, die voor het toestel gestaan had, sprak rustig: „Asjeblieft. De Gezondheidsraad is tegen morgenochtend bijeen geroepen. Ik vrees, dat de dingen nog ernstiger zijn, dan ze lijken".

„Hebt U eenig idee wat het is?"

De professor schudde ontkennend het hoofd. „Niet het minst. Ik heb met Sir Henry Brandon te Londen getelefoneerd en hij zegt, dat niemand een redelijke verklaring heeft. Het is een geheel nieuwe ziekte. De doktoren, die de aangetaste gebieden zijn binnengedrongen, rapporteerden na korten tijd niet meer. Men vreest dat ze eveneens overleden zijn".

„Ik hoorde pas een verklaring, die me krankzinnig leek. Hebt U wel eens gehoord van een nog niet geziene ster, die men de DONKERE PLANEET noemt?"

Roebling schudde het hoofd, doch thans klonk weer de stem van den omroeper: „Zooeven zijn weer twee berichten binnengekomen, thans uit Constantinopel. Het eerste is om twaalf uur 's middags afgezonden. Het vermeldt, dat de Gevlekte Dood door de stad waart; onder de bevolking heerscht een paniek. De staat van beleg is afgekondigd, doch men verzet zich in 't Stamboel-kwartier. Het tweede bericht is van vanavond zes uur. Het vermeldt, dat overal in de straten lijken liggen. Zaken worden niet meer gedaan. Pera staat in brand en de wind wakkert de vlammen aan. Men vreest.... De Wereld Pers moet tot haar spijt mededeelen, dat het bericht hier werd afgebroken. Nieuwe verbinding kon niet worden verkregen. Een naar het Oosten gezonden vliegtuig keerde niet terug".

* * *

De radio zweeg en Bob had het gevoel, of er een kilte was in de warme voorjaarslucht. De radioberichten hadden, juist door hun kortheid en soberheid, een beklemmende indruk gegeven van de ellende, die er aan de andere zijde van den aardbol heerschte. Opnieuw klonk de stem van den omroeper: „Weer twee berichten. Uit Londen: alle verbinding met Indië is verbroken. In de Golf van Aden zijn de vuurtorens gedoofd, twee schepen liggen op de kust. Men vermoedt, dat de Gevlekte Dood de oorzaak is. Het tweede bericht is uit Berlijn: Hier heeft zich het eerste geval voorgedaan. Hans Frien, een koopman, kreeg donker paarse vlekken op zijn lichaam en was binnen tien minuten dood".

Even stilte. Toen begon de radio weer muziek uit te zenden, doch Bob stond op en schakelde het toestel uit. Larry begon te vertellen, waarvoor ze gekomen waren.

„U kent Dr. Chang Lao-tze?" vroeg hij.

„Ja", zei Roebling. „De groote Chineesche astronoom. Hij heeft de leiding van het nieuwe Regeerings-observatorium".

„Die heeft een theorie over een eigenaardig hemellichaam, dat hij de Donkere

Planeet noemt en dat, volgens hem thans de Aarde bedreigt".

„Hoe is dit mogelijk?"

„Dat weet ik niet", zei Larry, schouderophalend. „Aan die Donkere Planeet wijt hij ook de Gevlekte Dood. Bob en ik gaan vanavond naar hem toe. We zullen U nog wel nader berichten".

Toen de jongens in Bob's vliegtuig plaats namen, zagen ze een ander vliegtuig dalen. Reuben Horn stapte uit, knikte even onvriendelijk, en begaf zich naar het huis. „Wat moet die 'sunny-boy' hier uitvoeren?" spotte Larry.

Ze vlogen terug en daalden op het dak van de Luchtvaart-Club. Daarna gingen ze snel naar Bob's kantoor. Buiten stond politie op post en binnen troffen ze iemand met een rood gelaat en met sergeantsstrepen op zijn uniform.

„Goeien avond", bromde de zware stem. „Ik ben Mulligan. Een raar zaakje hier. De Commissaris heeft mij opgedragen, Mr. Markey, om U dag en nacht te laten bewaken. Het eenige wat we op Uw kantoor gevonden hebben was een stoel, die omver geworpen was, en een eigenaardige geur".

„Wat voor een geur?"

„Ik zou zeggen, een rottingsluchtje, zooiets van een kerkhof".

„Prettig", mompelde Larry.

„Wat de nachtwaker betreft, die is gewurgd. Rond zijn hals was een breede paarse streep".

„Paars!" riep Bob uit. „De Gevlekte Dood!"

* * *

Op de bovenste verdieping van het nieuwe, hooge rijksgebouw was de groote sterrenwacht. Mulligan en twee politiebeambten begeleidden de jongens naar deze zaal met haar glazen koepel en reusachtige telescope. In het half-duister stonden de instrumenten er als vreemde monsters.

Een oude, gerimpelde Chinees kwam naar hen toe en drukte hen de hand. „Welkom", zei Dr. Chang Lao-tze, rustig en vriendelijk. Allen gingen in een hoek van het vertrek zitten bij het licht van een schemerlamp.

„U hebt een meening over de Gevlekte Dood", begon Larry. Chang Lao-tze knikte.

„Maar de menschen zullen wel denken, dat ik te lang naar de sterren getuurd heb", antwoordde hij. „Hebt U wel eens gehoord van de planeet Astur?"

„Neen".

„Dat dacht ik wel".

Uit een blikken trommel nam de oude man een perkamenten document, geel van ouderdom. „Dit geschrift is van Li-Cheng, een sterrenkundige aan het Chineesche hof; hij leefde 1400 jaar geleden. Hij vertelt hierin van 'n donkere planeet, nog nooit door iemand gezien, doch bij de oude sterrenkundigen bekend onder den naam van Astur, de Heer van het Kwade. Deze planeet is altijd in de schaduw van de Aarde en nog nooit waargenomen, maar, jongelui, hij bestaat wèl".

„Maar Dr. Chang," protesteerde Bob, „als onze theorieën over het zonnestelsel juist zijn, is zooiets toch onmogelijk?"

„Onze begrippen veranderen steeds", zei de astronoom rustig. „Geen enkele aanvaarde theorie is onaanvechtbaar. Ik geloof in het bestaan van Astur en ik geloof, dat het de bewoners van Astur zijn, die op het oogenblik de Aarde bedreigen".

„En de Gevlekte Dood?" vroeg Larry.

„Naar mijn meening is deze epidemie het begin van een aanval der Asturiërs op onze Aarde. Of er van deze wezens reeds in geslaagd zijn de Aarde te bereiken, kan ik niet zeggen. Over een paar dagen zal ik mijn gevolgtrekkingen bekend maken. Ik hoop, dat zulks nog bijtijds zal zijn om ons te redden".

Ze namen afscheid van Chang-Lao-tze, gingen de gang door en wilden juist in de lift stappen, toen ze een kreet hoorden als van iemand, die in doodsgevaar verkeert, een kreet die plots werd onderbroken.

„Wat was dat?"

„Het kwam uit het Observatorium".

Ze snelden terug, doch de deur was gegrendeld. Terwijl Mulligan zich naar voren drong zei Larry plots:

„Zou Roebling aan Horn verteld hebben, dat we hierheen gingen?"

„Waarom?"

„Ik weet het niet: Zoo maar. Een idee!"

De politiemannen forceerden de deur. In het vertrek was niemand. Ze renden naar de trap, die naar het observatorium leidde. Mulligan riep: „Wie Chang aanviel, moet nog binnen zijn, tenzij hij door een gesloten deur kan komen en gaan".

* * *

De groote zaal van de sterrenwacht lag daar in het half-duister voor hen. Niets bewoog. Doch Bob bemerkte een zwakke doch duidelijke rottingslucht, dezelfde geur, die hij op zijn kantoor had waargenomen. Toen bemerkte hij nog iets.

Het lichaam van Dr. Chang Lao-tze, den sterrenkundige, lag op den grond naast het bureau uitgestrekt, het gelaat vertrokken door doodstrijd. Hij zou zijn onthullingen niet aan de wereld bekend kunnen maken. Een oogenblik staarde Bob Markey naar het gerimpelde gelaat. Toen dwaalde zijn blik naar de plaats, die Sergeant Mulligan met een bevende vinger aanwees. Rond den hals van den doode was een breede, paarse streep!

(Wordt vervolgd.)

Spelen en Ideeën

Morse-Geheimschrift.

We hebben vroeger al eens verteld hoe je Morse als geheimschrift kunt gebruiken; nl. met hooger of lager opgaande lijnen voor de strepen en de punten. Hier volgt een andere methode, welke je ook kunt gebruiken voor het mondeling overbrengen van het geheime bericht. Voor de strepen gebruik je een staart- of stokletter, bv. b, d, f, g, j, k, y, p, enz. en voor de punten een korte letter, bv. a, c, e, o, m, n, enz. De teekens van elke Morse-letter vorm je tot een woord, na de geheimschriftwoorden van elk Morse-woord zet men een afscheidingsstreepje. Voorbeeld: Volg pad. In Morse: ...-/---/.-../--.// .--./.-/-..// Van de v maken we: „vind"; van de o: „pijl"; van de l: „slim", van de g: „pijn", dus: vind pijl slim pijn (en voor het tweede woord bijvoorbeeld:) alfa of lui.

* * *

Hinderlaag-spel.

We deden in het zomerkamp een eenvoudig spel, dat echter zeer in den smaak viel als je het een beetje lollig opzet. Je moet het spelen in een terrein waar wat dekking is en slingerende paden zijn. Eén patrouille van de vier ging vooruit en had de opdracht om een hinderlaag te leggen. Elke Verkenner van deze patrouille was gewapend met 10 dennenappels. De overige patrouilles vertrokken 20 minuten later: deze Verkenners hadden elk 5 dennenappels. Nu was de opdracht doodeenvoudig, dat meer dan de helft der Verkenners van de 3 patrouilles door de hinderlaag moest trachten te komen. Met de dennenappels werd natuurlijk afgegooid; eenmaal geraakt was dood. Terwijl de hinderlaagpatrouille op weg was, oefenden de overigen het snel neergooien van de fietsen en het rechts en links dekking zoeken langs het pad, het snel weer opstijgen, voorwaarts gaan, halt houden, terugtrekken, verspreiden, aanvallen enz. en dit alles op afgesproken hand- en sluitsignalen. Toen de 3 patrouilles op weg gingen reden een paar Verkenners voor. Reeds het speuren naar de hinderlaag was een spannende bezigheid. Was deze ontdekt, dan moest snel een plan-de-campagne worden opgemaakt in verband met de plaats van de hinderlaag. De patrouilles maakten om beurten de hinderlaag en telkens geschiedde de aanval weer anders. Soms werden de vooruitrijdende verkenners verschalkt door een schijnhinderlaag, de hoofdmacht retireerde of stapte af voor bespreking en zat dan klem in de échte hinderlaag, een andere maal reden verkenners en deel van de hoofdmacht door de hinderlaag met opoffering van eenige spelers, waarna het signaal aanvallen klonk en de hinderlaag in de klem zat, enz. De mop was, dat er volgens een bepaald plan gewerkt werd, dat list werd gesteld tegenover list, en dat een ieder aan de signalen moest gehoorzamen. Dit laatste moet wel goed tevoren worden geoefend; het maakt het spel veel boeiender.

* * *

Signalement.

We kennen allemaal wel de zoekspelen, waarbij de Verkenners binnen vastgestelde grenzen moeten zoeken naar iemand, wiens signalement hun bekend is door beschrijving of foto. Je kunt dit spel spelen met de volgende kleine variatie. In plaats van het signalement wordt medegedeeld, dat de gezochte een paar sokken draagt van opvallende kleur, of bv. één bruine en één blauwe sok. Sokken zijn niet zoo gemakkelijk te zien en het zoeken alleen op deze aanwijzing vraagt groote oplettendheid.

De Wereldbroederschap van Padvinders

(Cliché's „The Scouter")

De Amerikaansche Jamboree niet doorgegaan. De grootsch opgezette Amerikaansche Jamboree is niet doorgegaan. Voor onze broederpadvinders in de V.S. en vooral voor hen, die zoo hard aan de voorbereiding hebben gewerkt, een geweldige teleurstelling. In de nabijheid van Washington heerschte een vrij ernstige epidemie van kinderverlamming en de United States Public Health Service moest onder deze omstandigheden het houden van een Jamboree, waaraan ruim 30.000 padvinders zouden deelnemen, ontraden. Op 8 Augustus werd door middel van de radio bekend gemaakt, dat de Jamboree niet zou doorgaan. Wat dit beteekende, maakt „Boys' Life" van October door woord en beeld ons duidelijk. Ongebruikt ligt daar het groote kamp, dat straks door de jeugd van alle Amerikaansche Staten, alsmede de talrijke buitenlandsche bezoekers, zou worden bevolkt. Uit afgelegen oorden waren velen reeds op reis, en in der haast werden gemeenschappelijke kampen geïmproviseerd. We zien contingenten uit Japan, China, Arizona, Hongarije, Holland, Chili, enz. die bij hun aankomst te New York worden verwelkomd. De Amerikaansche padvinders doen wat ze kunnen „to make the best of it". Uitstapjes worden georganiseerd, groepen wordengevormd die hier of daar een kamp betrekken : Jamboree's in zakformaat. Per trein, per autocar, per schip, kano en fiets trekken de jamboreetroepen er op uit voor bezoeken aan de reservaties der Zwartvoet-Indianen, voor tochten naar Yellowstone National Park, Chicago, de San Diego Fair, Californië, de meren en rivieren van Minnesota enz. enz. In New York komen op 21 Augustus 1400 padvinders samen in Central Park, waar de Dierentuin wordt bezocht. Vandaar gaat het met de Boyscout Band uit Odaho voorop, naar de Mall, waar ze worden toegesproken door den Mayor La-Guardia, die geestdriftig, uitroept : „Laat de broederschap van padvinders de broederschap der menschen van de heele wereld worden!" Dan luisteren allen naar de radio-rede van President Roosevelt. De President spreekt zijn leedwezen uit, dat de Jamboree niet kon doorgaan. Hij had gehoopt thans te midden der Padvinders te hebben gestaan. Een prachtig kamp was opgebouwd, een prachtig programma was opgesteld en later zouden allen tezamen gekomen zijn op het grasveld van het Witte Huis te Washington. In warme bewoordingen geeft hij uitdrukking aan zijn waardeering voor deze Beweging als opvoedingsmiddel voor burgerschap in de beste en hoogste beteekenis." Daarna werd een gevarieerd programma afgewerkt. Verschillende bekende persoonlijkheden voerden het woord, o.a. Jack Dempsey, de bokser, die de padvinders voor een paar rondjes uitdaagde waaraan echter geen gevolg gegeven werd, Fannie Hurst, de bekende schrijfster, en vele anderen. Tenslotte voerden de buitenlandsche gasten nog een paar nummertjes op. We lezen, dat onze vier Nederlanders een Hollandsch liedje zongen.

Als ware Padvinders en goede sportsmen hebben onze Amerikaansche broeders den slag moedig en glimlachend geïncasseerd.

* * *

Wereld Jamboree 1937. Op de 8e Internationale Scout Conferentie, gehouden te Stockholm, is besloten dat de Wereld Jamboree in Nederland zal worden gehouden (1937) indien de Nederlandsche vereeniging aan het Internationaal Bureau bericht, dat zij bereid is als gastvrouw op te treden. Dit zou dan moeten geschieden voor 1 November a.s. zoodat we eerst in onze volgende aflevering kunnen mededeelen, of de N.P.V. deze veelomvattende taak op haar schouders zal nemen. In hoofdzaak hangt het besluit af van het welslagen, om een garantiefonds en een werkfonds bijeen te brengen.

Gedurende zijn wereldreis heeft de Chief eenige weken vacantie genomen. We zien hem hier te Penobsquis, New Brunswick, Canada, aan het visschen.

Lady Baden Powell wordt door den medicijnman Pat Sprinkhaan in den stam opgenomen.

Wereldreis van den Chief Scout. De Chief Joe Big Plume verwelkomt den Chief. Let op de hoofdtooi van den ouden krijger, links van den Chief. Deze bestaat uit de huid van een fazantenhaan, die als een muts om het hoofd sluit. De staartveeren hangen op den rug. De Chief is lid van dezen Canadeeschen Indianenstam, de Sarcees. Zijn stamnaam is Gevlekte Arend.

SPECULANTEN*)

Vrij bewerkt naar het Engelsch door J. Goedel

Klucht in één bedrijf voor 3 jongens en 2 meisjes (event. travesti-rollen)

Personen:

BARONES CONSTANCE PEULENWATER.
BARON JOHAN PEULENWATER.
BETTY BOLT.
DAGOBERT PEULENWATER.
HUGO TRENT.

Tooneel:
stelt voor een salon van de familie Peulenwater; divan, eenige stoelen en schrijftafel met lade waarop telefoon; tafeltje met presenteerblad.

Speeltijd: 20 minuten. *Costumes:* als in stuk aangegeven.

ALLE SPELERS LEZEN HUN ROLLEN VAN HET BLAD DAT ZIJ IN DE HAND HOUDEN.

De Aankondiger verschijnt vóór het doek.

AANKONDIGER: „Dames en Heeren, U zult nu een drama aanschouwen dat speelt in de z.g. Elite-kringen en U een beeld zal geven van de wijze, waarop een aristocratische familie, bijna tot den bedelstaf gebracht, nog aan dit dreigend onheil weet te ontsnappen. De intrigue berust op de bekende Driehoek: Beursspeculaties, trouwe liefde en een inbraak; het stuk is getiteld: „Speculanten".
Maar nu moet ik Uw clementie inroepen voor de manier waarop dit stuk ten tooneele gebracht wordt, want door een ongelukkige samenloop van omstandigheden kregen wij vanmiddag het stuk pas in ons bezit. We hebben de rollen haastig over kunnen tikken, maar er is geen gelegenheid meer geweest om te repeteeren en de spelers zullen zelfs genoodzaakt zijn hun rollen te lezen.
Deze tegenslag bracht ook mee dat niet meer voor passende costumes gezorgd kon worden; we moesten ons behelpen met hetgeen wij toevallig nog te pakken konden krijgen.
Wij vertrouwen echter dat U aan deze tekortkomingen geen aanstoot zult nemen.
De personen in volgorde van opkomst zijn:
Barones Constance Peulenwater.
Baron Johan Peulenwater.
Betty Bolt, een revue-girl.
Dagobert Peulenwater, zoon van 't echtpaar Peulenwater.
Hugo Trent, gentleman-inbreker.
Het tooneel stelt voor een salon in 't Kasteel Peulenwater-State; in een ander gedeelte van het slot vermaakt de zoon Dagobert zich met enkele vrienden en vriendinnen".

Aankondiger af.

HET GORDIJN GAAT OP.

Tooneel: Salon in Huize Peulenwater; rechts deur naar den tuin; links deur naar de gang; midden-achter ramen of openslaande deuren; divan links; schrijftafel en stoel rechts; tafeltje met blad bij deur links.

Als het gordijn opgaat komt Barones Peulenwater van links op haar rol lezend. Ze is in Hawaiian costume met kort rokje.

BARONES P.: „Is het al drie uur; dan kunnen ieder oogenblik de beursberichten binnenkomen en ben ik misschien geruïneerd. Oh, die vreeselijke spanning kan ik niet meer verdragen! (Kijkt rond naar divan). Ha, daar staatie. *(Valt snikkend neer).*

Baron Peulenwater komt links op, rol lezend, is in pierrot-costume, kaal hoofd.

BARON P.: Zoo heelemaal alléén hier, Constance?

BARONES P.: *(na eerst rondgekeken te hebben of ze inderdaad alleen is):* Ja, Johan. Het wordt toch hoog tijd dat je een nieuw pak bestelt; wat je daar aan hebt is gewoon vreeselijk.

BARON P.: Ach Constance, als de toestand niet spoedig veroudert....

BARONES P.: Wat? *(uit haar rol).*

BARON P.: Ja, dat staat hier toch *(op rol wijzend)*, als de toestand niet spoedig veroudert zal....

BARONES P.: Onmogelijk! *(pakt zijn rol)* Ach Kees, dat is een tikfout, er moet staan: verandert *(geeft rol terug).*

BARON P.: O juist! Nu dan. Ach Constance, als de toestand niet spoedig verandert, zal ook dit door jou gesmade costuum gauw in andere handen overgaan.

BARONES P.: *(opgewonden)* Johan, wat bedoel je?

BARON P.: Dat ik wel eens gedwongen kon zijn aan de Gemeente-Bank-van-Leening het vruchtgebruik van dit pak af te staan.

BARONES P.: Naar de lommerd? Johan, vertel me wat er aan de hand is.

BARON P.: Luister lieve; gaat naast haar op de divan zitten; schuif eens wat op, *(gaat zitten)* strijkt nadenkend de hand door het haar, *(aait over kaal hoofd).* Je weet hoe slecht onze financieele politie, ehhh.... positie eenige maanden terug was. *(zwijgt even)* Nou, het volgende is bijna onleesbaar. Ik was dagenlang teneinde raad, tot ik op zekeren avond toevallig bij de damestent binnenloop..."

BARONES P.: Maar Johan!

BARON P.: O, er is een tusschenruimte vergeten: tot ik op zekeren avond toevallig bij de Dames Trent binnenloop en daar hoor ik van hun neef Hugo dat hij voor een spotprijs 100 aandeelen kan koopen van de maatschappij: Congo-Farm,....

BARONES P.: Ohhh.

BARON P.: een maatschappij die beoogt het eten van kippeneieren onder de Congonegers populair te maken en voor dat doel uitgestrekte gronden in die streek aankocht, welke ze met hoenders bevolkte....

---

*) WENKEN VOOR DE OPVOERING VAN „SPECULANTEN". Voor het opvoeren van deze één-acter moet toestemming worden gevraagd aan de redactie van „De Verkenner". Zooals reeds vermeld werd, lezen de spelers hun rol; ze hebben het papier in de hand. Voor een goede opvoering dienen ze hun rol echter te kennen. Gelet moet worden op de gedeelten, waar een speler zgn. uit zijn rol is. Dáár wordt natuurlijk niet gelezen. Het stuk moet onbeholpen en houterig worden opgevoerd, met accentuatie van de fouten, welke men gewoonlijk bij het liefhebberijtooneel ziet. Er moet echter niet te sterk een burlesk van worden gemaakt. Het succes zit 'm juist in het droogkomieke. Let wel, dat in de dialoog gedeelten zijn opgenomen, die feitelijk als aanwijzingen zijn bedoeld. Deze „fouten" zijn, als ze goed over het voetlicht komen, één der belangrijkste komische factoren van het stuk. De „fouten" zijn zoogenaamd ontstaan door het haastig overtikken van de rollen. De échte aanwijzingen zijn cursief gedrukt. Lees langzaam en met nadruk. Bij gelach in de zaal wordt even gewacht, door in de laatst aangenomen houding te blijven staan tot het weer stil is. Ga vooral niet meelachen of lolig doen. Het welslagen hangt juist af van het zielig-onbeholpene in de opvoering, niet in het produceeren van clownerie. Het stuk werd voor het eerst opgevoerd door den Bn. van Pallandt-troep op 1 Maart 1935 in het theater Excelsior te 's-Gravenhage.

BARONES P.: Ohhh.

BARON P.: de koers was op dat moment alleen nog laag omdat de directie niet voldoende zout voor alle eieren beschikbaar had, wat men echter kon ondervangen door er zoute stengels bij te serveeren.... Enfin, Constance, alles liep op eieren.... op rolletjes, bedoel ik, en de aandeelhouders moesten fortuin maken.
Het slot was dan ook dat ik voor mijn laatste geld dertig van die aandeelen kocht, Hugo Trent nam er veertig en voor de overblijvende dertig stuks wist hij wel een kennis, die ze graag wou....

BARONES P.: *(vertwijfelend opstaand)* Johan, die kennis was ik!

BARON P.: *(woest opspringend)* Wat Constance, :ij! Jij, terwijl ik me, toen de koersen van de Congo-Farm steeds terug liepen, ben blijven vastklemmen aan jouw bruidschat als een veilig achterdeurtje, wat een vergelijking, en nu heb je ook dat goede geld verkwanseld in die eierfabriek! — Neerzinkend op divan — *(doet het)*. Dat is een zware slag.

BARONES P.: *(gaat op stoel rechts zitten)* Ja, Johan, het was verkeerd van me; dit is het einde.

BARON P.: *(terneergeslagen)* Zeg dat wel lieve; het is nu afgeloopen met Parijsche avondtoiletten en zure duifjes.... ehhh.... dure fuifjes. — met grafstem — Waar is een uitweg?

BEIDE P'S: — Er heerscht even stilte en beiden peinzen —.

BARON P.: *(opspringend):* Hier is de oplossing, Constance; ik zal mijn uitvinding verkoopen!

BARONES P.: Die uitvinding om paarden te beslaan zonder dat ze hun pooten op hoeven te tillen?

BARON P.: Juist lieve, die bedoel ik.

Betty Bolt komt aarzelend op van rechts, rol lezend; in peignoir.

BETTY *(lezend)*: Baron Johan en Barones Constance *(knikt beide één voor één toe)* Peulenwater. Komt op tot midden tooneel. *(doet het)*.

BARONES P.: Betty door face-à-main aankijkend, koeltjes: Zoo, U bent juffrouw Bolt geloof ik. Waaraan hebben wij de eer van dit onverwachte bezoek te danken?

BETTY: Ik hoop dat U mij niet kwalijk neemt dat ik zoo maar binnen kom stormen. Ik wilde U waarschuwen en ben daarom zoo vlug mogelijk de trap af gerold....

BARON P.: Waarom gerold, meisje-lief?

BETTY: Ach, een tikfout: de trap afgehold. *(tot Baron P.):* Er is n.l. een complot gesmeed om Uw uitvinding te stelen.

BARON P. *(stotterend)*: Een compôte... uitvinding stelen... onmogelijk!

BETTY: Ik hoop dat U mij niet kwalijk neemt dat ik zoo maar binnen kom.... *(voor zich heen)*. Oh, ik ben verkeerd. En toch is het zoo. Wij waren boven aan het dansen in de bibliotheek en ik ging even naar buiten om mijn neus te poedelen.... te poederen, daar hoor ik fluisteren in de voorkamer en herken de stem van Hugo Trent; hij bespreekt met 'n ander alle détails van de diefstal en...

BARONES P.: Maar de brandkast kunnen ze toch niet open krijgen!

BETTY: Ook het codewoord van het letterslot is hun bekend.

BARONES P.: Dan is werkelijk alles verloren.

BARON P.: Neen Constance, nog niet. Ik zal de teekeningen uit de safe halen voor ze komen!

(Baron P. gaat links af).

BETTY: Mag ik gaan zitten? Ik ben een weinig buiten adem.

BARONES P. *(koel)*: Zeker.

BETTY: Gaat links op divan zitten, *(doet het)*.

BARONES P.: Nu ben ik toch benieuwd waarom je al die moeite gedaan hebt om ons voor dit schandelijke plan te waarschuwen.

BETTY: Oh, het was heusch geen moeite; de kwestie is dat eh.... eh.... eh.... dat ik Uw zoon liefheb!

BARONES P.: Dagobert?

BETTY: „Ja, Dagobert, mevrouwtje.

BARONES P.: Hoe durft U.

BETTY: En hij bemint mij ook.

BARONES P.: Ik dacht dat hij een betere smaak had.

BETTY: U is een weinig scherp, mevrouw.

BARONES P. *(gemaakt)*: Nog nimmer is een Peulenwater met een revue-girl getrouwd.

Dagobert Peulenwater komt binnen van links, zonder rol, is in jacket.

BETTY *(hand in de hoogte stekend)*: Dag ober!

DAGOBERT *(kijkt een oogenblik verschrikt rond, pakt plots presenteerblad van tafeltje en neemt houding van kellner aan)*: Aaannéémen dame!

BARONES P. *(uit haar rol)*: Wat is dat nu; *(wijst op haar rol)* daarvan staat bij mij niets.

DAGOBERT: Ja ziet U, ik was mijn rol vergeten; één moment. *(Hij verdwijnt achter de coulissen)*.

BETTY: En ik heb verkeerd gelezen; Dag ober moet zijn: Dagobert.

BARONES P.: Dan dit gedeelte opnieuw.

Dagobert komt weer op, nu met rol in hand.

BETTY: Dagobert!!!

DAGOBERT: Ik ben even weg geweest om cigaretten te halen. Betty, lieveling! *(Hij loopt op Barones P. toe)*.

BARONES P.: Nee, ik ben je moeder, ezel, *(wijst op Betty)* dit is Betty!

DAGOBERT *(naar Betty gaand)*: Betty, lieveling! *(ze omhelzen elkaar, hij gaat naar Barones P., geeft hand)*: Dag Ma!

BARONES P.: Het schijnt dat deze juffrouw je niet geheel onbekend is.

DAGOBERT: Neen, ma, ik hoop binnenkort met haar te trouwen.

BARONES P.: Nog nimmer is een Peulenwater met een revue-girl getrouwd!

BETTY *(vertwijfeld)*: Dagobert!

DAGOBERT: Ik ben even weg geweest om cigaretten te halen. Nee, dat heb ik al gezegd. *(bladert haastig in zijn rol, dan tot Betty)*: Jij brengt me in de war!

BETTY: Mijn wachtwoord is: Nog nimmer is een peul enz.

DAGOBERT: Zullen we daar dan nog eens beginnen?

BARONES P.: Nog nimmer is een Peulenwater met een revue-girl getrouwd!

DAGOBERT: Maar nu zal dat heugelijk feit toch spoedig plaats hebben.

BARONES P.: Nooit met mijn toestemming.
Barones Peulenwater gaat nijdig links af.

DAGOBERT: Eindelijk alleen *(omhelst Betty, hij gaat naast haar op divan zitten en omhelst haar zoo, dat zij haar rol niet kan lezen, er is even stilte)*. Ik geloof dat jij nu iets moet zeggen!

BETTY: Dat weet ik wel, maar zoo kan ik mijn rol niet lezen.

DAGOBERT: Oh, sorry! *(laat haar los)*.

BETTY: Stil, ik hoor iemand komen.

Baron Peulenwater komt van links op, rol in hand, documenten in andere hand.

BARON P. *(midden-tooneel):* Nu jongedame, de inbrekers zullen de brandkast leeg vinden wanneer ze komen.

DAGOBERT *(opstaand):* Vader, wat is er aan de hand?

BETTY: Er is een complot gesmeed om je vader's uitvinding te stelen.

BARON P.: En dit flinke meisje is me toen komen waarschuwen.

DAGOBERT *(geeft Betty klopjes op schouder en aait haar als een hond):* Braaf, braaf, Betty!

BARON P.: Maar waar moet ik nu met dit pákpapier blijv.... met dit pak papiéren blijven?

BETTY: Waarom legt U ze niet in die lâ — wijst op la — *(doet het)*; niemand zal ze daar ooit zoeken.

BARON P.: Een goed idée! *(gaat naar schrijftafel en doet zijn ROL in de la)*.

DAGOBERT: Pa, als we nu eens een glaasje gingen drinken op den goeden afloop.

Er is even pauze terwijl Baron P. naarstig in de rol papier die hij in de hand houdt, bladert.

BARON P.: Verdikkie, nou heb ik mijn rol in de la gestopt in plaats van de documenten; even wachten. *(Hij gaat naar de la en wisselt de papieren om; leest rol verder)*.

Een glaasje, Bertie, dat konden we nemen; hoe denkt U erover juffrouw Bols?

BETTY: Geen Bols maar Bolt, alstublieft.

BARON P.: Ook goed, U kunt krijgen wat U hebben wilt, maar Bertie en ik houden ons bij de Ouwe Klare.

DAGOBERT: Laten we dan maar in de serre gaan zitten.

BETTY: Misschien wil je moeder niet, dat ik haar nog onder de oogen kom.

DAGOBERT: Geeft niets, zij is naar boven gegaan.

Ze gaan alle drie links af. Dan komt Hugo Trent door het midden-achterraam binnen, rol lezend, in tenniscostume.

HUGO: Het plan is verijdeld; ze waren me te vlug af — nijdig —. De brandkast was leeg. Maar ik heb Baron Peulenwater met zijn gasten juist naar de serre zien gaan, de kust is dus vrij. De vraag is waar de ontwerpen nu kunnen zijn; hier misschien? *(kijkt onder schrijftafel).*

Betty Bolt komt op van links.

BETTY: — koel — Pardon, heeft U iets verloren?

HUGO: Ik zoek Barones Peulenwater.

BETTY: Die zit beslist niet onder de tafel.

HUGO — onverstoorbaar — Dat zie ik, wilt U haar misschien even gaan zeggen dat eh.. eh.. freule Dinges.. eh.. eh..

BETTY *(ironisch)*: O juist, freule Dinges....

HUGO: ....dat Freule Dinges een poes heeft.... eh....

BETTY: Weet mevrouw al.

HUGO: eh.... die vreeselijk verkouden is en of mevrouw een middeltje daartegen heeft. *(strijkt angstzweet van voorhoofd):* Hèhè!

BETTY: Drie aspirines in een half glaasje water en dan onder de wol. *(dreigend)*: Maar ik weet wie U bent meneer en ken Uw snoode plannen!

HUGO *(hand uitstekend)*: Mijn naam is Trent, aangenaam, met wie heb ik de eer?

BETTY *(kort)*: Dat zeg ik U niet.

HUGO: Kalm juffrouw, kalm. *(slaat hand tegen zijn voorhoofd en wankelt):* Ohh, daar krijg ik het weer!

Even pauze.

HUGO: Ga nou door, waar wacht je op?

BETTY: Hier staat: Stilte terwijl hij wankelt.

HUGO: Ik sta al een half uur te wankelen, schiet op!

BETTY: Voelt U zich niet goed, meneer Trent?

HUGO: Ohhh...., die scheuten! *(gaat in stoel rechts zitten, dan beverig)*: Zou U een glas water willen halen?

BETTY: Neen, ik laat U niet alleen in deze kamer.

HUGO *(opspringend):* Dan zijn ze hier!

BETTY: Wat „ze"?

HUGO: De ontwerpen van de uitvinding.

BETTY: Ik weet niets van een uitvinding.

HUGO: Je denkt toch niet dat je mij om den tuin kunt rijden.... leiden? Ze zijn in dat bureau.

BETTY *(op hem toegaand)*: als U dat bureau opent springt de heele boel de lucht in; er ligt een bom in!

HUGO *(smalend)*: Stakker! *(staat op).* — Opent la — *(doet het en neemt de papieren eruit).*

Barones P. komt links op.

BARONES P.: Wat heeft dit alles te beteekenen?

HUGO: Weer betrapt! De situatie moedig onder oogen ziend, *(tot Betty)* Wel Betty, lieve, dezen keer zijn we gesnapt.

BETTY: Wat bedoelt U?

BARONES P. *(valsch)*: Aha, nu doorzie ik alles. *(tot Betty)*: Jij kwam hier als spionne, je bent een handlanger van dit sajet.... eh.... sujet.

BETTY: — Schreiend — Oh, hoe durft U dat te denken; wanhopig — Dagobert! Dagobert!!!

Dagobert en Baron P. komen links op.

DAGOBERT: Wat is er liefste?

BARONES P.: Je vriendin is ontmaskerd, dat is al. Ik betrapte haar op heeterdaad toen zij de documenten aan dezen man overhandigde.

BETTY: Het is niet waar, het is niet waar; ik smeek je om mij te gelooven. Oh, oh, hoe kan ik mijn onschuld bewijzen?

DAGOBERT: Ik zal nooit gelooven dat je schuldig bent!

Telefoon belt hard en lang. Baron P. pakt hoorn.

BARON P. *(aan telefoon)*: Ja, hier Peulenwater! *(luistert):* Oh de beursberichten! *(luistert even, dan opgewonden):* wat zegt U! Opwinding aan de beurs.... groote diamanten gevonden op terreinen van Congo-Farm.... *(schreeuwt)*: Aandeelen met reuzesprongen omhoog.... wat?.... nooit zooiets meegemaakt.... schatrijk zegt U?.... op 600 genoteerd? *(gooit telefoon neer, springt opgewonden rond; tot allen)*: Hebben jullie het gehoord! Er zijn diamanten gevonden op de terreinen van de Congo-Farm! Schatrijk zijn we — slaat zich op borst — schatrijk!

BARONES P.: Eindelijk loon naar werken!

HUGO: Aandeelen op 600 genoteerd? Dan ben ik een man in bonus; geen inbraakjes meer noodig; ik ben er trouwens nooit dol op geweest. *(tot Baron P.)*: Mijnheer Peulenwater, dit meisje is onschuldig — wijst op Betty — ik heb de documenten alléén gestolen en nu mag ik wel het genoegen hebben ze aan den rechtmatigen eigenaar te overhandigen. (*geeft Baron P. de papieren terug*).

DAGOBERT: — Tegen Betty — Nu kunnen wij dadelijk gaan trouwen.

BARONES P.: — zonder veel overtuiging — Nog nimmer is een Waterpeul met een revue-girl getrouwd, maar....

BARON P.: 't Kan verkeeren, zei Bredero!

DAGOBERT (*Betty omhelzend*): Dan hebben we nu verkeering!

D O E K.

DIERENDAG 1935 - 4 OCTOBER

De propaganda voor Dierenbescherming wordt op verscheidene wijzen gevoerd. Ieder vogeltje zingt nu eenmaal, zooals het gebekt is. Verschillende vereenigingen werken voor een speciaal onderdeel van dierenbescherming (b.v. verbetering vee-vervoer, afschaffing circusvertooningen, afschaffing vogelvangst, verbetering van de wetten, enz.), andere vereenigingen stellen zich op het algemeene standpunt.

Maar op de vierde October is er een gemeenschappelijk streven. Op het Congres van 1927, gehouden door dierenbeschermers uit alle landen, werd n.l. besloten de vierde October, de sterfdag van den heilige Franciscus van Assisi tot algemeene propaganda-dag te bestemmen.

Waarom de dag van Sint-Franciscus? Omdat zijn leven het goede voorbeeld is voor den waren dierenvriend. Hij leefde, werkte, pleitte voor de schepsels, die zèlf niet spreken konden, hij noemde de dieren zijn broeders. En vóór alles: hij poogde in de harten der menschen de betere gevoelens wakker te maken, de betere gevoelens, die zich konden uiten in liefde voor mensch en dier. En het lichtende voorbeeld van St. Franciscus, over wiens leven véél schoone verhalen bewaard zijn gebleven, gaf ook aan de propagandistische overwegingen der dierenbeschermers richting.

Vandaar de keuze van zijn sterfdag (4 Oct.) tot propagandadag. Er bestaat een Engelsch liedje, dat de vrees der dieren voor den mensch beschrijft.

Mocht de mensch zich daarover verwonderen, dan moet hij met Uilenspiegel denken: „Ik heb het er naar gemaakt!"

Zoo is dit versje:

VREES VOOR DEN MENSCH.

De arend spiedt van 't rotsnest neer,
Geen vogel laat zijn wijsje hooren,
De wolf zoekt fluks zijn schuilplaats weer,
Het schuw konijntje spitst de ooren.
En 't haasje kruipt in 't kreupelhout.
Reintje de Vos maakt vlugge beenen,
De ree schrikt op en vliedt in 't woud,
En spoorloos zijn in 't groen verdwenen
De eekhoorns, dartlend in de boomen.
De wilde eend duikt weg in 't riet,
Geen vischje durft zelfs boven komen.
Alles is stil.... beweegt zich niet....
Wat hiervan toch de reden zij?....
Er gaat alleen een mensch voorbij!

* * *

Laat Jong Nederland helpen in de strijd tegen de ruwheid, tegen de dierenkwelling en -mishandeling! Vele handen maken licht werk!

JAC. A. HAZELAAR,
Voorzitter der Wett.
Dierenbescherming.

FILMKRITIEK

DOOR J. WILLINK

Wat is kritiek ? Wel als we naar de bioscoop geweest zijn en we zeggen na afloop der voorstelling : „'t Was mooi", of „Er was niks an", dan hebben we geoordeeld, dan hebben we kritiek geleverd. In hoeverre deze kritiek nu waarde heeft is een tweede. Kritiek is iets subjectiefs, of in duidelijker woorden gezegd : kritiek is een zuiver persoonlijke aangelegenheid. Dat is duidelijk nietwaar, geen mensch zal ooit kunnen zeggen dat dit of dat mooi is ! Op zijn hoogst zal hij kunnen beweren: „Ik vind dit mooi". Toch is het wel zoo met de kritiek gesteld dat het oordeel van de een meer waarde heeft dan het oordeel van een ander. Van zelf sprekend komt dat door dat die eene een betere smaak heeft dan die andere, misschien is de uitdrukking, betere smaak, niet geheel juist en zou moeten worden gezegd een algemeen populaire smaak of zoo iets. Wonderlijk is soms de kritiek van het publiek over een film. Hierbij denk ik in de eerste plaats niet aan uitspraken zooals : Ik ga alleen maar naar films waar Joe Brown of Greta Garbo in speelt, maar ik denk wel aan de scherpste kritiek die het publiek geeft, nl. het wegblijven uit het theater. Wonderlijk, ik kan het niet anders zeggen. In buitengewone gevallen wordt wel eens door het bioscooppubliek geapplaudiseerd, of wanneer de film niet in den smaak valt gefloten. Zeer zelden verlaat het publiek gedurende de voorstelling de zaal. Dat is zonde van het geld ! en dus blijven zij zich liever voor hun entréeprijs zitten ergeren inplaats van naar huis te gaan en een beter genoegen aan te vatten. Maar zooals ik zeg, dat weg blijven bij een voorstelling van een bepaalde film, dat is soms zoo volkomen onverklaarbaar. Gingen de menschen af op het oordeel van den filmkritikus van hun dagblad, dan zouden als slecht gebrandmerkte rolprenten slecht of niet bezocht moeten worden en die films, welke een zeer goede recensie hadden genoten, moesten druk worden bezocht. Maar kijk, vaak komt dat overeen en even vaak blijkt het juist precies andersom te zijn. Algemeen wordt in de verschillende bladen een film gelaakt, afgekamd, totaal gekraakt.... en de bioscoop maakt goede zaken. Ook tegenovergesteld, een film wordt geprezen, uitvoerig besproken, op al het goede en mooie wordt de aandacht gevestigd en het publiek komt niet opdagen. Wonderlijk, als bij afspraak blijven ze weg. De directeur van het theater begrijpt het niet, hij heeft veel geadverteerd, affiches neer gehangen, reclameplaten voor zijn gevel laten aanbrengen en foto's uit de film hangen in de hal. De kranten schreven gunstig, zelfs zeer gunstig en bovendien is het eenparig oordeel van de insiders dat het film is, die het bij het publiek zal doen. Maar het publiek heeft al gekritiseerd en blijft weg en een financieele strop is het resultaat. Hoe komt het dat het publiek weg blijft? Het is moeilijk te zeggen. Van invloed is natuurlijk het feit, dat de menschen, die den eersten dag op de vertooningen aanwezig waren, hun oordeel aan vrienden en kennissen uitspreken en deze kennissenkring zal hierdoor zonder twijfel reageeren door belangstellend de zaal te bevolken, of wel door niet op te dagen. Verder blijkt het succes van een film af te hangen van het weer. Bij mooi weer worden zelden goede zaken gedaan, bij slecht weer zoekt men afleiding in het bioscooptheater, onverschillig wat voor film er is. Verder komen de menschen in zoo heel veel gevallen naar die of die lievelings-ster kijken en hun kritiek is al bij voorbaat gunstig. Hoe vreemd het klinken mag, blijkt verder dat de bezoekers voor zéér groot percentage gaan naar een geliefkoosd theater en wat voor film daar nu wel draait laat hen koud.

Zoo zien we dat van een filmkritiek van het bioscoopbezoekend publiek nog maar weinig sprake is, althans dat hun kritiek nog maar erg primitief en weinig ontwikkeld is. Een film moet natuurlijk worden beoordeeld naar zijn eigen kwaliteiten, dus los van de ster, los van het theater, het weer en de meening van anderen waarvan we niet uit ondervinding weten dat hun opvatting ook voor ons van werkelijke waarde is. Hoe beoordeelen we nu een film, om zeker en zuiver tot een uitspraak te komen, die voor ons zelf en voor anderen een maatstaf kan zijn. Welke zijn nu toch wel de kwaliteiten die het besteden van den tijd en het uitgeven van het geld rechtvaardigen? dienen we te letten om tot de overtuiging te komen dat deze of gene film goed, mooi kunstzinnig of belangwekkend is ? Is er werkelijk vakkennis voor noodig of kan iedereen films naar waarde kritiseeren ? Het zijn vele vragen.

Bij het aanschouwen van een film, geven we onze volle aandacht aan de vertooning en vergeten verder alles om ons heen. De duisternis in de zaal geeft het fotografische deel betere kansen en helpt den toeschouwer zich gemakkelijker te kunnen concentreeren. Na afloop der voorstelling hebben we een algemeenen indruk en deze indruk is mijns inziens het belangrijkste wat film bieden kan. De algemeene indruk kan goed of slecht zijn, kan zwak en van weinig waarde wezen en is in sommige gevallen van buitengewone kracht en heeft opbouwend werk verricht. Behalve in dezen algemeenen indruk kunnen we ons gaan verdiepen in de verschillende onderdeelen, waaruit de film bestaat, nl. het scenario, het verhaal dus; de regie, het spel, architectuur en kleederdracht, fotografie en montage en het geluid. Het verhaal is wellicht van het meeste belang omdat dit het fundament is; van een slecht scenario zal nooit een belangwekkende film kunnen worden vervaardigd. Immers hoe kan een knap speler een rol goed uitbeelden, wanneer de handelingen van dien persoon in het scenario van weinig menschelijke ondervinding getuigen ? Wanneer het scenario niet goed in elkaar zit zal de film niet boeien. Is het scenario daarentegen wel goed, dan bestaat er mogelijkheid tot een goed resultaat. Het scenario wordt gekeurd en aangenomen door den productieleider, deze bepaalt wie de spelleiding (regisseur) zal zijn. De spelleider leidt de opnamen, laat opname voor opname repeteeren, bestudeeren en verandert net zoo lang tot het geheel naar zijn zin is. Hij geeft dus den stijl aan de film en is van honderd maal meer belang dan de spelers. Hij geeft orders aan spelers, operateur, architect en de vele anderen, die natuurlijk geen machines of marionetten zijn, maar die bij meeningsverschil hebben te gehoorzamen, en hun eigen opvatting moeten prijs geven aan het oordeel van den spelleider. Een goed regisseur kan bijvoorbeeld met een begaafde actrice betere, ja heel wat betere resultaten boeken, dan met ongeschoolden of minder kunstzinnigen. Een slecht regisseur maakt met de allerbeste spelers nog

„De Kleine Kolonel"
(Fox Film)

maar middelmatig werk. De regisseur is dus de kapitein op het schip, de man die permanent doorwerkt, terwijl de heele verder staf klaar staat en afwacht. De taak van de spelers is om zich geheel in hun rol in te leven en menschelijke problemen en gevoelens tot uiting te brengen. Zij moeten dus beschikken over veel menschenkennis en over de gave om met stem en gebaar deze gevoelens te vertolken, voor het toeschouwend publiek begrijpelijk te maken en hen ermee te ontroeren. De architectuur en de kleederdrachten dienen om werkelijkheid te suggereeren, dus om te doen vergeten, dat het geen echte copy der werkelijkheid is. De fotografie is het contact tusschen publiek en vervaardigers en zou kunnen worden beschouwd als het kleed dat den man maakt, terwijl in sommige gevallen de fotografie kan helpen uitdrukking te geven aan de gedachte. Over het algemeen wordt aan de fotografie te veel waarde toegekend, wat natuurlijk niet weg neemt dat goede fotografie steeds artistieker genot oplevert dan middelmatige en dus ook onderdeel vormt. De montage van de film, wat neer komt op het uitzoeken van de opgenomen scènes, het zetten in volgorde en het bepalen van de lengte, is een buitengewoon belangrijk werk. Het is minstens van evenveel waarde als scenario en regie. Het geeft de film logisch verband en begrijpelijkheid, rhythme en eveneens stijl. De montage heeft vooral ook de dramatische werking in haar macht en kan van een glas water een heusche storm maken, om een variatie op een bekend spreekwoord te maken. Bij het bekritiseeren van een film moet dus ook de aandacht aan de werking van de montage worden besteed. De fotografie helpt bepaalde stemmingen versterken en ondersteunt hiermede het geheel, buiten het gewone artistieke effect om. Verder kan de film natuurlijk nog op muzikaal gebied waarde hebben, ofschoon in zoo heel veel films de ingelaschte songs eerder een onderbreking van het geheel zijn, dan dat zij positief goed doen. Maar daar waar de muziek, hetzij als begeleiding goed verantwoord is, verdient zij hier tevens te worden genoemd als belangrijk onderdeel, wat het geheel goed of slecht kan beinvloeden. Daar waar het geluid geen samenspraak of natuurlijk geluid is, zal een zachte muzikale begeleiding optreden. Deze nu, is buitengewoon goed in staat om de stemmingen van het beeld te versterken. Zelfs wanneer men zich absoluut niet bewust is er naar te luisteren, doet het toch zijn werking. De componist en de musici hebben dus ook hun aandeel en dienen ook met aandacht te worden bekritiseerd.

Wie een oordeel over films wil hebben, doet goed veel films te gaan zien, er over te spreken, kritieken te lezen en er boeken over te bestudeeren. Van zelf is het napraten van de meening van andere menschen geheel waardeloos, wel is het verstandig om het oordeel van een ander eens heel kalm en rustig te overwegen en eens na te gaan wat er van waar is, waarom diegeen tot die uitspraak kwam en of die voor ons zelf ook van waarde kan wezen.

Nog steeds heeft de film vele tegenstanders, vooral onder de ouderen. Vaak blijkt het dat die menschen hun afkeurend oordeel gronden op het aanschouwen van slechts zeer weinige films, waarbij zij het vaak slecht troffen. Vaak moeten wij hen echter ook toegeven dat zij gelijk hebben, omdat er zoo vele, nog zoo heel vele slechte films worden vertoond.... en worden genoten! Wij Padvinders kunnen niet beter doen, dan te zorgen dat wij een zuiver oordeel krijgen, dat wij leeren goed van kwaad te onderscheiden en het goede te behouden, dat wij onze smaak veredelen en zoodoende goede films naar waarde leeren waardeeren.

* * *

SIR MALCOLM CAMPBELL
verbonden aan
FOX MOVIETONE NIEUWS.

New York: Ingevolge een telegram, dat heden door Truman Talley, ontvangen werd uit het hoofdkantoor van het Engelsche FOX MOVIETONE NIEUWS, is vast komen te staan, dat: „Sir Malcolm Campbell, 's werelds meest-populaire sportman, zich onder banieren van FOX heeft geschaard".

Na maanden van onderhandelen is de beroemde „Koning der Snelheid" ertoe overgegaan, de leiding van het Engelsche FOX MOVIETONE NIEUWS op zich te nemen.

De positie van Sir Malcolm in de Britsche organisatie is analoog aan die van Laurence Stallings bij de Amerikaansche editie.

In Engeland is Mr. Campbell een der grootste beroemdheden in de sportwereld en geniet hij de bewondering van allen die zich voor sport interesseeren. Wie heeft niet met spanning zijn pogingen gevolgd om het wereldsnelheidsrecord met zijn „Blue Bird" op het strand te Daytona te breken.

Bekend aan het publiek als de „Koning der Snelheid", heeft Sir Malcolm nog een andere zijde, die weinigen van hem kennen. Hij stamt uit een der oudste Britsche families en is geen sportsman van beroep. Zijn autorennen zijn zijn stokpaardje en hij verdient hiermede niets. Sir Campbell heeft gestudeerd aan een der beroemdste Universiteien van Engeland en behaalde zijn graad met grooten lof.

Hij is een zeer gezien schrijver en bovendien een der meest op den voorgrond tredende geleerden en ingenieurs van Groot-Brittanje.

* * *

„DE KLEINE KOLONEL"
brengt
LIONEL BARRYMORE
als partner van de Wereldberoemde baby-ster!

De sensatie van het witte doek, de 6-jarige SHIRLEY TEMPLE, zal binnenkort, in een nieuwe film, een golf van enthousiasme en bewondering laten gaan over haar vereerders over de geheele wereld.

In „The little Colonel", welke film door FOX in Nederland zal worden uitgebracht onder den titel „DE KLEINE KOLONEL", heeft zij een ideaal gegeven, waarin zij opnieuw de gelegenheid krijgt, haar groote, natuurlijke, acteer-, dans- en zangtalent te toonen. Shirley heeft in deze film, die gebaseerd is op den destijds veel gelezen roman van Annie Fellows Johnston, Amerika's meest beroemde karakterrol-vertolker, LIONEL BARRYMORE, tot partner.

„De Kleine Kolonel"
(Fox Film)

„De kleine Kolonel" verhaalt de wederwaardigheden van een jong meisje uit Kentucky, dat tegen den wil van haar vader met een Yankee officier trouwt. Deze trotsche oude arristocraat, die nog immer met zijn gedachten ten tijde van den burgeroorlog verwijlt, verstoot zijn kind dan ook en bant haar bestaan voor eeuwig uit zijn gedachten. Barrymore vervult de rol van den ouden haatdragenden ijzervreter, terwijl Shirley „de kleine kolonel", het kind uit het gewraakte huwelijk, uitbeeldt, wier dansende voetjes, lachende oogen en gouden krullen het hart van den strengen rebel stormenderhand veroveren.

Een deel van deze, op schitterende wijze door B. G. DeSylva vervaardigde productie is in kleuren opgenomen, zoodat Shirley's bewonderaars haar ditmaal kunnen zien, zooals zij er in werkelijkheid uitziet.

Critici, die de film in Amerika reeds aanschouwden, verklaarden, dat „De kleine Kolonel" Shirley's machtigste rolprent is, waarbij algemeen speciale aandacht werd gewijd aan het feit, dat Shirley tezamen met Bill Robinson diens wereldberoemden trap-dans uitvoert.

Verder werken aan „De kleine Kolone" mede: Evelyn Venable, John Lodge, Sidney Blackmer, Alden Chase en William Burress, terwijl wederom David Butler, evenals bij „Hartedief" de regie verzorgde.

Hoe je sterk en gezond wordt

door

Dr. C. Ward Crampton.

IX.

De Plexus Solaris *)

ER IS EEN PUNT VAN OVEREENkomst tusschen de voetbal en de voetballer, geen van beide is wat waard als ze lucht te kort komen. Dat was het allereerste wat ik van voetbal leerde. Niemand vertelde het mij, maar ik ontdekte het zelf.

Dat kwam zóó; Fred Westervelt was twee jaar ouder dan ik, zwaar breed geschouderd, een durf-al, overigens een beste kerel. Hij woonde in het zelfde blok huizen als ik en ik had een groote bewondering voor hem. Als hij op Zaterdagochtend in zijn voetbaltrui gekleed naar Central Park liep, ging ik altijd met hem mee. Hij speelde uitstekend. Te kunnen spelen zooals hij? Dus kleedde ik mij op een Zaterdag ook in een witte trui en een stevige voetbalbroek en verliet het huis vol moed en ook wat vrees.

In dien tijd stond het Amerikaansche voetbal nog in de kinderschoenen en we begonnen toen nog met de oorspronkelijke „scrum" van 't Engelsche rugby; de zwaarste man aan de top, ieder met zijn arm om het middel van den man voor hem. We trachtten het team van den tegenpartij te doorbreken, op zij te stooten, ruimte te maken, zoodat de drager van onze bal een ren naar de goal kon maken.

Dit stoutmoedige droombeeld had ik voor oogen toen ik, mijn arm om het middel van de mid-voor, Jack geslagen, mij in het strijdgewoel stortte. Strijdgewoel is de juiste uitdrukking. Ik sprong hoog op met het plan bovenop mijn tegenstanders neer te komen en ze zoo weg te drukken. Het was een moedig plan, maar er kwam niets van. Een van de anderen deed het ook. We ontmoetten elkaar in de lucht en zijn vooruitgestoken knie raakte mij in mijn onbeschermde maagstreek. Voor mij was alles toen uit. Toen ik veel later wat tot mijzelf kwam, draaide de wereld op een rare manier om mij heen. Ik was compleet knock-out geslagen. Het duurde nog een paar dagen eer alles weer normaal werd. Niemand scheen er veel van gemerkt te hebben, behalve ik zelf. Zoo gaat het dikwijls.

Ik trachtte daarna uit te visschen hoe dat alles zoo gekomen was. Andere menschen speelde voetbal, dus kon ik het ook wel. Tenslotte leerde ik het ook. Maar mijn eerste les: „Bescherm je *plexus solaris*" vergeet ik nooit meer.

De slag in de plexus solaris werd wereldberoemd toen Bob Fitz Simmons Jim Corbett knock-out sloeg en wereldkampioen werd. Tom Sharkey deed het op dezelfde manier in 1903. Sindsdien hebben alle boksers dat plekje goed verdedigd. Let op de rechter elleboog van 'n geoefende bokser. Die beschermt voortdurend zijn maagstreek; vooral bij een man als Tunney is dat duidelijk. Dempsey houdt er zijn rechtervuist voor, als hij hem niet voor iets anders gebruikt. Baer, de tegenwoordige kampioen, doet dat ook.

Er is nog een ander gevaarlijk punt, dat is de groote zenuwplexus in de hals. Een slag of zelfs matige druk op dat punt slaat een man volkomen uit. De Japanners maken daarvan gebruik bij hun Ju Jitsu.

De Plexus Solaris is een deel van het autonome zenuwstelsel dat het mechanisme van ons inwendige lichaam beheerscht. Je kunt het vergelijken met een telefoonsysteem waarbij voortdurend berichten heen en weer gaan. Het doet de organen functioneeren, en doet ze samenwerken.

In ieder orgaan, hart, maag, longen, zijn weer onderstations, die soms direkt, soms via het centrale station met elkaar in verbinding staan; alle hebben verbinding met het ruggemerg en de hersenen. Ze werken daardoor als volgens het motto van de „Drie Musketiers": „Allen voor één, en één voor allen".

Iedere plexus bestaat uit zenuwcellen, die hun eigen werk doen en de boodschappen van het hoofdstation doorzenden. De Plexus Solaris is één van de grootste centra. Hij heeft negen bijkantoren, zooals de zon in het centrum ligt van het planetenstelsel. Vandaar daar de naam. Die bijkantoren liggen in het diaphragma; de bijnieren; de maag; de milt; de lever; de ingewanden en de aorta.

Waar deze plexus solaris zoo belangrijk is moeten we er wat meer aandacht aan schenken. Hij heeft speciaal behoefte aan versch fruit, groenten en melk. Hij moet bovendien goed beschermd worden. Daarvoor heb je ook een harde sterke buikwand noodig. Denk dus nog eens goed aan al de oefeningen die ik opgenoemd heb.

Het waren niet alleen onze voorvaderen en de chineezen en de groote boksers die rekening hielden met die plexus solaris. Tegenwoordig weten alle goede trainers het. Ik merkte dat ook in een gesprek met „Fritz" Crisler. In het hartje van de Ramapo Bergen, aan de oever van het Sebago Lake ligt het kamp van New York School of Physical Education. Een van mijn meest geliefde bergtochten leidt er vlak langs en dikwijls houd ik er op om een praatje te maken.

De menschen daar komen van alle deelen van het land om er een cursus te volgen in de methoden van athletiektraining en van de geneeskundige verzorging van athleten. Het zijn fijne kerels. Wat zij er leeren en experimenteeren wordt morgen of de volgende maand doorgegeven aan miljoenen jongens en mannen.

Op een dag in Augustus trof ik daar Fritz Crisler aan. Terwijl we zaten te praten vroeg ik hem wat 't belangrijkste was dat hij zou hebben te zeggen aan een groep schooljongens die hun gewicht zouden willen vermeerderen en zich zouden willen trainen om een eerste plaats te gaan innemen in de Amerikaansche teams. En toen zei hij dit:

„Het allerbelangrijkste is, te leeren hoe te vallen. In voetbal is vallen eigenlijk nog belangrijker dan hardloopen. Daarom moet je drie dingen niet uit het oog verliezen: 1. Druk je kin op je borst; 2. Trek je knieën op tegen je borst; 3. Sla je armen om de bal, en houdt vast, kome wat wil".

En hij heeft groot gelijk. Doordat je je kin tegen je borst drukt kan je hoofd niet terugzwaaien, en dat is de manier waarop je je nek breken kan. Als je tracht je val met je arm te breken, is je arm los, je hoofd is los en de bal zal ook wel los zijn.

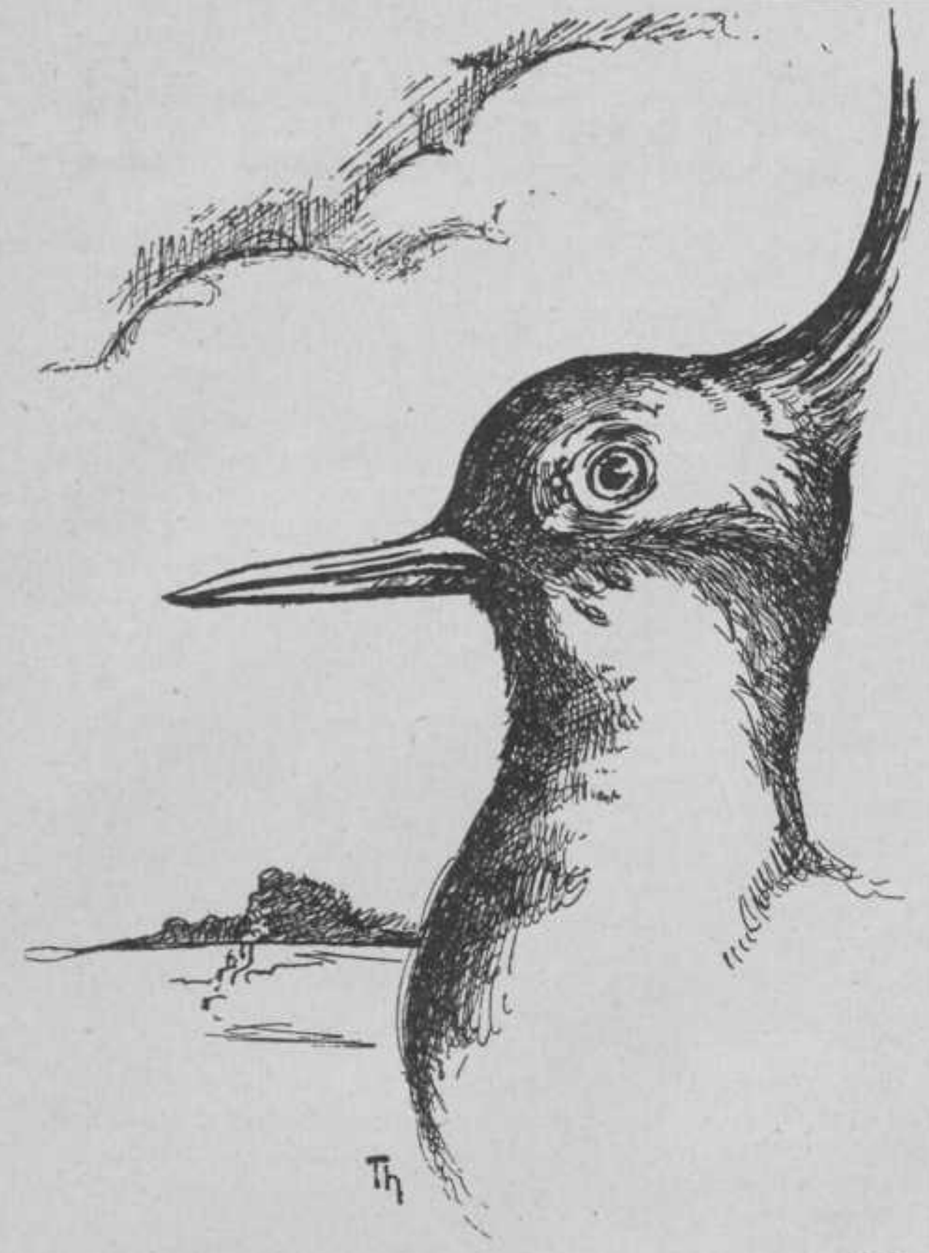
Als je je knieën tegen je borst optrekt zijn ook je beenen gefixeerd en heb je geen kans op breuken van enkels en dijen. Je hebt je lichaam in een bal opgerold, rond de bal. Laat nu de tegenpartij maar eens probeeren je de bal afhandig te maken! Als iedereen gedurende het spel deze regels in toepassing bracht, zouden er heel wat minder gebroken armen en beenen zijn.

En er komen ook heel wat minder knock-outs voor, daar de plexus solaris op die manier heelemaal beschermd is, bij je armen en je beenen. Het is niet zoo makkelijk te leeren; het gaat tegen alle instinkt in. Je moet het je dus als een gewoonte aanleeren. Dat kan maanden duren.

1e vloo: „Ik wil wel komen, maar loop me een eindje tegemoet".

*) Zonnevlecht. Netwerk van zenuwen in de omtrek van de onderbuik.

PATROUILLE-DIEREN

DOOR OUBAAS DE KONING
ILLUSTR. V.T. BOB THUNACK

Hopman Schaap vraagt mij een en ander over jullie patroeljedieren te schrijven, omdat de jongens over het algemeen zoo weinig weten van het gedierte dat ze hebben uitverkoren.

Trouwens, hoe is het anders mogelijk dat de knorrige, vette das met z'n dikke buik en z'n stuursche manieren zoo getapt is, en de ezel, die toch werkelijk, mits goed behandeld, een kittig en vlug dier is, nooit wordt genoemd?

Er is, vind ik, weinig afwisseling in de keuze der patroeljedieren en er zijn er toch genoeg; minstens 30 viervoeters en 356 vogels. Ik weet niet of ook insecten patroeljedieren mogen zijn, maar in dat geval komen er nog 16000 bij. Zou een mierenpatroelje bij onze verkenners misplaatst wezen?

Maar ik houd mij voorloopig aan de dieren die de redacteur van „De Verkenner" mij heeft opgegeven en voortrekker Bob Thunack heeft mij beloofd er een afbeelding bij te doen en wel zoo, dat jullie haar gemakkelijk kunt nateekenen. Daar gaat-ie dan!

1. De Kievit.

Geen wonder dat er zooveel Kieviten onder de verkenners zijn. De kievit is een echte Hollandsche karaktervogel. Overal in ons polderland kun je hem zien en hooren. Maar ook buiten ons land komt hij voor. Overal in Europa, waar laag land is, is hij te vinden, vooral aan de Donau mondingen, verder in Siberië tot in Japan toe. In Engeland is hij eveneens algemeen. Hij heet daar lapwing. Wing (spreek uit oewing) beteekent vleugel en lap (spr. lep) heeft een heele massa beteekenissen; het beteekent o.a. ook slap en ik denk dat ze de Kievit daarom lapwing noemen, omdat hij inderdaad een onverschillige, losse manier van vliegen heeft. Hij zwiept als het ware met z'n vleugels en maakt daarbij ook een zwiepend geluid. Onze Nederlandsche benaming staat in verband met het geluid dat hij maakt.

De Kievit is zoo groot als een duif, maar slanker. De pooten zijn veel langer, want hij moet niet alleen op akkers en bouwland, maar ook in ondiep water zijn voedsel zoeken. Het bestaat uit slakken, wormen, kevers, larven, sprinkhanen enz. en wanneer een boer in den polder zijn akker ploegt of z'n grasland scheurt, zitten de kieviten (met de meeuwen) steeds achter hem aan.

De kleuren van de kievit zijn zwart en wit. Het zwart is metaalglanzend met groenen of violetten weerschijn. Wit zijn borst, buik, onderkant staart en de zijkanten van de hals. De pooten zijn rood.

Opvallend is z'n kuif. Deze is bij het mannetje grooter dan bij het wijfje en de jongen. Deze laatsten hebben ook minder heldere kleuren.

Het nest wordt reeds vroeg gemaakt, n.l. in Februari of Maart. Het is maar een gewoon kuiltje, soms met wat dorre takjes en gras er in. Midden Maart kan men er reeds een 4-tal peervormige, bonte eieren in vinden. Dan is de eierzoeker op pad, want de eerste kievitseieren zijn veel geld waard. De vogels, die tijdens den broedtijd erg luidruchtig zijn en allerlei prachtige vluchten maken, zijn vindingrijk bij het misleiden der menschen, om de plaats van het nest niet te verraden, maar in den regel zijn de menschen nog leeper, tenminste wanneer ze het vak verstaan.

Zoodra de jongen zijn uitgekomen verlaten ze het nest en loopen weg, waarbij ze door hun teekening en kleur niet gemakkelijk worden opgemerkt. Tegen October verzamelen de kieviten zich in soms groote zwermen. Ze trekken dan naar de kust en vandaar naar het Zuiden. Uit noordelijke streken komen kieviten op den doortrek, sommige overwinteren hier.

Zoo is de kievit eigenlijk altijd wel in ons land te vinden.

In sommige streken van Nederland wordt het aantal kieviten minder. Hoe dat komt is niet met zekerheid te zeggen, maar er zijn twee factoren die er mee in verband kunnen staan. In de eerste plaats het hooien van het grasland. Vroeger viel de hooitijd in Juli, tegenwoordig, nu het gebruik van kunstmest maakt dat het gras spoediger tot ontwikkeling komt, valt hij in Juni. En dan is de broeitijd nog niet afgeloopen! Daar komt bij dat de jonge vogels dan nog niet allemaal vliegen kunnen, zoodat de zeis, maar vooral de maaimachine gevaarlijk voor hen wordt. En dat is jammer, want de kievit is niet alleen een genoegen voor den vriend der Natuur, maar hij is ook nuttig door het eten van slakken. De vogel wordt dan ook met de meeste andere vogels door de Wet beschermd.

Een andere factor is het rapen der eieren. Telkens wanneer de eierrapers (die lang niet altijd deskundig en voorzichtig te werk gaan) een nest hebben leeggehaald, legt de kievit opnieuw. Maar aan alles komt een eind. De Wet veroorlooft het eierrapen tot 28 April. Dat is eigenlijk te laat en' ik geloof dat men beter zou doen den raaptijd te verkorten met b.v. 14 dagen. Dan konden de eieren die na dien tijd worden gelegd nog worden uitgebroed en de jongen konden nog wegvliegen voor de maai- en hooitijd aanbreekt.

Het aantal eieren dat geraapt wordt is vrij groot. Gemiddeld komen er op de markten te Leeuwarden, Sneek en Purmerend jaarlijks 80—90.000. Dat is voor menigeen een flinke bron van inkomsten.

Het steeds meer in ontginning brengen van den bodem van Nederland hoeft geen reden te zijn voor de kieviten om te verdwijnen, want in tal van streken in het Zuiden en Oosten des lands, waar ze vroeger niet voorkwamen, worden ze nu, in de daar aangelegde weide velden aangetroffen.

De kievit is niet alleen een uitstekende vlieger, maar hij kan ook buitengewoon vlug loopen. Het is dan ook niet om niets dat men van iemand die vlug is zegt: „hij loopt als een kievit". Of alle kievitenpatroeljes in de N.P.V. vlug en kwiek zijn weet ik niet, maar jullie zijn het dunkt mij wel aan je patroeljedier verplicht zijn vlugheid, veerkracht en levendigheid te evenaarden.

SPELEN EN IDEEËN

Het Vuur Brandt.

Probeer het volgende spel eens. Allen staan in een kring. In het midden een waschblik met aardappelen (of andere voorwerpen); aantal één minder dan het aantal spelers. Zegt de leider: „Naar rechts, het vuur smeult", dan keeren allen een kwartdraai rechts en marcheeren in het rond. Roept de leider „het vuur brandt" dan gaan allen in de looppas; roept hij „het vuur vlamt" dan loopen allen hard. Wanneer de leider op zeker oogenblik roept „Grijpt!" dan snellen allen naar het midden en trachten één aardappel te bemachtigen. De speler die overblijft, valt uit en één aardappel wordt uit het waschblik genomen. Daarna wordt het spel weer vervolgd.

JAZZ-NIEUWS

DOOR RED DEBROY

LOUIS DE VRIES† ⊙ COLEMAN HAWKINS en NAT GONELLA in Holland

Ziezoo, jullie zomervacantie is voorbij en nu is het weer mijn beurt om jullie maandelijks het een en ander te vertellen van de gebeurtenissen in de wereld van de jazz- en dansmuziek.

Er is in dien tusschentijd een heeleboel gebeurd: zoo stierf onlangs **Louis de Vries**, een van de grootste jazz-musici

COLEMAN HAWKINS

in Europa, een trompettist en een Hollander waar we met recht trotsch op waren.

Een kort berichtje in de krant: „Louis de Vries, Hollands grootste jazztrompettist, overleden aan de opgeloopen verwondingen, opgedaan bij het autoongeluk bij Zwolle" — 'en een van de grootste genieën op jazzmuzikaal gebied welke ons land, ja, geheel Europa ooit gekend heeft, is heengegaan. Negen-entwintig jaar....

En op 24 Juli deed **Coleman Hawkins**, een van 's werelds allergrootste saxofonisten en ongetwijfeld 's werelds grootste tenor-saxofonist, voor de tweede maal zijn intree in de Haagsche jazzwereld. Voor de tweede maal zeg ik, want reeds had „Bean" of „Cole" of „Hawk" — zooals hij door vrienden en collega's in de wandeling wordt genoemd — in het vroege begin van dit jaar een bezoek aan Holland gebracht, en wel met **Jack Hylton's** band en show, waarmee hij o.a. in Den Haag in Scala" en in Amsterdam was opgetreden. Ditmaal echter kwam Bean na een overweldigend-succesvolle tournée door Scandinavië, op eigen gelegenheid naar ons land, om bij diverse orkesten als solist op te treden. Zoo trad hij tien dagen op in het „Kurhaus" begeleid door **Ray Forest en zijn band**,

NIEUWE PLATEN

vier avonden in „Pavillon Victoria" te Scheveningen als gast-solist bij **Red Debroy's „Swingers"**, maakte weer eenige platen voor Decca met de Ramblers van Masman — op deze platen kom ik later nog wel 'ns terug — speelde acht dagen met zijn eigen band — **„Coleman Hawkins' Colored Band"** — in het „Casino" Hamdorff, te Laren (met den beroemden Negerpianist **Freddy Johnson**, diens trombonist-bassist en drummer, verder nog **Frits Hes**, ex-Ray Forest' man en een van de beste en hotste guitaristen in Holland, en dan mijn eigen persoontje, als saxofonist) enzoovoorts.

Diegenen onder jullie, die zich voor **Hawkins** interesseeren, zullen hem allicht in dien tijd eens gehoord hebben en diverse critieken over zijn fenomenale spel gelezen hebben — Hawk is nog steeds in Holland, en nog wel in ons Haagje, en zal nog wel verder van zich doen hooren. Hij loopt met groote en fantastische plannen rond, en ik ken „Bean" lang en goed genoeg om met zekerheid te kunnen zeggen, dat sommige van die plannen ongetwijfeld binnen afzienbaren tijd in meerdere of mindere mate zullen kunnen worden verwezenlijkt.

Hoor van den Hawk eens zijn „I wish I were Twins", „After you've Gone" en „Some of these Days", begeleid door de Ramblers, op Decca!

Het sympathieke in Hawkins, dat mij, die hem al een jaar kent, zoo getroffen heeft, is, dat hij, ondanks zijn „ster"-schap toch een zoo eenvoudig, warmlevend mensch, vol vriendelijkheid en belangstelling in gewone alledaagsche dingen en menschen is — niets van het „ongenaakbare", verwaande, over het paard getilde van zoo vele andere grooten.

Nog versch in het geheugen van jazzminnend den Haag ligt het optreden van den beroemden Engelschen swing-trompettist, de ex-solo trompet van **Lew Stone's** vermaard dansorkest: **Nat Gonella**, met zijn eigen band, de „Georgians" — de Radiobode ten spijt, is dit géén beroemd Amerikaansch, doch een **Engelsch** orkest.

Den avond te voren had men hem door de radio gehoord, en, onmiddellijk na zijn aankomst in Den Haag stevende Nat met z'n drummer, **Bob Dryden**, op mijn huis af — Nat en ik zijn oude vrienden — en gezamenlijk slenterden we wat door het oude Haagje, dat voor Nat vele aangename herinneringen herbergt — we zagen oude kennissen en bezochten verscheidene plekjes waar we vroeger wel samen op aftrokken.

Een vage glimlach van herinnering gleed er soms over Nat's gezicht en met genoegen snoof hij de Haagsche herfstlucht op. We praatten over wat we beiden sedert den vorigen winter alzoo hadden uitgevoerd en zoo en 's avonds toog ik natuurlijk naar den Dierentuin, waar Nat — in de groote zaal — met zijn Georgians op het podium zou verschijnen

NAT GONELLA

dien avond. Een dikke 1600 Haagsche jongelui togen met mij — ook vele collega-musici zag ik dien avond: ze hadden zich speciaal op de een of andere listige wijze van hun werk weten los te maken om het Engelsch trompetfenomeen Gonella in levenden lijve eens te aanschouwen, zoo noodig te becritiseeren — men weet hoe „vaklui" onder elkaar zijn!

En.... Nat kwam, zag en overwon. Daarmee is het verloop van den avond in enkele woorden, waarheidsgetrouw geschetst. Wie van de dien avond aanwezigen, kende hem niet van de gramofoonplaten? Sommigen hèrkenden hem nog, uit den tijd dat hij een van de grootste attracties van Ray Noble's band in het Scheveningsche Kurhaus en Palais de Danse, uitmaakte.... in den zomer van '33.

Harold Hood, een achttienjarig pianofenomeen, **Bob Dryden**, Nat's technisch frappante swing-drummer, **Jimmy Messini**, een guitarist van normale doch een vocalist („crooner" als je wilt) van buitengewone capaciteiten, **Pat Smuts**, een tenorsaxofonist van toonkwalitatief-

(Zie vervolg blz. 327)

Een drama in de sneeuwwoestijn

Misdadigersjacht in de Canadeesche wildernis

In het nieuwe boek „Verkenningsspelen" (Scout-Shop ƒ 1.10) wordt aangeraden om de stof voor den romantischen vorm, waarin het verkenningsspel dient te worden gekleed, te zoeken in boeken, tijdschriften en dagbladen. Als voorbeeld geven we hier een dagblad artikel, waarop een belangwekkend verkenningsspel kan worden gebouwd.

EEN CANADEESCHE jachtexpeditie heeft dezer dagen in de nabijheid van de Mackenzierivier op 400 km. Noordwestelijk van fort Norman de beide Amerikaansche gangsters Landham en Gaerrard bevroren gevonden. De dood van deze beide bandieten beteekent het einde van een crimineelen roman welke in de ijzige streken van het hooge Noorden speelt.

Toen op een kouden herfstdag de boot uit San Francisco de kust van Alaska naderde en in Valdez meerde, gingen twee tot hun ooren ingepakte mannen van boord. De havenpolitie monsterde hen en het jaargetij scheen haar voor een uitstapje naar het Noorden rijkelijk gevorderd. De reizigers hadden veel geld bij zich en verklaarden op vragen der politie, dat ze door een financieel consortium in San Francisco gestuurd werden om in het Noorden van Canada naar koper te zoeken. De papieren welke beide mannen hadden, waren in orde en men liet hen dan ook ongehinderd verder reizen.

Zoo passeerden Landham en Gaerrard ten slotte de Canadeesche grens. In Klondyke troffen ze alle voorbereidingen voor een expeditie naar het hooge Noorden. Ze kochten twee sleden met bespanning, sloegen rijkelijk levensmiddelen en munitie in en vingen snel hun reis aan. Ze hadden blijkbaar heel veel haast.

Eenige malen kwamen ze onderweg patrouilles der beroemde Mounted police tegen en dan was het wel wat vreemd, dat de vreedzame koperprospectors dadelijk een verdedigende stelling innamen en hun geweren op de politie richtten. Hun verklaring was steeds, dat ze groote bedragen bij zich hadden en daarom heel voorzichtig moesten zijn. Het was niet uitgesloten, dat misdadigers in de uniform der mounted police hen zouden willen overvallen. De Canadeesche agenten waren echter niet van de wijs te brengen. Aan de beide koper zoekers moest iets niet in den haak zijn, vonden ze; ze stuurden dan ook bericht aan hun station en hun chef, teneinde naar Valdez om inlichtingen over de beide Amerikanen in te winnen. Het antwoord viel gunstig uit.

Eenige weken later zou men evenwel ervaren waarom deze twee heeren, die onder de namen Carr en Klarkson in Valdez aan wal waren gegaan, zoo'n wantrouwen jegens de politie hadden. Op een dag kwam in Valdez een verzoek uit San Francisco in, men wilde weten of twee mannen, Carr en Klarkson genaamd, in Valdez gezien waren. In geval men ze zou zien moesten ze dadelijk gearresteerd worden. Het betrof namelijk twee der gevaarlijkste gangsters van het Midden Westen, die eigenlijk Landham en Gaerrard heetten.

Nu werden ook de Canadeesche autoriteiten ingelicht en begon een langdurige, taaie achtervolging door ijs en sneeuw. Trots de geweldige uitgestrektheid van haar gebied, is de mounted police, welker patrouilles hun districten precies kennen en onder voortdurende contrôle hebben, over elk nieuw opduikend sledespan dadelijk ingelicht. Zoo werd ook ditmaal uit Fort Norman een afdeeling uitgestuurd, welke in hondensleden de misdadigers achterna ging. Na een week kruiste ze voor het eerst sledesporen, waaruit men kon concludeeren, dat de gangsters niet ver af waren. Twee dagen later kreeg men ze op een afstand van een mijl in zicht. De gangsters bemerkten hun achtervolgers ook en er ontwikkelde zich een wilde ren over de sneeuwvelden. Urenlang duurde de razende vaart; de voorsprong der vluchtelingen werd steeds geringer. Nog maar een honderd meter of wat en de politie zou de beide misdadigers bereikt hebben....

Op dit oogenblik kwam de natuur de achtervolgden te hulp. Een vreeselijke sneeuwstorm barstte los en onttrok de vluchtelingen aan het oog der politie. Dagenlang woedde de blizzard en toen zijn woeden eindelijk ophield, was wijd en zijd van de beide gangsters geen spoor meer te zien. De volgende weken trok de patrouille kris en kras door de wildernis, steeds in de hoop de misdadigers nog te pakken te kunnen krijgen. Haar zoeken bleef echter tevergeefsch; het scheen alsof de storm de twee sledespannen van de aarde had weggevaagd. De achtervolgers gaven ten slotte hun nutteloos zoeken op.

Maand na maand verliep. De beide gangsters bleven verdwenen, niemand wist hun lot. Had de sneeuwstorm hen verzwolgen of waren ze gelukkig aan hun achtervolgers ontkomen? Eerst dezer dagen kreeg men volle zekerheid van hun lot, 260 mijl Noordwestelijk van Fort Norman stiet een troep pelsjagers op een hoogen sneeuwheuvel. Aan zijn voet lag in elkaar gekrompen een baardige man — doodgevroren. De papieren van den doode stonden op den naam Harald Carr.

De jagers lichtten de naaste politieposten in en gaven hun op de kaart aan waar de plek was. Een expeditie werd door Fort Norman uitgestuurd. Op de plaats van het ongeluk zagen de politiemannen op het eerste gezicht, dat de doode het slachtoffer van een blizzard was geworden. Nu moest men nog het lot van zijn medeplichtige te weten komen. Van dien was niets te zien. Nu begonnen de politiemannen in een wijden kring de sneeuw op te ruimen. De sneeuwheuvel werd afgegraven en men stiet ten slotte in zijn binnenste op twee omgeslagen sleden. Tot hun verwondering ontdekten de politiemannen een zorgvuldig gebouwden onderstand. In een ijscaverne lag het lijk van den tweeden gangster. Ook hij was doodgevroren. In een tweede vertrekje vond men de lijken der honden. De dieren waren door hun bazen doodgeschoten.

Nu viel het niet moeilijk het verband der tragedie te raden. De beide gangsters, achter wie de Amerikaansche politieautoriteiten sinds maanden heen zaten, hadden zich met valsche papieren via Alaska naar Canada begeven. Daar wilden ze eerst een poos verdwijnen in de wildernis. Toen ze zich door de mounted Police achtervolgd zagen, maakten ze

(Zie vervolg blz. 327)

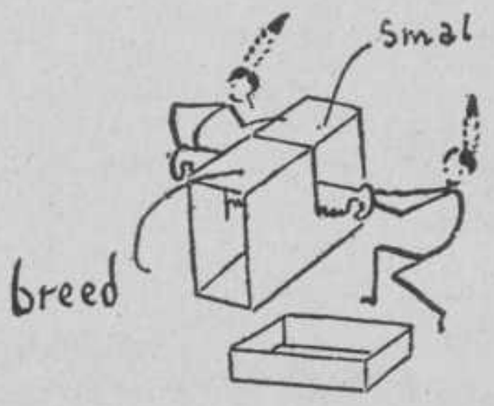
De Welpenhoek

REDACTIE: AKEELA BOSSCHER
'T SCHOUTSBOSCH, HEILOO

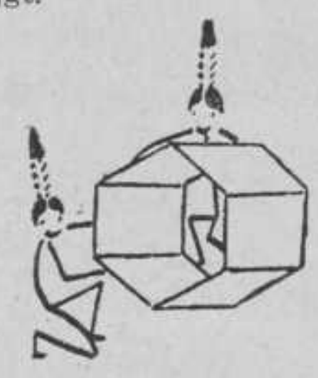

Voor je spoortrein kan je natuurlijk nog wel dit seinhuis gebruiken, het is 't model zooals ze nu overal gebouwd worden.

Snij zoo een lucifers doosje door midden.

Buig nu de platte kanten nog een keer door het midden uit, zoo dat je deze vorm krijgt.

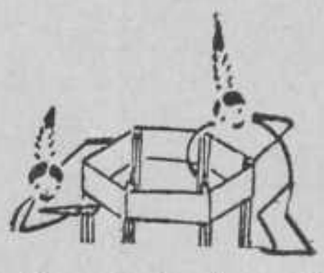
Het breede stuk plak je op een melkflesch cartonnetje vast.

Op elk van de zes hoeken lijm je een lucifer.

Als deze goed vast zitten, lijm je het smallere reepje doos er boven op.

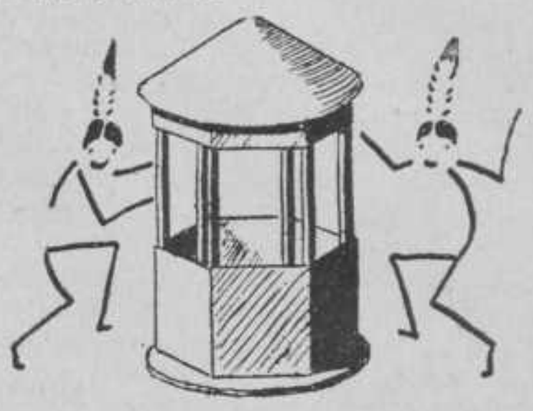
Het dak is een rond stukje teekenpapier, dat je zóó uitsnijdt.

Plak die snijranden aan elkaar, dan krijg je dit.

Plak het dak nu er boven op, en daar staat je *Seinhuis*.

Van de Raadsrots.

Ja-la-hi-i-i-i!

Wolvenbroertjes, de dagen worden kort en koud, en hoewel niemand van ons een koukleum is, zullen regen, storm en hagelbuien er wel voor zorgen, dat we veel en lange tijd moeten doorbrengen in onze beschermende, warme holen.

Daarom wilde ik je ditmaal een bot geven, om dáár te kluiven.

Dat je groote, sterke tanden moge krijgen!

Jullie kijkt natuurlijk wel de krant eens in.

Kijk dan eens naar de advertentie bladzijden.

Allerlei stukken van foto's, plaatjes, teekeningen zijn daar in verwerkt.

Nu vraag ik van jullie het volgende.

Om uit stukjes uitgeknipte advertentie een plaat samen te stellen — zóó een, die platen als versiering in je nesthoek kunt hangen, b.v.

Daarvoor neem je een stuk bruin, of in alle geval donker papier, van de grootte die je plaat moet hebben.

En dan ga je aan 't zoeken!

B.v. je wilt een station maken.

Dan zoek je in een liefst zoo groot mogelijke stapel oude kranten, een locomotief of een trein, die zet je ergens in een benedenhoek neer. Een paar

VERBLIJF IN DEN HAAG

Tehuis voor
Dames en Meisjes

WESTEINDE 27 - TEL. 110573
WESTEINDE 31 - TEL. 113932

Geheel verbouwd en gemoderniseerd

Gelegenheid voor korter of langer verblijf met volledig pension, desgewenscht alléén kamers met ontbijt

GEVESTIGD SEDERT 1868
Uitstekende Tramverbinding

Welpenleidsters noteer deze adressen!!

ABONNEMENTEN
„DE VERKENNER"
kunnen met ieder nummer ingaan à ƒ 2.50 vroeger ƒ 4.— per jaargang.

Voor troephuizen
DE petroleum-straalkachel
Vraagt Uw leverancier of bij den Importeur

H.J. REESINK & CO. N.V. ZUTPHEN

zwarte strepen, uitgeknipt vormen rails, als je geen echte rails kunt vinden.

Van een stuk straatsteenen reclame kan je wel een perron maken. Daar zet je allerlei menschen op, koffers, hondjes, en wat je maar vinden kunt.

Het stationsgebouw knip je ook ergens uit, en plant dat op de achtergrond, enz. enz.

Als je het heele geval dan goed geschikt hebt, plak je alles vast.

Denk eraan dat je zooveel mogelijk de verhoudingen bewaart, dat je dus b.v. niet menschen voor een treintje zet, dat wel twintig keer in hun kan ronddansen, of bij een boerderij een kuiken laat rondloopen dat twee keer zoo groot is als het paard.

Het is leuk en listig werk, en je zult verrast zijn over de resultaten.

En hopenlijk ik ook, want ik zou graag willen dat jullie je kunstproduct vóór 1 December aan mij opstuurde, met een postzegel voor het terugzenden er bij.

De beste plaat?

De maker daarvan, die zal een vette kluif te knagen krijgen! Daar ga ik nu al voor op jacht!

Doe je best, en goed succes!

Goede jacht! Whoeff. AKEELA.

* * *

Touwtje springen leer je heusch wel, als je maar volhoudt!

Sta recht op, met het springtouw in je handen.

Draai het *dún* over je hoofd, en als het beneden komt, maak je een klein sprongetje, met aangesloten voeten. Kom met lichtgebogen knieën op de grond. Een tusschensprongetje helpt je om de maat te houden. Krijg je die moeilijk, spring dan eerst maar, eens groote sprong kleine sprong zonder touw, en laat daarna eerst twee anderen voor je draaien!

Daarna weer zelf, en in een week heb je je dertig keer te pakken!

* * *

HET GEHEIM VAN DE HUT.

IV.

Just staarde hem aan met oogen als theeschoteltjes.

„Zouden het dieven zijn, een rooverbende, misschien zijn hier wel allerlei schatten verstopt!"

„Hou nou even je mond, ik wil denken!

Met diepe rimpels in z'n voorhoofd, en z'n handen onder z'n kin ging Jaap op een bankje voor zich uit zitten staren.

Just daalde ook op een krukje neer.

Hij zat te wiebelen van ongeduld.

Af en toe deed hij z'n mond open om wat te zeggen, hapte naar lucht als een visch op het droge, kuchte eens, en klapte dan met een schuinsche blik naar Jaap z'n kaken weer snel op elkaar.

In de tusschentijden hield hij zich onledig met onder het tafeltje, waar door een gat in het kleed de randbodem zichtbaar was, vandaar uit met z'n teenen zandbergjes en walletjes over de vloer uit te spreiden.

Eindelijk!

Jaap keek 'm aan, en zei: „Rooverbende is onmogelijk, moest je toch gehoord hebben als er ergens gegapt werd? Weet je wat *ik* denk? Stroopers of smokkelaars.

En 't zijn natuurlijk visschers en zoo".

„Waarvoor zouden stroopers nou zoo'n plaats van samenkomst noodig hebben? Om te stroopen, daarvoor hoef je toch zeker geen afspraakje te maken met de konijnen, of ze stiekum zoo en zoo laat 's nachts in het duin willen komen? Maar smokkelaars wel! Daarbij moeten andere menschen de boel aanpakken, of naar je toe brengen. Dan heb je natuurlijk 'n hoofdkwartier noodig. Dit is beslist een smokkelaarshoofdkwartier!

Maar wat kan je hier smokkelen, en waar naar toe?"

„Ik heb wel gehoord van jenever en zoo, en dat komt dan uit Engeland, of gaat naar Engeland toe, dat weet ik niet, maar ik heb van vader gehoord dat in dat cafétje op het duin bijvoorbeeld altijd de smokkelaars bij elkaar kwamen met hun boeltje.

Totdat de belasting er achter kwam.

Nu zitten er nieuwe menschen in, en is het uit".

Het leek wel of Just niet erg meer op z'n gemak was. Hij keek schichtig naar alle kanten rond, en stelde voor om nu verder maar thuis te gaan nadenken. Hij kreeg het zoo koud!

„Niks hoor!" zei Jaap, „ik ga alles nog eens van onder tot boven doorzoeken, misschien liggen er wel ergens berichten of zoo verstopt. Hola, wat is dat?"

Het schijnsel van de zaklantaarn had in het zand onder het tafeltje iets glimmends gevangen.

Het bleek de rand van een koperen tabaksdoos, die door Just z'n ongeduldige voeten half was bloot gewoeld.

Toen ze hem openmaakten lag er een papier in, met het volgende erop:

9-8-15-4-10-2-1-26-22-12-13-3-7-2-5-0

26-17-13-3-14-18-20-10-2-20-17-18-10-4-10-14

„Geheimschrift!" „Cijferschrift"!

„Heb je een stuk papier bij je?"

Samen gingen ze probeeren het op te lossen.

Ze begonnen met keurig op een rij het alphabet op te schrijven.

„Laten we nu eerst van 1 bij a, 2 bij b, enz. probeeren", zei Jaap, „gaat dat niet, dan 1 bij z, en als die nog niet lukt, dan midden uit, dat zijn drie van die bekende manieren.

En als dat niet lukt moeten we maar gaan tellen, welk cijfer het meest voorkomt, dat moet dan de e zijn zeggen ze, dan kunnen we daaruit misschien opmaken, hoe of 't zit".

Het eerste werd niets.

Het tweede ook niet.

En het derde?

Waarachtig, hier en daar kwam een woord, maar met gekke dingen er tusschen.

Hier heb je het!

op eerste regel:

r j u l i m n a c h t o q m p (en dan een nul, die konden ze heelemaal niet thuis brengen); daar onder: auto gedimd veilig.

(Wordt vervolgd.)

of tweemaal Uw geld terug!

DUBBELE INVLOED...

Colgate's Tandpasta heeft een tweeledigen invloed op Uw tanden. Eerstens dringt zij in alle hoekjes tusschen en achter de tanden door en verwijdert grondig alle voedselresten. En bovendien bevat zij een onschadelijk doch feilloos-polijstend bestanddeel dat Uw tanden hun natuurlijken glans hergeeft.

Colgate maakt Uw tanden dus blanker en schooner. Dit staat zoo vast, dat wij U aanbieden **op ons risico** een proef te nemen!

VRAAG NAAR COLKEET!"

DUBBELE GARANTIE!

Koop nog heden een tube Colgate's tandpasta, en borstel daarmee minstens tweemaal daags **flink** Uw tanden. Als de tube leeg is, zullen Uw tanden schooner en blanker zijn dan ooit. Bent U het daarmee niet geheel en al eens, stuur dan de leege tube aan COLGATE, AMSTERDAM-C., en wij betalen U **het dubbele** van den aankoopprijs terug.

Colgate's Tandpasta beschermt Uw mond en tanden, en houdt den adem frisch.

Danny en de Ratelslangen

DERDE VERHAAL.

(Vervolg)

III.

GINGER.

Danny vond het natuurlijk goed; niet alleen omdat Vi het zoo graag wilde, maar ook omdat hij over Ginger gehoord had, dat hij een echte straatjongen was en Danny was blij dat hij graag Welp wilde worden. Hij zeide tegen de Welpen dat ze hem vriendelijk moesten ontvangen en met de Gidsen sprak hij nog afzonderlijk over Ginger.

Op de eerstvolgende bijeenkomst verscheen hij met een half lachend half verlegen gezicht en Vi merkte dat hij zijn best gedaan had om er wat behoor-

lijker uit te zien. Zijn gezicht en hals, handen en knieën glommen alvast van zeep en water; zijn poging om met een botte schaar zijn haar te fatsoeneeren was niet erg geslaagd, maar hij had toch een scheiding en het zat kletsnat tegen zijn hoofd geplakt. Zijn broek, die op plus-fours geleken had, was boven de knie afgeknipt. Hij had zijn zwarte katoenen kousen met een witte draad dicht gehaald, wat, zooal niet mooi toch loffelijk was. Inplaats van de versleten mansschoenen van de vorige keer prijkte hij nu met een paar dameslaarzen, die hij met inkt zwart gemaakt had. Zijn hemd had hij toe gemaakt met een rose lintje dat zijn zusje Emmy van de bewaarschooljuffrouw gekregen had om in haar haar te doen.

„Ginger ziet er piekfijn uit", zei Patsey vriendelijk en aanmoedigend, „ik wou dat hij in mijn Nest kwam".

Ginger zwol van trots en toen de Welpen in de houding moesten staan, deed hij dapper mee, klapte de hakken van zijn knooplaarzen tegen elkaar en stak zijn borst vooruit.

Bij de Rimboedansen en bij het spelen was hij vreeselijk onhandig en toen Roy hem onvoorzichtig toestond de bokshandschoenen aan te trekken deed hij zoo'n krachtigen uitval naar Pip, dat de arme jongen een bloedneus kreeg. Maar met dat al had hij geen slecht figuur gemaakt op de eerste bijeenkomst en Vi was tevreden.

Nu wordt iemand maar niet zoo ineens een echte Welp en — het spijt me, dat ik het zeggen moet — het overkwam Ginger menigmaal, dat hij zich vergat te wasschen, onhebbelijk was tegen de Gidsen of een van de kleinere Welpen afranselde. Ook maakte hij zich dikwijls boos bij het spelen en eens sloeg hij zulke ruwe taal uit, dat hij onmiddellijk naar huis gestuurd werd. Hij was nogal eens ongehoorzaam en hij maakte altijd veel te veel lawaai. Nu wil ik niet beweren dat hij bepaald een slechte Welp was, maar er was altijd wat met hem en Jimmy, de Gids van het Bruine Nest werd er soms wanhopig onder; bij het Zwarte Nest ging alles zooveel beter. Danny en Roy praatten dikwijls ernstig en streng met hem en Vi vriendelijk en bedroefd.

Danny vond het echt vervelend, hij kon er niet licht toe overgaan een jongen als hopeloos te beschouwen, maar aan den anderen kant was 't niet fair tegenover de Horde te dulden dat Ginger altijd alles bedierf en in de war stuurde. Hij sprak er over met Vi toen ze samen naar huis wandelden.

„Ja", zei Vi, „ik begin ook te vreezen dat de arme Ginger een hopeloos geval is. Zullen we hem nog één kans geven en zal ik nog eens met hem praten?"

Danny vond dat best en na afloop van de volgende bijeenkomst riep Vi Ginger bij zich. Onder het loopen sprak ze nog eens heel, heel ernstig met hem over al de ondeugende en onwelpachtige dingen die hij telkens weer deed en ze zeide hem dat ze erg bedroefd en teleurgesteld was. Ginger gaf geen antwoord en ze dacht dat hij liep te mokken. Maar het was in werkelijkheid omdat hij een heel groot brok in zijn keel had, zóó groot alsof er een heele aardappel in was blijven steken.

Bij den hoek moest Vi een anderen kant uit. Ginger liep verslagen naar huis, het brok loste zich op in een diepen snik en tranen liepen over zijn wangen, de eerste tranen die hij sinds langen tijd geschreid had, want zelfs als hij een hard pak slaag kreeg, huilde hij niet.

„Ze weet het niet", snikte hij, „ze weet niet hoe erg ik mijn best doe om een goeie Welp te zijn. Ze moest eens begrijpen wat voor woorden ik allemaal zou gebruiken als ik geen Welp was. Ze weet niet, dat ik zóó graag alles zou doen wat Danny zegt, maar ik vergeet het altijd weer. Ze weet niet hoe ik ze zou uitschelden en hoe ik er op zou slaan als ik geen Welp was. Ze denkt (snik, snik), dat ik nooit mijn hals wasch, maar ik doe het heusch wel en ze heeft niet eens gezien dat ik zelf mijn broek van achteren gelapt heb, (groote snik). Ze gelooft niet dat ik mijn best doe, ik wou dat ik maar dood was, dat wou ik".

Hij liet zich in het gras vallen en huilde totdat hij zich opgelucht voelde en toen ging hij naar huis en naar bed.

IV.

Op de volgende bijeenkomst vroeg Patsey met een gewichtig en geheimzinnig gezicht aan Danny of hij de Horde eens alleen mocht spreken en toen hij toestemming kreeg en de drie Oude Wolven zich tactvol een eind verwijderd hadden, vertelde hij dat hij er achter gekomen was wanneer Vi jarig was, het was Zaterdag over acht dagen. En nu stelde hij voor dat ze haar allemaal samen een echt mooi cadeau zouden geven.

Er werd heel wat gepraat en ten slotte werd besloten dat het veel aardiger zou zijn als ze geen stuivers inzamelden en daar één ding voor kochten, maar als ieder van de jongens zelf iets voor haar maakte.

„Mag het iets zijn dat groeit?" vroeg Mop, „ik heb in mijn tuintje wortelen en uien, ik zou haar een mandjevol kunnen geven".

(Wordt vervolgd.)

Wenken voor Uitvoeringen.

In zijn boekje „Good Turns" geeft Ralph Reader (A Holhorn Rover), de bekende jeugdige Londensche regisseur van Revues en Operetten, V.T.-leider en leider van de groote jaarlijksche padvindersrevue te Londen, eenige wenken voor regisseurs.

Het eerste, dat een regisseur zijn troep moet bijbrengen is overtuiging, het spelen van binnen uit. Bij het beroepstooneel is dit een eerste voorwaarde voor waarlijk succes. Het lachsucces, dat een komiek krijgt als hij pats op de planken valt of iets dergelijks, is niets vergeleken bij het echte lachsucces van écht, eerlijk, eenvoudig spel.

Een komiek heeft het meeste succes, als het publiek meelij met hem heeft, en dat krijg je alleen door overtuigd van je rol te zijn. De regisseur moet er dus voor zorgen, dat zijn spelers gelooven in hetgeen ze doen en de rol die ze spelen. Dan ben je op den goeden weg.

Nu iets over de repetities. Laat de spelers eerst na eenige repetities hun rollen uit het hoofd zeggen. Begin met het lezen van het stuk. Daarna nog eens doch thans langzaam; elke speler noteert in zijn rol de opmerkingen die de regisseur maakt. Worden de rollen te spoedig uit het hoofd gespeeld, dan blijft het vaak „papegaaien", en komt er geen leven in de rol. Derhalve wordt er op de eerste repetities, ook de door den regisseur gemaakte opmerkingen, hardop gelezen.

De regisseur moet streng zijn en de teugels in handen houden. Tooneelspelers, vooral amateurs probeeren de gekste dingen om een applausje te krijgen, of de menschen aan 't lachen te maken. Dat op dit moment in het verband van het stuk zooiets wellicht totaal misplaatst is, zal hen vaak niet weerhouden. Houd hén dus in de gaten en de téugels stevig in handen. Alleen een acteur die van binnen uit speelt, past zich aan, aan het geheel, blijft op zijn plaats in het geheel en laat het stuk zijn loop hebben. Elke speler heeft zijn rol welke in het stuk hoort; de vertolker van de rol moet zich aan het geheel ondergeschikt maken. Doet hij dit niet, dan verstoort hij het evenwicht van het geheel.

De regisseur moet zijn troep onder den duim hebben; de regisseur heeft altijd gelijk. Slaagt de opvoering dan krijgen de spelers de eer; valt het stuk dan heeft de regisseur het gedaan. Bestudeer op de film en bij tooneeluitvoeringen wat bekende actrices en acteurs kunnen bereiken door een enkel gebaar, een kleine stembuiging, enz.

In memoriam Joop Stotijn

23 September 1935

De Nederlandsche sportwereld en inzonderheid de zwemsport heeft door het heengaan van den nationalen kampioen schoônspringen een onherstelbaar verlies geleden. Vanaf 1930 was hij steeds Nederlandsch Kampioen. Vòòr dien tijd was hij steeds no. 2, zoodat men wel eens zei: de eeuwige tweede. Ook in het buitenland wist hij op een schitterende plaats beslag te leggen. Ondanks dat alles bleef hij immer de vriend; Joop droeg het hoofd niet hoog en was altijd bereid een ieder te helpen.

Toen hij in het begin van het jaar een ernstige operatie moest ondergaan, namelijk het wegnemen van een nier, was de vrees niet ongegrond, dat hij er niet bovenop zou komen. Na die operatie heeft Joop nog met succes aan verschillende wedstrijden deelgenomen.

Plotseling werd het bekend, dat hij weer ziek geworden was en dat men vreesde voor urinezuurvergiftiging. Een week later op Maandag 23 September j.l. was Joop niet meer. Voor mij, die hem van zoo nabij kende, is dit een feit, hetwelk ik mij maar niet kan realiseeren.

Het bewijs, dat hij gevierd was, werd geleverd bij zijn uitvaart. Naast een schat van bloemen, waren er een vijfhonderd sportvrienden bij de droeve plechtigheid aanwezig om ons aller vriend Joop Slotijn een laatste groet te brengen. Langzaam daalde de kist met het stoffelijk overschot, gedekt met de Nederlandsche vlag en die van H. Z. en P. C.

Joop, beste vriend en collega, al zullen wij nimmer meer van je schitterende prestaties kunnen genieten, steeds zullen wij je nagedachtenis bewaren.

Rust in vrede!

W. HAZELAAR.

Haagsche Hopjes

De Dichter: „Wanneer sta je in den zomer des morgens op?"

De Nuchterling: „Zoodra de eerste zonnestralen in mijn kamer vallen".

De Dichter: „A juist. Je houdt er dus ook van naar buiten te gaan, als de dauw nog op de velden ligt?"

De Nuchterling: „Welnee, mijn kamer ligt op het Westen".

* * *

Dichter: „Hoe vind U mijn laatste gedicht?"

Uitgever: „Het doet me genoegen te hooren, dat het uw laatste is".

Mevrouw Snerp: „Ik denk nooit aan het publiek als ik zing".

Mevrouw Scherp: „Hoe wreed".

* * *

Vriend: „Ik wil 't tegen je opnemen, als je me twee meter voorsprong geeft en ik zelf de baan mag uitkiezen".

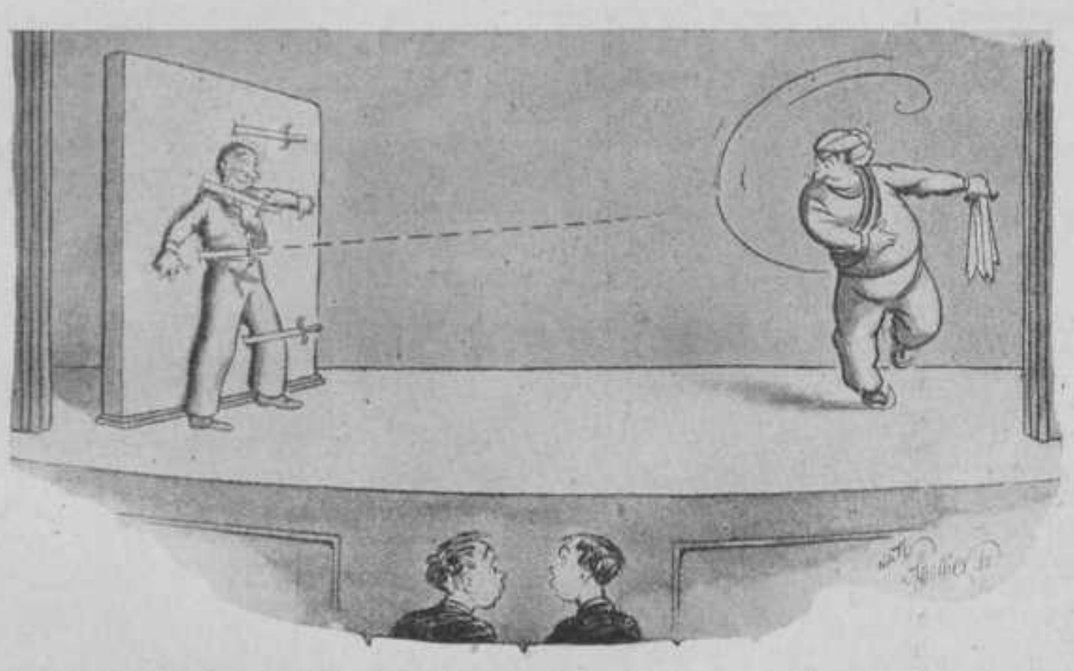
Beroemde hardlooper: „Allright. Hoe loopen we?"

Vriend: „Die ladder op!"

* * *

Onderwijzer: „Tom, noem me drie verzamelnamen".

Tom: „Vliegenpapier, prullemand en vuilnisbak".

„Ik vind er niks ân. Die vent gooit telkens mis."

Trage Theo: „Ik wou dat ik een machine had die mijn huiswerk maakte als ik op een knop drukte".

Luie Leo: „En dan nog een machine om op het knopje te drukken".

* * *

De vriend: „Zoo, heb je een nieuwe wagen?"

De erg-rijke: „Ja, ik moest even in een garage telefoneeren, en ik houd er niet van weg te gaan zonder iets te koopen".

* * *

Jongen: „Juffrouw, hebt U een vouwbeen?"

Winkeljuffrouw: „Zeker, jongmensch".

Jongen: „Dan zult u wel moeilijk kunnen loopen, hé?"

Dame (achterdochtig): „Hm, de mooiste appels liggen bovenop".

Koopman: „Juist mevrouw. Ik wil u de moeite besparen het heele zaakje ondersteboven te halen".

* * *

Pasgetrouwde man: „Lucie, die flensjes zijn precies zooals die, welke mijn moeder tien jaar geleden voor mij bakte".

Vrouw: „Je bent een schat!"

Man (begint te eten): „Ik geloof, dat ze het zijn".

* * *

Kleine Pietje: „Vader!"

Vader: „Wat is er?"

Pietje: „Hoeveel pooten moet je uit een duizendpoot trekken voor hij gaat hinken?"

EEN DRAMA IN DE SNEEUWWOESTIJN

(Vervolg van blz. 323)

op een geschikte plek de geïmproviseerde vesting. Vermoedelijk hoopten ze in deze schuilplaats het zoo lang te kunnen uithouden tot de politie de achtervolging opgaf of, in geval van ontdekking, ten minste met kans op succes tegenstand te kunnen bieden. Daar hun spannen hen steeds weer verrieden, dooden ze de honden, in het vertrouwen, dat ze als geschoolde skiloopers ook zonder de sleden hun doel zouden bereiken. Bovendien konden ze het hondenvleesch als voedsel gebruiken. De blizzard, welke hen kort daarop verraste, vernietigde hun plannen. Landham vroor in den storm dood, terwijl zijn vriend zich nog met zijn laatste krachten in de hut kon sleepen en daar van uitputting stierf. Zoo heeft de onverbiddelijke natuur ten slotte de misdaden der bandieten gewroken.

(„Het Vaderland" van 19 Sept.)

JAZZ-NIEUWS

(Vervolg van blz. 322)

en stylistisch belangrijke hoedanigheden, en last but not least een ontzettend virtuoze en tegelijk swingrijke bassist, assisteeren Nat bij zijn rhytmische wandelpartijen op de trompet en op zijn stembanden.

Nat is nog altijd hetzelfde kleine, grappige blonde Engelschmannetje, vol humor en enthousiasme, met een ongelooflijke nauwgezetheid waar het betreft zijn „muziek-maken", zijn kleeren en de keuze van z'n dassen.... wie dit sportieve, stevig-gebouwde heer met zijn fantastisch jong uiterlijk voor 't eerst ziet, zou niet gelooven, dat dit nu Nat Gonella, de Armstrong of Henry Allen van het Britsche Rijk is, en nog minder dat hij thans zeven-en-twintig jaar is..

Good Luck, broeder Nat, in „life" en „business"!

Twee Decca-platen die je, na ze gehoord te hebben, vast zult willen bezitten, zijn: het concert-arrangement van Ambrose's fameus orkest van het prachtige lied „When Day is Done" (Ambrose's „openings"- en „finish-up"-nummer) op een groote 30 c.M. Deccaplaat, en zijn fantastische arrangementen van de bekende swing-favorieten „Limehouse Blue" en „Copenhagen". Zooals je weet, hebben alle groote havensteden in Engelsch-sprekende landen hun „limehouse quarter", hun Chineezenwijk, en **Ambrose** nu introduceert in zijn interpretatie van dit prachtige swing-nummer een aantal verrassende affecten met exotisch (in casu: Chineesch-) aandoende geluiden en orkestreervondsten, die de moeite van het aandachtig beluisteren ten volle waard zijn. Daarbij bezit deze plaat, als gezegd, een swing van belang!

Dit is dan alles, voor deze maand en laten we hopen dat ik de volgende keer weer 'n heelehoop nieuws en interessants voor jullie heb! So long.

R. S. V.

NATUURLIJK ZOEKT GE VOOR UW KINDEREN EEN

GOEDE SCHOOL

DE ROTTERDAMSE SCHOOLVERENIGING TRACHT ER EEN TE ZIJN

KLEINE KLASSEN

■

PROSPECTI
KLEUTERKLAS
LAGERE SCHOOL
MEISJESSCHOOL
Bij B. Hofman, Dir.
Schiedamsesingel 155

APELDOORN

APOTHEEK ROELSE - APELDOORN
HOOFDSTRAAT 136 TELEFOON 2075
Verbandstoffen - Bronwateren
Homoeopatische Geneesmiddelen

Parkietenvoer, Zangzaad, Lijstervoer, Torteldulvenvoer, Papegaaienvoer, Volière-zaad, Duivenvoer, Meelwormen, enz.
C. V. A.
Nieuwstraat 33-35 - APELDOORN - Telefoon 3081.

FYFFES
VERKENNERS eten uitsluitend
BANANEN
Imp. E. J. STOKKING, Apeldoorn
Kanaalstraat 3-5-7
FRUIT IM- en EXPORT.

GERESERVEERD VOOR FIRMA BAKELS

DORDRECHT.

Naamlooze Vennootschap „De Rozijnkorf"
v.h. J. Romijn Bzn.
Drogerijen DORDRECHT Specerijen
Ruime sorteering verbandartikelen. - Speciaal adres voor
Verbandtrommels.

PETR. GASSTRAALKACHEL
tevens kookstel, slecht ƒ 6.75 compl.
PROVINCIALE IJZERHANDEL „DORDRECHT"
Groenmarkt 3 - Telef. 5937
VOOR UW GEREEDSCHAPPEN

Henri J. Thoman, Apotheker
Voorstraat 366 - DORDRECHT - Telefoon 5.3.0.2
HOMOëP.- EN ALLOPATISCHE GENEESMIDDELEN
— SPECIALITé'S BRONWATEREN —
BRONZOUTEN EN VERBANDSTOFFEN ENZ.

Van Namen's Zaden
DORDRECHT
Speciaalzaak voor
Tuin-, Bloem- en Landbouwzaden
Vraagt gratis prijscourant

Banketbakkerij B. J. van Eldik
Bisschopstraat 53 - Telefoon 5335
Johan Spaanstraat 17 - Telefoon 3774

FRIESLAND.

K. Hovens Gréve
HEERENVEEN - TELEF. 92 - LINDEGRACHT 47
KOLONIALE WAREN
COMESTIBLES THEEHANDEL
(Het adres voor Kampeerders)

NIEUWE UITGAVEN

Een Wasch-handleiding. Van de N.V. Lever's Zeep Mij. te Rotterdam ontvingen we een handig boekje, reclameuitgave voor het waschpreparaat „Radion". Op duidelijke wijze worden nuttige en practische wenken gegeven voor het wasschen van allerlei soorten van stoffen, o.a. kousen en wollen goederen, zonder dat kleur of weefsel nadeel ondervindt. Het boekje wordt gratis verstrekt.

* * *

In van Gorcum's Tooneelfonds verschenen de volgende nieuwe nummers:
No. 20 Hanneke Lekkertand, door Dr. Hoornweg en Dr. v. d. Zeyde.
No. 21 De Sneeuwklokjes luiden de Lente in, door G. Bos.
No. 22/3 De Verjaardag, door Tine Brinkgreve Wicherink.
No. 24/5 De Minnedrank, door Geert Kazemier.
No. 26/7 Het Hoedje dat haar past, door Anke Servaes.
No. 28/9 De Koning van Hawaï, door David Tomkins.
Uitgave van Gorcum & Co., te Assen.

* * *

Bob en Ben bij Sarrasani, door Rein Valkhoff en Piet Marée. Uitgave N.V. H. P. Leopold's Uitg. Mij., den Haag. Prijs ƒ 2.90. Zooals we in deze rubriek reeds vroeger aankondigden, zijn in deze serie verschenen „Bob en Ben op stap met de K.L.M." en „Bob en Ben op Zee", een reis ter vischvangst met de Sch. 261 in de Deensche wateren. Thans kregen Bob en Ben speciale toegang tot de wagens, tenten en stallen van het groote circus Sarrasani. Door hen maken we nader kennis met de artisten en het personeel. Rein Valkhoff beschrijft hun avonturen vlot en Piet Marée maakte keurige circus-opnamen.

* * *

Het Insigne „Natuurkenner" en hoe het te behalen, door Drs. H. Kreutzer, Commissaris van „De Katholieke Verkenners". Uitgave „De Nederlandsche Padvinders". Aan de hand van de eischen, als vermeld in de Spelregels, geeft Drs. Kreutzer

HET VERKENNERSHUIS

brengt voordeel voor de Ouders!
Door kwaliteit van stoffen
door goede, vlotte modellen
door officiële dracht
door sterke makelij
en buitendien door
LAGERE PRIJZEN
geven onze
Verkenners- en Welpen-uniformen
EEN BEDUIDEND VOORDEEL
Laat U dit niet ontgaan. Vraagt prijscourant
REMBRANDTKADE 30 UTRECHT
TELEFOON 17442

tal van nuttige wenken en aanwijzingen om je voor dit belangrijke insigne te bekwamen. Jongens, die hiervoor aan het werk zijn of eraan willen beginnen, verzuim niet deze kleine handleiding aan te schaffen.

* * *

Hoe heet die Schelp? Platenatlasje van de meest voorkomende schelpen en horens, door H. v. d. Maaden, Schipper van de Juliana Groep te Katwijk aan Zee. Uitgave N.V. Drukkerij Rutgers te Leiden. Prijs 70 cent. Een handig boekje met afbeeldingen van de meest voorkomende schelpen op onze stranden, met vermelding van Latijnsche en Nederlandsche benamingen.

* * *

Schelpen op ons Strand, door J. G. Th. van Nes. Ill. A. W. Wagner. Uitgave W. J. Thieme & Co. te Zutphen. Een wat uitvoeriger werkje dan het hiervoor aangekondigde, met tal van gekleurde en ongekleurde illustraties. Dit boekje bevat tevens eenigen tekst over de weekdieren, het ontstaan der schelpen en de vijanden van onze weekdieren. Voor jongens, die zich voor dit onderwerp interesseeren, een uitstekende, beknopte handleiding.

* * *

Het Insectenboekje, door Dr. G. Barendrecht. Uitgave N.V. De Arbeiderspers te Amsterdam. Prijs *f* 1.75. Dit vlot en zeer populair geschreven boekje, dat als ondertitel draagt: Een eerste kennismaking met de wereld der insecten, bevat stof voor heel wat belangwekkende natuurverkenningen. Aanbevolen voor de troepbibliotheek.

* * *

Nederlanders, leert wandelen! Handleiding voor het wandelen en de wandelsport, door J. C. de Vries. Met medewerking van Dr. W. J. H. Leuring, medisch leider der Vierdaagsche afstandmarschen. Uitgave Kosmos, Amsterdam. Prijs 65 cent. Dit enthusiast geschrift bepaalt zich niet tot het opwekken om de wandelsport te beoefenen, doch geeft ook tal van nuttige trainingswenken en aanwijzingen voor lichaams-, in het bijzonder voetverzorging. Eenige aardige kiekjes illustreeren den tekst.

Gouda-Fietskaarsen

De klokken gaan weer achteruit en de avonden lengen. Zorgt er voor, paraat te zijn en een pak kaarsen bij de hand te hebben. Ze zijn er in alle kleuren, in alle maten en voor alle doeleinden: voor huis en tent, voor feest- en dinerverlichting. Maar ..... het moeten Gouda-Kaarsen zijn: die hebben een reputatie van 77 jaren hoog te houden.

Koninklijke Stearinekaarsenfabriek, Gouda te Gouda

De fabriek ook voor thee- en nachtlichten. Geen huisvrouw kan er buiten.

'S-GRAVENHAGE.

N.V. v. Houweninge & IJsselstijn

BLOEMENMAGAZIJN HOFLEVERANCIERS
Member F.T.D. Giro No. 18828 Mitglied Fleurop
Tel. 11974.* Tel.-Adres Calla-Haag Den Haag

'S-GRAVENHAAGSCHE BEGRAFENIS MAATSCHAPPIJ

W. C. de Zwaan & Zn.

Kantoor: Kazernestraat 56a - DEN HAAG - Telef. 13131
Begrafenissen - Correcte Uitvoering - Transporten

's-Gravenhaagsche Zwem- en Badinrichting

MAURITSKADE 4

Twee afzonderlijke Bassins. - Dagelijks geopend v. 7½-6 u.
FAMILIEBAD 's Maandags en Donderdags van 12-6 en Dinsdag- en Vrijdagavond van 7-9 uur en Zondagm. 9-12.30
Stoom, Heete Lucht, Kuip, Elec. Licht, Electrische en Geneeskundige Baden.

G. J. JAUTZE

Plissee's, Ajours, Festons, Broderie. Overtrekken van Knoopen met nikkelen figuren goud- of zilverrand. Smal Feston voor afwerking rafels, enz. Insignes.
Vondelstraat 47, h. Tollensstraat - Telef. 335911
DEN HAAG
— Afhalen en bezorgen —

GRONINGEN.

Goede padvinders, goede daden ....

Goede daden kun je verrichten wanneer de geest frisch en het lichaam veerkrachtig is.
Zwem daarom geregeld in het heerlijke water van het moderne

NOORDERBAD

OOSTERHAMRIKKADE - GRONINGEN

WATERZUIVERING DOOR ZILVERSTERILISATIE - ÉÉNIG IN NEDERLAND

FIRMA A. KWINT
WINSCHOTERDIEP W.Z. 7, 9, 17, GRONINGEN TEL. 113
SPECIALITEIT IN KAMPEERTENTEN, TENTZEILEN ENZ. SPECIALE NOTEERINGEN VOOR DE PADVINDERS-ORGANISATIES

HAARLEM

Bloemenmagazijn J. F. Bekker

Wagenweg 78 - Telefoon 11418 - Haarlem
Levering van alle soorten **Bloemwerken** en **Planten**

HEERDE

Electr. Brood-, Koek- en Banketbakkerij

R. J. VAN ARK

Zwolscheweg 222a - HEERDE - Telefoon 62
Speciaal adres voor PADVINDERS, KAMPEERDERS en TOERISTEN

LEIDEN.

FA. J. J. TAVERNE
Leiden - Tel. 192 - Donkersteeg 17
RUND-, VARKENS- EN KALFSSLAGERIJ
SPECIALITEIT IN FIJNE VLEESCHWAREN

LEIDSCHE COÖP. MELKINRICHTING „DE LANDBOUW" - LEIDEN
HET adres voor de levering van prima gepasteuriseerde Melk en Melkproducten. Ook voor Padvinders. Tel. 218

VOOR UW KAMPEERTOCHTEN
TIELEMAN & DROS'
PLATS-DU-JOUR
(kant en klaar) in circa 20 soorten
PATE'S „TIDRO"
LIMONADES JAMS
ENZ.
CONSERVEN-FABRIEKEN
TIELEMAN & DROS
LEIDEN SEDERT 1877

VACANT

MEPPEL.

Apotheek KNOPPERS
GROOTE KERKSTRAAT No. 4, MEPPEL
Telefoon No. 2394 - Giro No. 135149

NUNSPEET.

J. BLONK - Vleeschhouwerij
Stationslaan Lc. 101 Telefoon 16
Beveelt zich beleefd aan bij H.H. Kampeerders en Toeristen voor de VELUWE.
Specialiteit in fijne VLEESCHWAREN

NILLMIJ
OPGERICHT IN 1859

KRACHT
DOOR
OPENBAARHEID

Beknopte Handleiding voor Athletiek en Duitsch Handbal voor Sportbeoefenaars en leiders, door W. J. de Bruyn, Leeraar M.O. Uitgave G. W. den Boer, Middelburg. De schrijver behandelt het loopen, springen, wandelen, klimmen en zwemmen, en geeft tenslotte de regels van het Duitsch handbal. Het belangrijkst zijn de oefenwenken van het loopen en het springen.

* * *

Het Vliegtuig. Opbouw en Werking, door J. H. W. v. d. Muelen, ass. Bedrijfsleider der K.L.M. Uitgave J. M. Meulenhoff, Rokin, Amsterdam. (Meulenhoff's Luchtvaartserie). De luchtvaart heeft de belangstelling, in het bijzonder de belangstelling der jongeren. Bij velen is die belangstelling meer dan een oppervlakkige; zij willen zich verdiepen in de techniek van den vliegtuigbouw en deze serie kan hen hierbij helpen. Dit boekje beschrijft de voornaamste deelen van het vliegtuig, voorts de werking met verklaring van het principe van het vliegen en enkele beschouwingen over de werking van de voornaamste deelen. In:

Het Vliegtuig (materialen en constructie) door denzelfden schrijver vinden we bijzonderheden over den bouw, het ontwerpen, het proefvliegen, het gebruik der materialen en tenslotte de constructie van vleugels en romp. Beide boekjes zijn keurig geïllustreerd met teekeningen en foto's.

* * *

Zweefvliegtuigen en Zweefvliegen, een populaire uiteenzetting door H. Kramer. Met 43 foto's en teekeningen. Uitgave Kosmos, Amsterdam. Prijs 90 cent. In dit handige boekje vinden we behandeld het zweefvliegen, luchtstroomingen, zweefvliegtuigtypen en de constructie van zweefvliegtuigen.

* * *

Het A. B. C. van de moderne Vliegtuigtechniek, door H. Kramer. Met 173 foto's en teekeningen en een voorwoord van Frits Koolhoven. Uitgave Kosmos, Amsterdam. Prijs geb. *f* 2.75. De schrijver richt zich door dit boek in het bijzonder tot de jongens van dezen tijd, die naast de historie en romantiek van het vliegen ook een begrijpelijke verklaring wenschen van de moderne vliegtuigtechniek. Het eerste deel van dit

Wij houden voor verhuur voorradig een serie huitenten 2.20 x 3.— M. bijzonder doelmatig en niet duur.

fraai uitgevoerde boek handelt over vliegtuigsoorten, krachten en aero-dynamische vormen en vleugelprofielen, evenwichten stabiliteit, besturing en luchtschroeven. Het tweede gedeelte gaat dan verder in op de constructie van vleugels, stuurorganen, romp, onderstel, beslagen en stuurinrichtingen, motoren en instrumenten. Zooals reeds gezegd, is het boek bestemd voor jongens. Het zit vol belangwekkende technische bijzonderheden, welke echter steeds volkomen begrijpelijk worden verklaard. Een zeer geslaagde uitgave! Voor vliegenthusiasten iets voor Sinterklaas.

TOUWVERBINDINGEN

door GILCRAFT **Met 203 duidelijke voorbeelden.**

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT

In dit boekje worden op zeer duidelijke en eenvoudige wijze de meest voorkomende touwverbindingen behandeld. Het bevat o.m.: Definitie van het touw en hoe je touw moet gebruiken. Verder allerlei soorten knoopen, steken, plattings en splitsen. Blokken, takels en stroppen. Sjorringen. Blokken, houvasten.

DIT BOEKJE IS NUTTIG VOOR IEDEREEN EN IN HET BIJZONDER VOOR PADVINDERS, KAMPEERDERS EN LIEFHEBBERS VAN ZEILEN EN VAREN.

Alom verkrijgbaar en bij de Uitgevers à *f* 0.70 gecart.

OMMEN-DALFSEN

PADVINDERS:

In OMMEN is Uw adres voor alle soorten Bloemen en Bloemwerken

K. MOLL,

BLOEMISTERIJ EN KWEEKERIJ

Schapenallee 10 - Telefoon 82

Verzending ook buiten OMMEN

HOTEL PENSION

Villa „Hei en Dennen",

OMMEN. Eerste huis ter plaatse.

Hammerweg 7 - Tel. 72 (bij 't station)

Stroomend koud en warm water. Centrale Verwarming, Badkamer, Garage, Groote tuin met bosch en heide.

H. ZWART.

OMMEN.

BROOD- en BANKETBAKKERIJ

KRUIDENIERSWAREN en COMESTIBLES

ANNEX LUNCHROOM

JAN HURINK

Brugstr. (Hoek Kerkplein), Tel. 69, OMMEN

Specialiteit in Cake

Depôt A.C.O. roomijs

KAMPEERTERREIN TE HUUR

Coöp. Zuivelfabriek „De Vechtstreek"

OMMEN - Telef No. 5.

PRIMA BOTER uit Gepasteuriseerde Room

IN CARTONS VAN ½ K.G.

Melk - Room-Karnemelk Koffie-Room en Karnemelksche pap

DAGELIJKS VERSCH AAN HUIS TE BEZORGEN

J. LUTTEKES - Ommen

BRUGSTRAAT - TELEFOON 105

Souvenirs, ansichtkaarten speelgoed, huish. artikelen, annex Rijwielzaak.

AUTOBUSDIENST OMMEN—ZWOLLE.

Aansluiting op alle treinen. Gaarne wordt U op verzoek DIENSTREGELING toegezonden.

E. LAMBERS - OMMEN - Telefoon 4

Fa. W. van Kesteren - Ommen

SCHOENENMAGAZIJN - Brugstraat 10 - Tel. 109

Robinson-schoenen, gymnastiek-schoenen.

Electr. REPARATIE-INRICHTING

Van Eerten's Boekhandel
TELEF. 59 - Het adres voor: OMMEN
Vulpenhouders, Land- en Wandelkaarten.
Ansichtkaarten, 10 v. 15 ct. Stadsgezichten

Voor BETER SCHILDERWERK het adres
C. J. SIERO
Decorateur - OMMEN - Telefoon 58

Fotohuis TERRA -:- Ommen
t.o. HOTEL „DE ZON"
FOTOGRAFEERT ALTIJD, OVERAL EN ALLES.
FOTOHANDEL - Ook Panchromatische films en platen
Ontwikkel-, afdruk en vergrootingsinrichting voor amateurs.
Voor toeristen en padvinders fotokaarten uit de mooie omgeving van Ommen.

Egberts' Cichorei
verbetert den smaak van de Koffie en geeft tevens een groote besparing op uwe koffie-rekening. Let vooral op den naam EGBERTS

G.E.B.
OMMEN
Indien gij U te Ommen tijdelijk of blijvend vestigt vraagt dan inlichtingen over ons speciaal KOOKSTROOMTARIEF
Telef. 2, Ommen
(Gemeentehuis)

JAN DIJKS
BRUGSTRAAT 16 - OMMEN - TEL. 102
Souvenirs, Ansichten, Speelgoederen,
Pijpen, Toilet-artikelen, Zakmessen,
Feestartikelen, Groote sorteering.
HET ADRES VOOR PADVINDERS
EN TOERISTEN! !

Joh. v. d. Kolk
OMMEN.
Moderne optiek. - Gediplomeerd opticien V. V. O.
UURWERKEN. - GOUD EN ZILVER

Afdeelings-Berichten

Arnhem (De Zwervers). Ten introductie het volgende: Toen in 1933 de troep de „Veluwse Verkenners" te groot werd, moest gesplitst worden. Nadat op het landgoed Zijpendaal een troephuis was gevonden, in de gedaante van het koetshuis aldaar, werd de troep „de Zwervers" opgericht uit de Verkenners, die in de buurt van het park Zijpendaal woonden. De Veluwse Verkenners en „de Zwervers" zijn dus nauw aan elkaar verwant, wat blijkt uit de troepkleuren. Al direct na de oprichting werd gesukkeld met de leiding. De troep was successievelijk proefkonijn van een 5-tal leiders die even zo vrolijk weer van het toneel verdwenen. Toch bleef de troep voortleven, doordat er zich langzamerhand een kern van oudere jongens gevormd had. Eindelijk verscheen de man, in de gedaante van A.D.C. Sevenhuyzen, die samen met V.T. Cohen de zaak op poten zette. Op het ogenblik is het woord aan vaandrig Cohen, die zijn uiterste best doet, om de troep op een hoger peil te brengen. Dat niet alleen individuele training, maar ook de **goede geest** een zeer belangrijke factor is, wordt ter dege ingezien. Ik mag dit verslag niet eindigen, zonder aan den oprichter van de groep, hopman van Leeuwen, een woord van dank te zeggen, vooral hetgeen hij voor de groep in de toenmaals heel moeilijke tijd gedaan heeft. TON.

Bussum (Gooibergtroep). De dag waarop ik dit stukje schrijf — 28 Sept. — is de 15de verjaardag van onze groep. Voorwaar geen kleinigheid. We hebben in de tijd die achter ons ligt talrijke fijne Verkennersjaren gehad, maar we werden ook niet gespaard voor teleurstellingen. Een viertal jaren geleden schenen de dagen der groep zelfs geteld. Niettemin hebben we krachtig samengewerkt en is de groep er een die er weer wezen mag, met ongeveer 75 leden, dank zij de uitstekende leiding van Hopman Souwer. Toch kan het peil van waardigheid nog steeds beter, al moet de lezer nu weer niet denken dat we op dit punt zo be-

SPAARBANK
TE ROTTERDAM
Opgericht 1 Mei 1818
HOOFDKANTOOR: GED. BOTERSLOOT 149
Gelegenheid tot Inleggen en Terugontvangen:
Hoofdkantoor: Gedempte Botersloot 149
elken werkdag van des morgens 9 tot des nam. 5 uur; Zaterdags des morgens van 9 tot 12 uur.
Bijkantoren:
Schiedamschesingel 3a; Goudscheweg 100; Oostplein 25; Lusthofstraat 140a; Noordsingel 1; Bergweg 101a; Schieweg 118a; N. Binnenweg 258; 1e Middellandstr. 3b; Schiedamscheweg 51c; Mathenesserplein 40b; Van der Takstraat 3a; Boergoenschestraat 66b; Pretorialaan 4b; Hillevliet 76b. HILLEGERSBERG: Dorpsstraat 6; Bergpolderplein 6. HOEK VAN HOLLAND: Rietdijkstr. 104; elken werkdag van des morgens 9½ tot 1 uur en des namiddags van 3 tot 6 uur. Zaterdags des morgens van 9½—12 uur.
TUINDORP HEYPLAAT: Vestastr. 15, Maandagmiddag van 4—6 uur.

Prachtige jonge mannen Kanaries
aardig zingende ƒ 2.—. Extra voorzangers ƒ 3.—.
Prachtige parkieten Groene ƒ 1.75. Gele ƒ 2.—
Blauwe ƒ 2.50. Witte en Mauve ƒ 3.—.
Corstens Verschuren
Postbus 55 - Telefoon 581 - Helmond

roerd zijn, want als goed begin van het Winterseizoen legden we voor de tweede maal beslag op de watersportwisselbeker, welke werd beschikbaar gesteld door de „Arrowe-groep" alhier.

Vandaag ook wordt de „Jubileum-Vuurpijl" (ons groepsblad) de lucht in geschoten en heeft voor deze feestelijke gelegenheid in plaats van 9 thans 15 bladzijden inhoud. De vuurpijl wordt steeds door ons zelf verzorgd onder het motto: Van ons —Door ons — Voor ons. In deze nieuwe vuurpijl staan zeer belangrijke berichten over alle verdere „Plechtigheden" en vooral over het „groepdiner" welke nog gehouden zullen worden in verband met ons 3de lustrum, maar daarover de volgende maand, als ik met een volle maag hiervan ben teruggekomen. Ik watertand nu al! „Tot zo lang."

Deventer (Westenenk Troep). In Juli hebben we een heel gezellig zomerkamp gehouden in een prachtige streek: Ootmarsum. Het samen zijn met de Thorbecketroep is van beide kanten zeer geslaagd geweest. Onze hopman heeft toen wel een moeilijke taak gehad, maar er zich prachtig doorheen gezet tezamen met Vaandrig Gortmans en Vaandrig Jan. Het bleek, dat wij de kampeerstandaard hadden veroverd. Hopman heeft nu gezegd, dat, nu we meer kampeerroutine bezitten, wij misschien het volgend jaar op een leuke verrassing kunnen rekenen. Dus allen op naar 't volgend zomerkamp! De resultaten van dit zomerkamp waren: Kees Haverkamp geinstalleerd; Bé Dubbe kreeg ins. kampeer, Jan de Fluiter, 1e klas, kroonverkenner en ins. kok. In Sept. deden wij bijna elke oefening aan athletiek, slagbal of handbal. 21 Sept. hielden wij 's avonds een geslaagde smokkeloefening met de Pres. Steyn-troep en met de V.T.'s. De Cubaanse zeesmokkelaars zijn te listig geweest, zoodat de suiker niet op de juiste plaats terecht kwam. 28 Sept. hebben we met tweeen Zutphen 's avonds van 8—9.30 bezocht, vermomd, en daar trachtten wij elkaar op te snorren. Vooral Kees I, Jaap en Antoon waren goed. Een „petmans" (Hopman) heeft een poos bij onze verzamelplaats gestaan met 2 „burgerjuffies" (Bagheera en een vriendin van haar), terwijl wij in 't eerst niet konden raden, wie 't waren, die zo heen en weer liepen en dan vlak bij ons kwamen staan. In October hebben we wedstrijden, waarin

QUAKERSCHOOL KASTEEL EERDE, OMMEN (Ov.)
MODERNE SCHOOL MET INTERNAAT
Voor jongens en meisjes van 6 tot 18 jaar van alle gezindten. Lager en voortgezet onderwijs. Opleiding (ook tusschentijds) voor diverse klassen H.B.S. (Kleine Groepen). Naast de schoolvakken (grondige taalbeoefening) Engelsch, Fransch, Duitsch, Latijn, practisch werk: pottenbakken, timmeren, tuinieren, Sloid en sport. Goede accommodatie in mooie natuur). Schoolgeld naar inkomen: ƒ 100.— tot ƒ 60.— per maand inclusief internaat. Muzieklessen extra. (Prospectus en referenties op aanvrage.)
Directrice: Prof. KATH. M. D. PETERSEN

EXPEDITIE J. & G. STEEN - OMMEN
t.o. het Postkantoor - Telefoon 64
Auto-diensten Ommen—Deventer (Donderdag) en Ommen—Zwolle (Maandag, Woensdag, Vrijdag)
DIENSTREGELING OP AANVRAGE.

PADVINDERS, KAMPEERDERS EN TOERISTEN!
Wanneer ge **van** en **naar** Ommen gaat, bezoekt dan de
Uitspanning „MADRID"
de bekendste uit den geheelen omtrek.
Aanbevelend,
H. VAN PIJKEREN.

PUTTEN.

G. VAN DAM
Dorpstraat 5 - Telef. 45 - PUTTEN
BROOD- EN BANKETBAKKERIJ
PUTTENSCHE SPRITS
Koloniale Waren, Comestibles. - Anno 1734.

Voor één kwartje 30 à 40 koppen overheerlijke koffie!

Ze zitten in een fleschje **CAFITA** gevuld met koffie-extract en suiker. Onmisbaar in de huishouding, bij pic-nic en kampeeren. Kan en filter overbodig.

Vraagt Uw winkelier

Cafita

N.V. v.h. R. BUISMAN - ZWARTSLUIS.

N.V. Stoomzuivelfabriek „Aurore", Rotterdam

„DE STICHTSCHE LUSTWARANDE".

Zuivelfabriek SOEST

Middelwijkstraat 38 - Telefoon 436

Gebruikt steeds onze MELK, KARNEMELK, FLESSCHEN-MELK, JOGHURT, GORTEPAP en ROOMBOTER.
Onze producten zijn steeds veilig.

VLAARDINGEN.

VERKENNERS

vraagt alom de bekende TIT-BIT Chocolade, Pastei, Jams en Limonades.

FABRIEK TE VLAARDINGEN

WASSENAAR.

DEYL-TAX, 6 cent per K.M.

N.V. GARAGE „DEN DEYL" - TEL.71.72.73
t.v.v.d.z. H. RIEM & Co. RIJKSSTR.WEG 388

FIRMA L. DOMPELING & ZN.

MELK- EN ZUIVELINRICHTING
ANNEX FIJNE VLEESCHWAREN
SPECIALITEIT IN SLAGROOM
LANGSTRAAT 36 TELEFOON 716484

BEZOEKT

THEETUIN

„DUINRELL"

!

OP HET OPENGESTELDE LAND-GOED „DUIJNRELL" VAN GRAAF VAN ZUYLEN VAN NYEVELT.
TE BEREIKEN PER NOORDWIJKER BUS, VANAF STATION S.S., DEN HAAG EN H.T.M. (Halte KERKDAM)

G. A. VAN DER DRIFT

KERKSTRAAT 11 TELEFOON 716041
Limonade-gazeuses en limonade-siropen.
Minerale- en Bronwateren.

Tegen RUWE HUID is onze

Hamameliszalf

(bereid met het Amerikaansche Witch Hazel)
EEN UITSTEKEND MIDDEL

Tuben en potjes van verschillende grootte. Alom verkrijgbaar bij apothekers. Nederlandsch Fabrikaat

C. Th. Voorhoeve & Co.

Apothekers.

's-Gravenhage - Tel. 553643* - Frederik Hendriklaan 102

we allen ons beste beentje voor zullen zetten. Rest nog te vermelden: de troepraad zal voortaan Herten heten. Uitgereikt werden: ins. brandweerman aan 6 man, rood/wit koorden en ins. lassowerper, dit laatste aan J. de Fluiter.

KIEVIT II.

Den Haag (Graaf Willem Groep). Het kost altijd even moeite om na de vacantie op gang te komen, hè. We hebben spoor-oefeningen gehad, sluipoefeningen (een anti-lawaai oefening moest er echter nog bij) seinen, met licht in het donker en kon het anders, in het water (regen). Door het vertrek van onze bovenburen zoeken we een andere troep die ons troephuis met ons wil deelen, anders komen we op straat, en dat is nu juist de bedoeling niet. Spanning dus genoeg in de troep. We trachten een stam te fokken. Zijn er nog aspirant V.T.'s? Op Prinsjes-dag hebben we een fakkeloptocht gehad en hebben wij gedefileerd langs H.M. de Koningin en H.K.H. de Prinses. Het weer werkte weer niet mee maar toen we langs het Huis ten Bosch trokken waren we het slechte weer vergeten. Veel nieuws is er niet meer. Door vertrek naar andere plaatsen van enkele jongens kunnen wij nog een paar nieuwelingen gebruiken om onze 5 patrouilles weer op volle sterkte te brengen. Herten in ieder geval nog 1. Waar blijft hij ?

HERTEN 3.

NED. FABR.

Het Buitenland

sloot zijn grenzen...

Duizenden Nederlandsche glasarbeiders werkloos....

TOCH:

wordt Nederlandsche melk, Nederlandsche limonade, jam nog wel bij U bezorgd in Engelsche, Duitsche en Tsjechische flesschen.

Verpakkingsglas

VAN
NEDERLANDSCH FABRIKAAT

IS HERKENBAAR AAN DIT BODEMMERK

VEREENIGDE GLASFABRIEKEN

TELEF. 69001-4 - SCHIEDAM

Geluiden uit de Rimboe

EEN BOEK VOOR WELPENLEIDERS

Door VERA C. BARCLAY

De beteekenis van de dingen in de Rimboe. Welpen en de schoonheid van de Natuur. De Psychologie van het Welpenwerk.

Uitsluitend gecartonneerd .. *f* **0.75**

Uitgave:
SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT
Telefoon 5700 - Postrekening 2456

Verkrijgbaar in elken Boekhandel, Leveranciers van P.V.-Artikelen en het Nat. Hoofdkwartier der N.P.V., Alexanderstraat 20, Den Haag.

Den Haag, Groep V (St. Joris). 8 September was er bijeenkomst voor de patrouille leiders en assistenten, welke dag besteed werd aan herhaling van klasse-eisen. 15 September, 's ochtends kwamen vier welpen over naar de troep, wat natuurlijk met enige ceremonie geschiedde. 22 September, 's Ochtends een stadsoefening, waarbij we foto's kregen en die plaatsen maar moesten gaan opzoeken, met het nodige daaraan verbonden. 's Middags werden de ouders in de gelegenheid gesteld om de foto's, die tijdens het Zwitserse kamp werden gemaakt, te bekijken. Om 16 uur was het afscheid van onze troepleider, W. v. d. Werff, die naar Durban in Zd. Afrika ging. Dit is een groot verlies voor de troep, daar hij zolang als onze troep bestaat, er bij is geweest. Namens de troep reikte de hopman hem een zilveren Swastika met oorkonde uit. 26 September ging de boottrein, waarmee hij wegging. De gehele troep was bijna op het station aanwezig en een driewerf-hoera werd voor het laatst voor hem uitgeroepen.
P.L. REIGERS.

Rotterdam (Fridtjof Nansen Groep 12). Het Pinksterkamp werd op „Duinrell" gehouden, waar patr. Leider en assistenten van Groep 28 bij ons te gast waren gedurende dit kamp. Onze Kieviten werden nummer één in de patr. wedstrijden, gevolgd door Zwaluwen van Groep 28, terwijl de Zwaluwen, Uilen en Zeemeeuwen van onze groep resp. nummer 3, 4 en 5 werden. 1 Juli werd de groepleiding overgenomen door den Hopman. De welpenhorde kreeg meer assistenten. Het Zomerkamp werd te Kaatsheuvel (N.-Br.) (Roestelberg) gehouden, waaraan 35 groepleden deelnamen. De A.D.C. van 's Hertogenbosch, den Heer B. Stroeve bezocht ons kamp en tekende de Kampeerstandaard af. Een touringcar met ouders bezocht ons. Na 't kamp maakten 3 groepleden een zwerftocht naar Hellendoorn voor insigne Kampeerder. Het winterprogram ging 1 September in werking. Het ledenaantal steeg, zoodat een maximum werd bereikt. Eens per maand houden we een Groepsavond, waaraan zowel welpen, verkenners als voortrekkers aan deelnemen. Gedurende de V.V.V. week waren we behulpzaam bij de afstandmarsen, terwijl we nu weer aan de repetitie zijn begonnen voor de komende feestavond. Met ons winterprogram ging ook de patr. wedstrijd in werking; 5 patrouilles strijden enthousiast om de patrouille van de troep te worden. Plannen voor het vormen van een V.T. stam zijn in werking.
D.

VRAAGT DE BESTE KWALITEIT
DAT IS KWATTA'S
BEROEMDE MANOEUVRE CHOCOLAAD
Zwaargewicht
Melk en puur
MET GELDIGE
KWATTA-SOLDAATJES
5c per reep

WASSENAAR

PAUL C. KAISER
DEN HAAG
Brood, Banket, Chocolade
Filiaal in Wassenaar
RIJKSSTRAATWEG 475
Zaterdagsmiddags 3 uur versch brood verkrijgbaar in het kamp DUYNRELL

VLEESCHHOUWERIJ EN SPEKSLAGERIJ
H. VAN DER GUGTEN
SCHOOLSTRAAT 25 TELEFOON 716079
SPECIALITEIT IN FIJNE WORST EN VLEESCHWAREN
Machinaal gesneden.

M. KRAAN.
Langstraat 65 - Telefoon 716146
Leesbibliotheek - Ansichtkaarten - Schrijfbehoeften.
Groote sorteering luxe Post.

H. VAN LEEUWEN.
v. Zuylen v. Nyeveltstraat 5 Telefoon 717195
FOTOTOESTELLEN - ROLFILMS
en alle FOTO-BENOODIGDHEDEN
ONTWIKKELEN - AFDRUKKEN

VERKENNERS!!
Voor Uwe Toilet-artikelen en Drogisterijen
WARENHUIS „HET OUDE RAADHUIS"
Langstraat 27 - Telefoon 717741

Aardappelen-, Groenten- en Fruithandel
JAC. H. RIJNVIS
WINDLUSTWEG 9 CONSERVEN

C. VREEKEN
E. NOACK'S FIJNE VLEESCHWAREN, KOLONIALE- EN GRUTTERSWAREN - COMESTIBLES - LIMONADES
WINDLUSTWEG 12 TELEFOON 71.64.23

ZEELAND.

Drogisterij Schulte en Thieme
in het Huis met de Roode Pilaren — MIDDELBURG
Snelverbanden, Verbanddoozen in verschillende grootten

HET VERTROUWDE ADRES IN ZEELAND IS
Drogisterij & Fotohandel
DE WOLF
LANGE KERKSTRAAT 8, TELEF. 209, GOES

HET DORP EVERGREEN
EN ANDERE SCHETSEN UIT DE P.V.-BEWEGING
door Lord Hampton *Uitsluitend gebonden f 2.50*
Voor Nederland vertaald door Jan Schaap.
UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT
OVERAL VERKRIJGBAAR

Vraagt Krul's BONBONS FINS

70 ct.

slechts, kost het boekje

ZEEMANSCHAP

voor JONGENS

van L. R. BOURNE.

Abonné's Buitenland

Abonné's in de *Koloniën* en het *Buitenland* worden beleefd verzocht het abonnementsgeld voor den nieuwen jaargang 1936, omgaand per postwissel aan ons over te maken. De abonnementsprijs van „De Verkenner" is voor de Koloniën *f* 2.50 per jaar. Buitenland *f* 3.— per jaar. Indien gelijkertijd boeken besteld en betaald worden, dan moet de prijs verhoogd worden voor porto met 6 ct. per boek voor *Koloniën* en 10 ct. per boek voor het *Buitenland*.

SCHEFFERDRUKKERIJ, Dordrecht (Holland)

Werkjes voor vrije oogenblikken

Door „GILCRAFT"

Een boekje met beschrijving en illustraties van een reeks gebruiksvoorwerpen, welke Verkenners zelf kunnen vervaardigen

Uitsluitend gecartonneerd ... / **0.90**

Uitgave:
SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT
Telefoon 5700 - Postrekening 2456

Verkrijgbaar in elken Boekhandel, Leveranciers van P.V.-Artikelen en het Nat. Hoofdkwartier der N.P.V., Alexanderstraat 20, Den Haag.

De Verloren Stad
In linnen band *f* 1.90

Zwalkend op de Zuidzee
In linnen band *f* 1.90

Allan Cameron
In linnen band *f* 1.90

IN IEDEREN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ — DORDRECHT

Verkennings-Spelen

Nederlandsche bewerking van Gilcraft's „WIDE GAMES" door J. Schaap

Prijs *f* 1.10

Het eerste gedeelte van dit, voor Commissarissen en Leiders, onmisbare boek bevat een uiteenzetting van het doel en de techniek van het Verkenningsspel, met waardevolle wenken voor de voorbereiding.

Het tweede gedeelte geeft de uitwerking (met kaartjes) van een 20-tal Verkenningsspelen, als voorbeelden van de vier soorten, waarin deze spelen kunnen worden ingedeeld. Voorts een opsomming der beste spelen uit de bekende spelenboeken.

Het derde gedeelte geeft een korte beschrijving der in deze opsomming genoemde spelen.

Derhalve een boek dat voor alle Leiders van waarde BLIJFT, omdat het niet alleen Spelbeschrijving bevat, doch ook wenken voor het samenstellen van nieuwe spelen.

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT

Verkrijgbaar in elken Boekhandel, Leveranciers van P.V.-Artikelen en het Nat. Hoofdkwartier der N.P.V., Alexanderstr. 20, Den Haag

PADVINDER:

Puddingpoeders
Dessertmeel
Sauspoeders
Vanille Suiker
Maizena
Zelfrijzend
Bakmeel

Puddingpoedertabriek „DE PADVINDER"
ZUTPHEN.

Indien bij Uw Leverancier niet in voorraad wende men zich direct tot de fabriek.

„Veka Chocolade strooisel"

Gezond en Lekker op de Boterham

Verwekt levenslust en Kracht

Verkrijgbaar uitsluitend in halfpondspakken

VRAAGT U W EN WINKELIER

VERGEET NIET

als U er op uit trekt een pakje L U C I A mee te nemen

LUCIA

is een aardig mapje met 25 kaarten en 25 enveloppen.
Verkrijgbaar in den boekhandel in 4 kleuren voor slechts 40 ct.

N.V. Luxepostpapier- en Enveloppenfabriek
v.h. Jan Klompé, Amsterdam

KONINKLIJKE MEUBELTRANSPORT-MAATSCHAPPIJ

DE GRUIJTER & Co.

DEN HAAG — AMSTERDAM — ARNHEM

VERHUIZINGEN

Internationale Transporten

Ga niet op pad zonder

„De Lindeboom"

Biscuits

VRAAGT UWEN LEVERANCIER UITSLUITEND

KAMPEER- EN WEEKEND

TENTEN
"THE HIKER"

waar niet verkrijgbaar, dan aanvragen bij de fabrieksvertegenwoordiging.

DORNHEIM's Jacht- en Sportartikelen N.V.

Parkstraat 17 - ARNHEM - Telefoon 23724

Verken Holland met

Van der Schuyt's
CLUB COACHES!!!

25 AUTO-REISWAGENS BESCHIKBAAR!
Speciale tarieven voor Vereenigingen, Club's e.a. Gezelschappen.
Passagiersbooten te huur voor 200—900 personen!

N.V. Reederij Van der Schuyt
Hoofdkantoor Maaskade 30, Rotterdam, Tel. 15500
BIJKANTOREN IN VELE ANDERE PLAATSEN.

Dit is de driehoek.

De „Tweka"-driehoek, waarop U moet letten als U sportkleeding, voetbal-truien, trainingpakken koopt. De Tweka-driehoek waarborgt U kwaliteit en kleurechtheid

O zeker, U kunt goedkooper sportgoed koopen. Maar ook hier blijkt tot Uw teleurstelling dat goedkoop vaak duurkoop is. Let maar eens op, hoe gauw U daar dóór bent. „Tweka" echter gaat seizoenen mee!

N.V. Tweka Tricot
fabrieken Geldrop.

Lees "Jamboree"

ALS ge belang stelt in alles, wat uw broeder-padvinders over de geheele wereld doen.

ALS ge op de hoogte wilt blijven van de Welpen-, Verkenners- en Voortrekkers-activiteiten in alle deelen van de wereld, lees dan

"Jamboree"

Het **eenige** wereld-padvindersorgaan. Het verschijnt viermaal per jaar in het Engelsch en Fransch. Elke aflevering bevat een bijdrage van den Chief Scout.

Hoe kunt ge art. 4 van de P.V.-wet naleven, als ge niets weet van Uw broeder-padvinders in andere landen? Lees „Jamboree" geregeld en ge blijft op de hoogte.

Ge kunt u abonneeren bij de Scout Shop van het N.H.K. Prijs ƒ 1.25 per jaar. Een proefnummer wordt U gratis op aanvraag toegezonden door de uitgevers:

Boy Scouts International Bureau
25 Buckingham Palace Road
Londen S. W. 1, Engeland

Wie kent niet
DICKENS' onsterfelijk meesterwerk

DAVID COPPERFIELD?

NAAR DEZEN BEROEMDEN ROMAN WERD DOOR

METRO - GOLDWYN - MAYER

EEN FILM VERVAARDIGD, DIE TOT DE GROOTSTE GEBEURTENISSEN DER CINEMATOGRAFIE VAN ALLE TIJDEN BEHOORT!

BINNENKORT VERWACHT!